

Гулрухсор

ШҮЪЛА
ДАР САНГ

Душанбе
«Адиб»
2011

ББК 84 Тоҷик 7-5
Г-66

Муҳаррир *Сайидали Маъмур*

Г-66 **Гулрухсор. Шӯъла дар санг** (*гулчини ашъор*).
– Душанбе, Адиб, 2011, 384 сах.

«Шӯъла дар санг» гулчини ашъори Шоири халқии Тоҷикистон Гулрухсор аст, ки пешкаши шумо, дӯстдорони каломи бадеъ, мегардад.

Шеъри зиндагии хешро чун шӯъла дар санг ҳаққокӣ кардан хузност пур аз хумор, ишқест пур аз баҳор, баҳорест пур аз интизор.

ISBN 978-99947-2-106-1

© Гулрухсор, 2011

ШЕЪРХО

ЭҲЁ

Ишқ ҳамчун моҳи нав дар гӯшаи бом аст,
Фасли эҳсон, фасли илҳон, фасли илҳом аст.

Фасли дар барги нигоҳе сабз печидан,
Фасли аз барқи нигоҳе сурх ҳечидан,

Фасли дар оинаи чашме аён гаштан,
Бо нигоҳе дар нигоҳе ҷовидон гаштан...

Андар ин хангомаи хангоми беҳангом,
Андар ин зебоии бадномии хушном,

Озарахше дар қиёми набз месӯзад,
Хуни сурхи орзуҳо сабз месӯзад,

Хок дар гул, ток дар май ранг мерақсад,
Нола дар най лолаи оҳанг мерақсад...

Зиндагӣ барбатнавози базми духтарҳост,
Фасли бебаргии маргу мотами ғамҳост.

Фасли эҳё, фасли эҳдо, фасли инъом аст,
Ишқ ҳастӣ, ишқ мастӣ, ишқ пайғом аст.

Миннати лутфи ҷазоро саҳт пазмонам,
Ҳадыбахши босазоро саҳт пазмонам,

Аз расули ишқ сӯзи тоза мехоҳам,
Маҳбаси овозаро дарвоза мехоҳам.

Мепарад чашми дилам..., сабри хуморам ман,
Ишқ – инъоми худоро – интизорам ман!

ХОБ

*Ту ёздаҳ ситораву хуршеду мохро
дар хоб дидаӣ?!
Қайсари Аминтур*

Хоб дидам ишқро,
Хоб дидам рӯшаноиро,
Ки аз бурчи таманно
шамсосо
медамид.

Хоб дидам ишқро,
Хоб дидам бегуноҳиро,
Ки ҳамчун барраи оҳу
Дар баҳори чашми Юсуф мечарид.

Ошиқиро
хоб дидам,
Хоб дидам шавқи урёни Зулайхоро,
Ки аз бозори суф
Ишқи Юсуф мехарид...

Як Ватан онсӯтар аз Канъони ҳичрон,
Гурги бадном
Мохро дар чоҳ мездид.
Чоҳ пайғамбарсаро буд,
Ишқ аз мазҳаб чудо буд,
Ҷуғз бар ҳоли Азизи Миср
гиря механдид...

2010

2010

ГАНЧИ БОДОВАРД

*Барои устод Симини Беҳбаҳонӣ,
шоири фасли беҳазонӣ.*

Аддро довар туй, ту,
Фаздро ёвар туй, ту.
Равшаново, равшаноро,
Равшаноифар туй, ту.
Сози базми ошиқона,
Сӯзи хокистар туй, ту.
Ҳамзабони чашмасорон,
Ҳамзамони фар туй, ту.
Чавҳарии ҳарфу маънӣ,
Аз ту симинтар туй, ту.
Дар сафи мардони номус,
Гурди мушти пар туй, ту.
Рамзи Помиру Дамованд,
Пайки бахтовар туй, ту.
Шоҳи тирандоз¹ шоҳид,
Ораши бовар туй, ту.
Аз Халичи Форс то ман,
Ориёифар туй, ту,
Чашми ҳузнатро бибӯсам,
Дидаи ховар туй, ту.
Дар канори садҳазорон,
Аз ту танҳотар туй, ту.
Шеър медонад, башар ҳам,
К-аз ту шоиртар туй, ту.
Зевари Эрону Турон,
Ганчи Бодовар² туй, ту!

¹ Кӯ ҳе дар Помир, ки гӯ иё Ораш аз куллааш камон кашидаву тир андохта соҳати Ориёи бузургро тарҳрезӣ кардааст.

² Ганҷ и Бодовард ё Бодовар, номи оҳанге аз оҳангҳои сегонаи Борбад ва номи ганҷ и дуввум аз ҳашт ганҷ и Хусрави Парвиз.

Нури дидаи Пири Самарқандӣ,¹

Гар булӯри дидаҳои гулпарастатро
Губори дидани нодиданиҳо тира бинмудаст,
Дар паси ҳар парда сад хуршеди дигар ҳаст.
Навбати гул дидану гулчидани чашми дил аст –
Чашми дил, чашми илоҳист...

Ман аминам, сӯи ту, эй шоири ишқу умеду роз,
3-оламе, ки одамӣ зоди фариштаст,
Чашми хуршедии дигар боз хоҳад шуд.
Зиндагии дигаре оғоз хоҳад шуд:
Зиндагии хандаҳои ноғириста,
Зиндагии гирияҳои носуруда,
Зиндагии офтоби беғуруби Ориёно –
Зиндагии зиндадори шоири фардо!..

2010

АЗ ДИНА ТО ФАРДО...

Ҳанӯз аз зини Раҳши орзуҳоям наафтодам,
Ба умқи чашми маҳзунам

ханӯз оханрабо дорам!

Барои худнамой соҳате аз дина то фардо,
Барои чилвапардозӣ ханӯз умедҷо дорам.

Барои гирия кардан хандаро бар ёварӣ хонам,
Ҳанӯз аз охи сардам хавфи кӯчи тармаҳо
боқист,

Барои ханда кардан гирияро бар доварӣ хонам,
Ҳанӯз аз чӯйбори ишқ бӯи фасли гул ҷорист...

2010

¹ Устод Рӯ дакӣ

ШИРИН

*Лолой барои набераам Ширин, ки асали
хандаҳояш талхҳоямро ширин карда.*

Дар ҳарфи ту як навола қанд аст,
 Ҳар ҳарфи ту як навола қанд аст.
 Дар рӯйи ту боғи гул шукуфта,
 Боғе, ки пари гулаш паранд аст.
 Хуршеди дамида аз нигоҳат,
 Монанди патунӣ гулписанд аст.
 Аз номи ту найшакар шакархоҳ
 Дар хандаи ту гули сипанд аст.
 Ширинаки нози нозанинам,
 Дар номи ту як завола қанд аст!..

ХОНАТАКОНӢ

*Таманнои наврӯзӣ
барои ошиқону орифон*

Ба фасли худ зи асли худ нумӯ кун,
 Ба гул бо лаҳни булбул гуфтугӯ кун,
 Фикан бишкастаро то нашканӣ худ,
 Зи худ нашкастахудо орзӯкун.
 Парешонӣ нишони носабурист,
 Худатро чамъугир аз чор сӯ кун.
 Ба як дил метавон сад дил рабудан,
 Ба ҳар дил сад муҳаббат орзӯ кун!
 Замони «гум шудан дар гумшудан»-ҳост,¹
 Зи ҳар гумгашта худро чустучӯ кун.

¹ Гумшудан дар гум шудан дини ман аст... Мавлоно.

Ба ашки ток зулфатро бидеҳ об,
Рухатро бо нами шаб чустучӯ кун.
Макун бад, аз бадӣ чуз бад нарӯяд,
Накӯ хоҳу накӯ бину накӯ кун.
Бубояд хонаи худро такидан, ¹
Нахуст, аммо дилатро дударӯ кун!

2010

НОМАИ ХАЗОН

Номаи нанвиштае, нохондае
Дар дили хаткисааш,
Хаткашони кӯчаи мо пир шуд, афсурд.
Номаеро носупурда,
Нукли шодӣ норабуда,
Бо ҳавои ҳузни сури номагир,
Дил нарақсида,
таманно носуруда,
Хаткашони кӯчаи мо мурд.
Ҳасрати дарде,
нишоти шодиеро,
Дар дили хаткисааш
Аз барои ҳич кас
Қосиди бечора бо худ бурд...

* * *

Номаи нанвиштаатро оқибат
Бод овард аз барои ман
Дар кафи барги хазон.
Ҳамчу узри дери қисмат,
Баъди марги хаткашон...

¹ Хонатаконӣ яке аз шартҳои муҳими истикболи наврӯз аст. Дар арафаи ид мардуми ориёӣ бо умеди навғониҳои наврӯзи ҳама чизҳои кӯҳнаву асбобҳои таркхӯрдари мепартоянд, хонаҳоро дударӯ ба карда, сафед месозанд.

2009

РАФТАНИ БЕБОЗГАШТ

Лаҳзае ки аз паят чун раъд пӯшидӣ дарамро
 Ахтарон диданд бар гирди сари гардун
 Барқбории сақои оташинро.
 Лаҳзае ки аз фазои остони ман шудӣ як зина
 поён,
 Осмон поён фаромад, он қадар поён,
 Ки бо кафши кабудаш зер кард
 Пои заминро...

2009

ҲУШЁРӢ

Дар канори рӯди Варзоб,
 Ҳушёрӣ масти хоб аст.
 Зистан хобест рангин,
 Зиндагӣ як коса об аст...

Ҳушёрӣ¹ масти хоб аст,
 Ахтарону духтарон бедор,
 Зиндагӣ як коса об аст,
 Косаи оби зи ишқу орзу саршор.
 Бишқуфад
 Дар хобҳои рангаву пурорзуи духтарона,
ахтарона

Хор дар гулхор.
 Ҳушёрӣ масти хоб аст!
 Сар ниҳода бар сари зонуи кӯҳ,
 Дарраҳо хобанд.
 Дар канори модарони нимхобу нимбедор,
 Барраҳо хобанд.

¹ Дехае дар дараи Варзоб, дар канори рӯ ди Варзоб.

Чир-чиракҳо чӯр карда ғижжаки ноҷӯри
худро
Базм ороянд,
 гӯй дар бозор.
Хешро дар об андозад ба мисли ширмоҳӣ,
Моҳи андар осмони деҳа навбатдор...

Мебарояд субҳ аз дарё ба сони духтари обӣ
Пок чун гавҳар
 тозаву шодоб.
Ҳушёрӣ чашм бикшояд,
Шавад бедор аз афсонаи афсун,
Ҳушёрӣ чашм бикшояд,
Шавад ҳушёр аз лолоии Варзоб...

2009

СЕ НУҚТА...

Дар вафоти

Озод Аминзода, шоираи ишқу эҳсос

Аз даҳри бефараҳ
Аз шаҳри орзӯ
Озод ҳам гузашт,
Озодӣ пеш аз ӯ.

Хомӯш сӯхта,
Дилшамъи мо, бирафт.
Оҳиста, бесадо,
Аз чамъи мо бирафт.

Ўрафту сози ишқ,
Дар сӯзи хуфта монд.
Аз достони ишқ
Ҳарфе нагуфта монд.

Килки асои ӯ

Кӣ бо дастони ларзон такадори дигаре чӯяд,
Рабуда аз кадомин бенаво тақдир сармоя?
Ба сад по бар нахоҳад гашт оне, ки ба якпо
рафт,
Киро аз ибтидо то интиҳо бурданд
дар тобути сепоя?

Дигар ишқе, ки бо ӯ мурд Мачнуне нахоҳад
зод,
Дигар дарде, ки ӯро кушт дармоне намехоҳад?
Дигар бе соҳиби ин такадори содаи будан,
Дараҳти хушксабзе пояи чоне намехоҳад?

Асои кист ҳамчун мори мурда
Дар қадамгоҳи қадими марг уфтода,
Дар ин фарёди хомӯшӣ фиғони кист?
Асои кист, пойи кист, чони кист,
Суоли охиринаи достони кист?!

2009

ХУНИ БАҲРУ АШКИ МОҲӢ

Нақши пойи одамиро –
Ҷойи пойи зиндагиро,
Мавҷ мешӯяд зи рӯи реги тафсон.
Моҳие аз об берун,
Мезанад дил, меканад чон...

Бӯйи чони моҳии шир,¹
Дар димоғи гушнаи моҳихӯракҳо,
Печ дар печ аст.
Зиндагӣ дар қатрае, ки хуни баҳру ашки
моҳист,
Ҳеч дар ҳеч аст...

¹ Навъе моҳӣ дар баҳри Уммон.

*Ҷазираи Киш. 2009***ТАВСАН**

Дар навори хотири ман,
 Тавсане ваҳшӣ,
 Медавад дар дашт,
 Сӯйи бебаргашт,
 Шева дар шиҳа,
 Ёйҳа даршеван...
 Ӯ чавонии ман аст,
 Зиндагонии ман аст:
 Зиндагии бодии барбод,
 Зиндагии бандии озод,
 Зиндагии ёд дар фарёд,
 Зиндагии об дар хован...

*Ҷазираи Киш. 2009***СУБҲИ ЗУҲУРИ ТУ**

Гар ошиқам най, чаро,
 Субҳи зуҳури ту – пайки ҳузури ту,
 Хуршед медамад аз боми манзилам?

Гар ошиқат наям, чаро
 Аз шавқи диданат,
 Сар мекашад сарам,
 Пар мекашад парам,
 Дил мезанад дилам?!

2009

ПАРВОЗ ЗИНДА АСТ

То рӯдбори хушк,
 Бо сангҳои кар,
 Аз барфу аз шарар

Дорад забони тар,
Анбоз зиндааст!

То мағзи донае
Дорад қиёми сабз,
То мурғи лонае,
Дорад паёми сабз,
Оғоз зиндааст!

То дар тани бадард,
Як ҷони пасмагард,
Бо марг мекунад,
Бе зиндагӣ набард,
Эъҷоз зинда аст!

То як уқоби пир
Дар осмони кӯх
Пар боз мекунад,
Мағруру бошукӯх,
Парвоз зиндааст!

2008

ФАРЁДИ МУРҒИ ҲАҚ

Барои Бозор Собир

*Дили мурғи ҳақгӯ магар хун шавад,
Ки аз чангаши ин нагма берун шавад.*

Туғро

Фарёди мурғи ҳақ
Фарёди ташнагист,
Фарёди ташнагӣ
Бар оби зиндагист.

Бар гӯши хуфтаҳо,
Бар ҳақнухуфтаҳо,

Фарёди хастагӣ
Аз хоби бандагист.

Ноланда ноли ҳақ,
Ҳачру висоли ҳақ,
Мурғи суоли ҳақ
Донад заволи ҳақ?!

Шабро ба тирагӣ
Ҳукми насаб кунад,
Ҳақро зи ноҳақӣ,
Мурғе талаб кунад?!

Дар сӯзи нолааш
Дарди ду олам аст,
Бечора мурғи ҳақ
Мурғи чӣ? Одам аст!

Ҳақ дар забони ҳақ
Теғ аст, дашна аст,
Бар хуни мурғи ҳақ
Шабзод ташна аст.

Дар ноли мурғи ҳақ
Овоз зиндааст,
Дар боли мурғи ҳақ
Парвоз зиндааст:
Овози зиндагӣ,
Парвози зиндагӣ...

2008

ШАРҚУ ҒАРБ

Даме ки Шарқ ҳамчун сайди захмин метапад
Дар панҷаи кафтори озодӣ,
Даме ки дар гулӯи Шарқ метаркад,

Фигони ҳасрати бедори озодӣ,
Даме ки аз раги шарёни шарқона
Баланд ояд садои хуни завлона-
Садои хуни озодӣ,
Салои чони озодӣ,
Сагашро мечамонад Ғарб
дар майдони Озодӣ...

2008

ДИЛИ АЗ ПО МОНДА...

Эй ки дар маснади пирӣ мирӣ,
Ишқ авранги ту нест,
Дили барҷомонда!
Ҳаваси беқафасат силам кард,
Сари дарди сари ман,
Сари аз по монда!

2008

ШЕЪРИ БЕТАҲРИР

Хат-хати ожангҳоям номаҳои бечавобанд,
Номаҳои бечавоби зиндагии даргузашта.
Номаҳои кӯҳнаи ожангҳоямро
чу шеъри нав бихонед,
Ҳамчу шеъри нестии ҳастии аз сар гузашта.

Рангу бори сохта, чун рӯзгори сохта,
Хандазори будан аст аз ҳарзаи нобуд.
Ман чӣ ҳақ дорам, ки шеъри Вақтро таҳрир со-
зам,
Дар китоби сурати худ?!

2008

МАНЗАРА

Тирамоҳон ҳамчу пири боғбон аз боғи урён,
Хаставу оҳишта мерафт,
Дарзаи сусти миёни лоғарашро

аз қазо нобаста мерафт.

Аз ҳама яғмогарони ҳосилаш дилмонда буд,
Бо ҳама қаҳриву ногап, бо ҳама дилбаста мерафт.
Дастхолӣ аз азал то бар адам азми сафар дошт,
Ашки ҳичрон бар сари мижғони афсӯси назар
дошт,

Бо фиғони баргҳои зери пойи пода гирён,
Достони рафтани бебозгашташро
Ба гӯши ҷодаҳо бигрифта мерафт...
Дар жаконаш гӯйе ҳар гунҷаи пажмурда матлаб
дошт,

Гӯйе аз заҳмати беҳудаи нозиста мурдан,
Оламе гап дошт...

Тирамоҳи пир мерафт бо ҳама, бе ҳич кас,
Аз пасаш монандаи хешу табори дур,
Бод даф мезад, дод каф мезад, ёд ғам мекошт.

Охирин гулбини гулшан
Гунаи хушку лаби тар дошт.
Хок дар бар пӯстии сӯфиёна
Осмон ранги сахар дошт...

Барф меомад парафшон, гавҳарафшон аз балан-
диҳо,

Беҳабар аз дарди афтодан ба пойи хешу дигар
барнаҷастан,

Беҳабар аз рангбозӣ, ранг афсурдан, сияҳ гаштан,
Беҳабар аз шарми испед омаданҳову сияҳ мурдан...

Барф меомад ба сони наварӯсон пок,
Дар арӯсии зимистон ракси барфии дарахтонро
Чашми гулкаш орзӯ мекард.
Архидеи¹ барфро бо сардии ҳусни булӯраш,

¹ Гуле, ки танҳо дар табиати бидуни барф нумӯ мекунад.

Хуни оташ чустучӯ мекард.

Кӯдаке бо хандаҳои навбахорӣ,
Турнаҳои барфро пайғом медод,
Пирамарде кабки танбал дар бағал мехонд
зери лаб

Дар тасаллои хаёлаш
рафтаре оянда мепиндошт...

Барфи аввал бо ҳама сардӣ
Гармие аз оташи ишқу ҳавас дошт.

2008

ПАРЧАМИ УЗР

Даҳр бозор аст, бозор,
Зиндагӣ нон мефурӯшад.
Дар баҳои ганҷи арзон,
Халқ имон мефурӯшад,
Ҷони бечон мефурӯшад.

Шоҳиди қатли гурурам,
Қотилам ман ҳамчу шоҳид.
Дар сари гӯри ҳақирӣ,
Пораи нон аст маҳтоб,
Парчами узр аст хуршед.

2007

ХАНДАҲОИ НОГИРИСТА...

Сарфарози сарнишебам,
Ғайрсози худшикаста.
Меравад аз равзани дил,
Дуди охи ҷони хаста.

Гиряхоям носуруда,
Хандаҳоям ногириста...

Нахли умри ман шабеҳ аст,
Бар дарахти хушки pista.

2007

БАЙНИ МАНУ ҲАМЕША...

Байни мане, ки ҳастам,
То он ки нест дигар
Сад мазраи нақишта,
Сад кишта иштибоҳ аст.

Байни мани нарафта,
То он ки рафт, то рафт,
Сад нома носупурда,
Сад хома узрхоҳ аст.

Байни ману гузашта
Сад кӯзаи шикаста,
Сад маст то ба хушёр,
Сад ташна рӯдхоҳ аст.

Аз ҳаҷр то муҳочир,
Аз бумӣ то мусофир
Сад охи носуруда,
Сад роҳ то ба моҳ аст.

Шеъри мани нашоир,
Сеҳри мани насоҳир,
Тасвири як сароб аст,
Тафсири як нигоҳ аст.

Аз ишқи аввалинам
То ишқи охиринам,
Байни ману ҳамеша,
Сад зиндагӣ гуноҳ аст...

2009

РАХНА

Вақте падари ман
Назди падараш рафт,
Гелос самар дошт.
Дар пойи иморат
Занбелаи ору
Аз захру асал пур,
Гул дидаи тар дошт.
Боғи сахарӣ
Накхати гулгунчаи тар дошт...

Вақте падари ман
Назди падараш рафт,
Афсонаи ҳастӣ,
Асрори фано шуд,
Гӯё, ки ғазанфар,
Аз села чудо шуд.
Дар чамъи падарҳо
Аз боби нарафтан,
Ҳангома ба по шуд.
Хуршед таги абр
Аз шарм баҷо шуд.

Вақте падари ман
Назди падараш рафт,
Дар доманаи кӯх,
Марзе зи дарав монд.
Ноне нашикаста,
Ҷоне ба гарав монд.
Дар ҳанҷараи рӯд
Фарёди нарав! монд...

Вақте падари ман
Назди падараш рафт,
Як рахна бино шуд,
Байни адаму ман.

Як кӯҳ фурӯ рехт,
 Байни азалу ман.
 Як парда биафтод,
 Байни аҷалу ман...

Вақте падари ман
 Назди падараш рафт,
 Дар синаи ман монд,
 Дилпораи холӣ.
 Дар шаҳраги ҷон монд,
 Дилзораи холӣ...
 Тобути падарро
 Падруд ҳамегуфт,
 Аз хонаи холӣ,
 Бо ҷунбиши холӣ,
 Гаҳвораи холӣ...

2009

АФСОНАИ ИШҚ

Эй монда зи ту афсонаи ишқ,
 Дар чашми алам дурдонаи ишқ.
 Мурғи ҳақи ёд фарёд кунад,
 Фарёди фироқ аз лонаи ишқ.

Ишқи ту чу барқ раҳшида гузашт,
 Раксида гузашт, нозида гузашт.
 Дар боли ҳавас, дар ноли нафас,
 Болида гузашт, нолида гузашт...

Ишқи ту чӣ буд? Як шӯъла сурур,
 Як панҷара меҳр, як шаршара нур:
 Аз нози назар, аз ракси шарар,
 Аз гиряи абр, аз хандаи ҳур...

Аз ишқи ту монд як хотира боғ,
 Як дида гуҳар, як пилта чароғ.

Як фалсафа оҳ, як ханчара соз,
Аз ахгари сард, аз ахтари доғ...

2006

ТО ҶОВИДОНА

«Ту охири баҳонаӣ барои буданам...»

Дар ҳама ҷо ба ҷо туй,
Ҷойибачо баҷо туй,
Байни туву фалак, малак,
Байни ману худо, туй!

Чашми ба роҳ аз ту пур,
Ҳузни нигоҳ аз ту пур,
Ҳусни гуноҳ аз ту пур,
Ларзаи оҳ аз ту пур,

Пур зи ту сӯзи хуни ман,
Андаки ман, фузуни ман,
Валвалаи ҷунуни ман,
Ҳарзаи зӯфунуни ман,

Пур зи ту орзӯи ман,
Ҷоми ману сабӯи ман,
Ҳарзаву гуфтугӯи ман,
Арзаву ҷустучӯи ман.

Пур зи ту ошӯнаам,
Ҳокаму обу донаам,
Исматӣ орифонаам,
Қисмати осӣнаам...

Фасли расиданат хуш аст,
Муждаи диданат хуш аст,
Дар дами сарди умри ман,
Гарм дамиданат хуш аст.

Омадай, дигар марав,
 Дар бикүшо, бадар марав,
 Сўхта хушқу тар марав,
 Бебару бесамар марав.

Матлаби рамзи ман бимон,
 Дар дами сабзи ман бимон,
 Ишқ дамest човидон,
 Дар таби набзи ман бимон.

Дар шаби ман ситора шав,
 Дар таби ман шарора шав,
 Дар лаби нози нози ман,
 Роз шав, истиора шав!..

Дар хама чо бачо туй,
 Чойибачо бачо туй,
 Байни туву фалак, малак,.
 Байни ману худо, туй!

2006

ПАДРУДИ БАҲОР

Рози гул дар нағмарези соз монд,
 Нози гул дар накхати эҷоз монд,
 Аз парасту парчами парвоз монд,
 То парафшон, то парафшони дигар!

Фавчи гул дар мавчи гул бебок рехт,
 Ашки поки ёс рӯйи хок рехт,
 Барги сабзи гулшани идрок рехт,
 То гулафшон, то гулафшони дигар!

Вақт рафту нақд рафту бахт рафт,
Ишқи ман зуд омаду барвақт рафт,
Шоҳи ман дар охи ман бетахт рафт,
То сарафшон, то сарафшони дигар!

Ишқро дилмурдае аз ёд бурд,
Сози мурғи нағмаро сайёд бурд,
Бод хусни гулшани гулшод бурд,
То баҳорон, то баҳорони дигар!

2006

ҚАСАМ

Ба дидаи маро надидаат, қасам,
Ба лолаҳои аз барои ман начидаат, қасам,
Ту аз манӣ!

Ба ранги зарду сӯзу дарди ман, қасам,
Ба бистари чу барф сарди ман, қасам,
Ман аз туам!

Ба ҷаври дар суроғи ту кашидаам, қасам,
Ба заҳри аз фироқи ту чашидаам, қасам,
Ту аз манӣ!

Ба бӯсаҳои аз рухи висол норабудам, қасам,
Ба гиряҳои аз заволи ишқ носурудаам, қасам,
Ман аз туам!

Ба хобҳои рангаи пур аз туи ба чашми
боз дидаам,
қасам,

Ба оби дидаам, қасам,
Ба номи офаридаам, қасам,

Ту аз манӣ!

Ба ҳузни шодгунаам, қасам,
Ба хашму кинаам, қасам,
Ман аз туам!

Ба исми омиёнаат, қасам,
Ба номи шоиронаам, қасам,
Ту аз манӣ!

2006

НАВРҶИИ КҶҲАНРҶЗ

Бо номи ту фол мекушоям ҳама умр,
Сарриштаи ҳол мекушоям ҳама умр,
Бо болу пари шикастаи танҳой,
То боми ту бол мекушоям ҳама умр:
Эй боиси худсозиву худсӯзии ман,
Эй дар ҳама фасли сол наврӯзии ман!

Умрам бигузашту сӯзи ишқат нагузашт,
Дай омадаву тамузи ишқат нагузашт.
Дар созу тарона сӯзи ишқат нашукуфт,
Дар нойи ҳичо рамузи ишқат нагузашт:
Эй ҳасрати ҷовидонаи шодии ман,
Завлонаи даступойи озодии ман.

Бо чамъияти чамъ тани танҳоям,
Олам пури марду ман зани танҳоям.
Монандаи охи сард андар лаби дард,
Дар шеваи ҳаҷр шевани танҳоям:
Эй маънии зиндагонии фонии ман,
Эй ишқи фалакнамои ирфонии ман!

Дар домани шаб ситоракорӣ дорам,
Дил дар кафи пойи интизорӣ дорам,
Дар роҳи ту дидаи хуморӣ дорам,

Монандаи рӯд беқарорӣ дорам:
Боз о, ки баҳор ояду дигар наравад,
Нур ояду сур ояду дигар наравад!

Боз о, ки зи дидори ту хушнуд шавам,
Дар пардаи ғам нағмаи падруд шавам,
Чун шӯъла бурун зи зулмати дуд шавам,
Нобудаму аз будани ту буд шавам:
Аз ҳар ниғаҳи гарм туро мечӯям,
Аз озару озарм туро мечӯям.

Аз умри наоянда туро металабам,
Аз баҳти напоянда туро металабам,
Эй гумшудаи дар нафаси ман пайдо,
Аз рафтаву оянда туро металабам,
Фарнозу фараҳсозу фаромӯз биё,
Бо рози нав аз равзаи наврӯз биё!

Эй боиси худсозиву худсӯзии ман,
Эй дар ҳама фасли сол наврӯзии ман!

2006

ДУШАНБЕ

Паёмат роз дорад, ноз дорад,
Саломат шеваи анбоз дорад,
Зи номат рӯзи нав оғоз дорад:
Душанбе – субҳи нав, пирӯзии нав,
Душанбе – рӯзи нав, наврӯзии нав.

Туро аз деҳае бунёд кардем,
Туро аз меҳри худ обод кардем:
Туро чун шеъри нав эҷод кардем,
Ба монанди ниёву хешу фарзанд,
Ба ҳам мову ту монандем, монанд!

Бихандад аз хиёбонат гули дил,
 Зи рӯйи тифли хандонат, гули дил:
 Зи гулзори гулафшонат гули дил,
 Дили ойинаи миллат, Душанбе?
 Дили дар синаи миллат, Душанбе!

2004

РОЗИ НАКҲАТ

*Табиат бо чамоли ошиқона,
 Бузургии худоро менамояд!*

Як нафас худро зи нози гунчаҳо чустам,
 Ранги худ аз рангсози гунчаҳо чустам,
 Як нафас оғозу анҷоми ду олабро,
 Аз паёми сабзрози гунчаҳо чустам.

Рози гул аз нози гул оғоз гардидам,
 Дар салои хуни гул овоз гардидам,
 Дар паранди рози накҳат соз гардидам,
 Ҳайрати ойинаро анбоз гардидам,

Як нафас хушбӯ шукуфтам бо салои гул,
 Як нафас аз худ гусастам бо ҳавои гул,
 Ёфтам гумкардаву гумгаштаҳоямро,
 Аз садои ошнои хандаҳои гул.

Як нафас бо бахти як дам ноз бинмудам,
 Як нафас дамро ба дам дамсоз бинмудам,
 Зиндагии беаҷал оғоз бинмудам,
 Аз худи худ
 То худо парвоз бинмудам...

2004

ШҶЪЛА ДАР САНГ

Интизорам, интизори фасли гул,
Фасли чунун, фасли дамидан,
Интизори фасли аз чамъияти танҳо рамидан,
Растахези сурху сабзи шаҳпаракҳоро,
Дар дурахши оташи хунам,
Бо нигоҳи набзи худ дидан...

Интизорам, интизори он, ки як шoми сиёҳи инти-
зорӣ,
Озарахшосо зи шарёни дили абри сиё рахшад.
Шӯъларо дар санг фарҳанги зиё бахшад.
Рақси ишқи шаҳпаракҳоро забон бахшад,
Лаҳзаро, дар лаҳза, умри ҷовидон бахшад...

2003

МАРАВ!

Ишқи ту оғозу анҷоми ман аст,
Ишқи ту инъоми яздони ман аст,
Марги фардери чунин осон магир,
Рафтани ту рафтани ҷони ман аст,
Бенишонам, эй нишони ман марав,
Фасли гул аз гулситони ман марав!

Бе ту ҷон аз ларза бархудар нест,
Шеъри ман ҷуз ҳарзаву такрор нест,
Бе ниҳоли ишқи ту дар зиндагӣ,
Боғи умрам хушбару хушбор нест,
Дилситону ҷонситони ман, марав,
Зиндагии ҷовидони ман марав!

Дидаам бо дидаат бо сад забон,
 Гӯяд аз танҳои ман дoston,
 Эй яки бигрифта чойи ҳазор,
 Эй баҳори сурху сабзу арғавон,
 Омада, бар чойи чони ман, марав,
 Н-омада аз чойи чони ман, марав!

2003

ШАҲРВАНДИ ЧУМҲУРИИ ИШҚ

Ман шаҳрванди Чумҳурии ишқам!
 Китоби сарнавишти маро
 Бо савоби гуноҳ ишқхоҳ нигоштаанд.
 Гувоҳномаи зодрузамро
 Дар булӯри нигоҳ беиштибоҳ нигоштаанд:
 Шӯъла дар санг,
 Оҳ дар оҳанг,
 Ранги берангӣ,
 Ҳузни бемаргӣ,
 Ҳуниву чонӣ,
 Хокиву фонӣ,
 Духти афсона, ҷовидона...
 Озари озармоҳ, оташи оҳ,
 Паёми Меҳргон бар Сада,
 Шукуфае дар ҳавои боғи яхзада,
 Сиришки рӯдбори хушк,
 Зодаи барқи зимистон,
 Хандаи гумгаштаи Хуршеди сарди
 Ошиқистон...

Ман шаҳрванди Чумҳурии ишқам!
 Шаҳрванди чумҳурие, ки оинаи адолаташро
 губор нест,
 Оини пири фазлашро чаҳл ойинадор нест,
 Ойинномаи меҳраш ҳарфи сактадор нест,

Шуураш аз дурӯғи шиор заҳрдор нест...
Чаҳолаташ ҳақорат нақорад,
Нусраташ касофат наорад,
Шери ҷангали сиёсаташ рӯбаҳтабор нест,
Ёвари ҳақиқаташ ёва,
Довари адолаташ ришвахор нест...

Ман шаҳрванди Ҷумҳурии ишқам!
Дар қаламрави орифонаи Миллати ишқ
Дил қабила надорад,
Сафед сиёҳ нест,
Меҳр ҳилла надорад,
Макр сила надорад,
Бегуноҳӣ гуноҳ нест.
Барои фиску фасод,
Дар васиқаи дод,
Чоҳ ҳаст, гоҳ нест, роҳ нест,
Барои рӯсиёҳу рӯсапӣ,
Варга ҳаст, дор ҳаст, чилвагоҳ нест...

Ман шаҳрванди Ҷумҳурии ишқам!
Парчамам боли ҳафтранги шаҳпарак аст,
Нишонаи рамзам ахтари шабнам дар барги
точгул.
Оҳанги Суруди Миллиямро
Офарида ҳазрати Булбул,
Таронаи Миллии ман,
Дар забони нигоҳи ман аст,
Офтоб бӯсахоҳи ман аст,
Чашми ошиқ додгоҳи ман аст,
Ишқ подшоҳи ман аст...

Ман шаҳрванди Ҷумҳурии ишқам!

2007

СИҚАРН ТО БА ХУД

Барои сӣ нафас то пас хазидан,
 Барои сӣ ҳавас дар худ тапидан,
 Барои сӣ қафас дар худ шикастан,
 Бубояд аз дили Лайлӣ шукуфтан,
 Бубояд аз гили Мачнун дамидан.

Магӯ, ки дер шуд хушбахт будан,
 Ману ту лаҳзае дар лаҳза дорем.
 Биё, он лаҳзаро бо ҳам шуморем.
 Биё, тақдирро таҳрир созем,
 Бинои ишқро таъмир созем!..

Ба каф паймонаи бишкатаи ишқ,
 Ба по завлонаи таҳсину таҳқир,
 Ду бадному ду нокому ду ошиқ,
 Ба ҳам оем дар ойинаи вақт,
 Зулайҳои ҷавону Юсуфи пир!

Душанбе. 2003

БАҲОРОНА

*Ишқ дар олам ҳазорон олам аст,
 Бегуноҳии Ҳавову Одам аст!*

Кӣ ёдам кард?
 Кӣ бо ёди мани аз ёд рафта
 Дар мазори дил чароғи хотира афрӯхт?!
 Ки набзи хастаам рақсид,
 Ки хуни сарди шарёнам
 шарар бардошт,
 ширин сӯхт?
 Кӣ меояд, ки дар пойи садои омаданҳояш
 дилам уфтод,
 Шарори ларза дар обу гилам уфтод?!
 Кӣ меояд, ки чашми интизориам

Парад андар паранди мижжаҳоям нарму
беово?

Мани афсурдаро аз дарди ман дуздад,
Мани гумгаштаро аз ман кунад пайдо?!

Кӣ меояд, ки хойи шарфаи ёдаш
Ба тифли гушнаи хобам асал бахшад?
Гуле андар гиле хандад,
Ғаме дар шодие рахшад?

Кӣ меояд, ки дар пайки таманнояш
Чакома мезанад чак-чак,
Фасона меравад аргушт?!
Кӣ меояд, ки илҳоми тасаллояш,
Ғами садсоларо
дар шеъри хунам кушт?!

Кӣ меояд, ки сози нағмапардозаш,
Паёми чуфт орад аз барои тоқ
аз машриқи ховарҳо?
Кӣ меояд, ки аз сози таманнояш,
Салои ишқ бархезад зи набзи хок,
Хурӯши шӯъла омезад ба рақси хуни
озарҳо?!

* * *

Умеди ноумеди интизорӣ
беҳуди дархуд,
Ба хоки раҳ баробар мекунад маъшуқи
танҳоро.
Ало, эй қосиди чархи барин, эй ишқ
Ало, эй рӯхи инсонофарин, эй ишқ,
Чунонат интизорам ман,
ки насронӣ
Зухури охируламри Масеҳоро!

Душанбе. 2003

ЧИЛВАИ РАНГИ САРОБ

Зиндагӣ омаду рафт!
 Чилваи ранги сароб
 дар ҳубобе нашикасту нанамуд,
 Дуда аз ойинаи машъала занге назудуд,
 Зи ҳаюло шараре
 дар гили озар нанамуд,
 Рафта аз н-омада
 сирре насуруд...

Ҳаваси умри абад,
 Миннати ҳарзаи мову ман монд,
 Зиннати будану бинмудани як дам, оввах,
 Мӯй дар гулхан монд,
 Шиша дар ҳован монд,
 Бод дар доман монд,
 Умр дар пардаи ин омадану рафтан монд...
Душанбе. 2003

МУШКИ ЁД

Баҳор шуд!
 Насим рӯйи ёла
 мушки ёд мола мекунад.
 Баҳор шуд!
 Дилам дубора дар мазори лола
 нола мекунад,
 Барои лолае, ки аз барои ман намуду
 ман надидамаш,
 Барои лолае, ки аз барои ман шукуфту
 ман начидамаш.
2003

БОҒИ МОТАМДОР

– Аз рафта чӣ хоҳад монд?
– Асрори намуданҳо,
Озори фишурданҳо,
Андӯхи фусурданҳо.

– Аз ишқ чӣ мемонад?
– Ёди хуши маҳзунҳо.
Ашки ғами Маҷнунҳо,
Бар дидаи хомунҳо.

– Имрӯз чиҳо дорад?
– Марги худу мо дорад,
Занҷири заволи ҳақ,
Бар гардану по дорад.

– Оянда чӣ хоҳад дошт?
– Як даҳр наоянда,
Як захираи пур аз захр
Аз гираву аз ханда.

Душанбе. 2002

ШИШАИ НАФАС

Тамом шуд фасонаи намудану набудани
дурӯғи ростӣ,
Тапидани чудо-чудои як тани ду тан тамом
шуд.

Танидани нигоҳи дидани надиданӣ,
Тавони тоби зиста – назистан тамом шуд,
Ҳамосаи фиғони бесухан тамом шуд.

Шикаст шишаи нафас,
Шароби васл интизори ҷом монд.
Парид мурғи ҷони хаста аз қафас,

Китоби ҳарза нотамом монд.

Ҳаёт аз пайи мамот сӯйи ҳеч рафт,
 Гуноҳи бегуноҳ носавоб монд.
 Суоли ташнасӯзии ду ҷони ташна бечавоб
 монд,
 Ба чашми ишқ об монд...

Хулуи бахт аз дараhti вақт хом рехт,
 Таби ду лаб зи сӯзи ҳаҷр сард шуд.
 Шароби васл дар шикасти ҷом рехт,
 Фаи фироқ дард шуд...

Дигар на ман туам, на ту манӣ.
 Дигар на ишқ зинда аст
 на мурданӣ...

Дар ин чаҳони холӣ аз набуд-буд,
 Ба зери боли хастагӣ
 кашида қолаби вучуд,
 Зи марги ишқи нозанин гиристам,
 Зи шарми умри бе туам дар остин гиристам.

Хамӯшу ҳамсадои худ гиристам,
 Барои ту, валек аз барои худ гиристам.
 Барои ту, валек дар азои худ гиристам,
 Ки бе ту зиста, назистам
 назистам...

Душанбе. 2002

БАҲОРИ БЕ ЛОИҚ!..

«Баҳор мерасад, эй дӯстон, баҳор кунед!..»

Лоиқ

Эй баҳори бе Лоиқ, рози марг ифшо кун,
 Бо таронаи борон ёди шоири мо кун.

Асру лаҳза яксон аст дар радифи бемаргӣ,
Эй ҳарифи бемаргӣ, лаҳзаро таманно кун,
Эй баҳори бе Лоик, гулнисори бе Лоик!

Ояи азал дар лаб аз адам чӣ овардӣ?
Аз найи фироқи дӯст чуз қалам чӣ овардӣ?
Мӯҳраи қалам бишкаст, эй қаламкаши Монӣ,
Аз қаламрави Лучоб¹ чуз алам чӣ овардӣ?
Эй баҳори бе Лоик, гулнигори бе Лоик!

Аз фасонаи ҳастӣ сеҳр монду соҳир рафт,
Зиндадори сармастӣ ток монду шоир рафт.
Рӯйи дафтару мистар монда гарди хокистар,
Хок бар сари афлок, хок монду шоир рафт,
Эй баҳори бе Лоик, баргубори бе Лоик!

Дар каронаи беишқ лола ашки Мачнун аст,
Хандаи гули бодом рӯйи пушта маҳзун аст.
Шоири мазори худ, шеъри зиндадори худ,
Дар диёри хомӯшон ҳоли шоирон чун аст?
Эй баҳори бе Лоик, эй хумори бе Лоик!

Душанбе. 2001

БЕҲИНИ БЕБАҲО

Эй дери дер омада то сардии ҳавас,
Эй дар шумори лаҳзаҳо эҳсонӣ як нафас,
Мурғи қафасшикастаро озодии қафас,
Эй орзуи ман, бар рӯбарӯи ман
Дил мешавад лиқойи ту, сар то ба пойи ту,
Дар рӯбарӯи ту,
Хузни нигоҳи ташнаам фарёд мекунад,
Дар шевани хамӯшии авчи садойи ту.

¹ Оромгоҳи шоир дар Лучоб.

Эй вопасин фасонаи танҳойи бо ҳама,
 Эй дар ҷаҳони бе ҳама, дунёи бо ҳама,
 Эй аз шумори будаҳо яктои бо ҳама,
 Сад чашм сӯи ман, сад чашм сӯи туст,
 То бинаму набинамат дар байни анчуман,
 То бишнавиву нашнави шеъри нигоҳи ман.
 Қоизаву ҷазои ман аз ҳиммати қазо,
 Эй нусхаи асорат аз озодии гуноҳ,
 Эй аз ҳама баҳонаҳо беҳини бебаҳо,
 Ман аз пайи нигоҳи ту пар боз мекунам,
 Сӯйи фазои бетуӣ парвоз мекунам,
 Шеъри намози ишқро оғоз мекунам,
 Дар ҷоҳу гоҳи ошиқон –
 дар маҳзари худо.

Душанбе, 2001

ХАЗОНСӢӢ

Зиндагӣ холист аз ишқи намурдан,
 Аз пари парвоз, аз фари будан,
 Дар лаби хушки хазонбарг
 Зузаи ҳамёзаи ҳазён ҳамесӯзад,
 Аз пушаймонии будан дар набудан,
 Дар хумори гулшукуфт,
 аз азоби худфушурдан,

Косаи лабреси шири шаб ба токи орзуҳо
 Сояи хобест аз муроди зист.
 Дар ду чашмам пайкари фарёди хомӯшист.
 Бо нигоҳи холии бечорагиям
 Бар ҷилои сиккаи ях гап надорам,
 Ҳосили ҷонкандани будан, намудан, зистан-
 ро,
 Оқибат гар як кафи хокистар аст,
 Алҳақ, андар маънии ҳастии ҳастӣ
 ҳич маънӣ нест!

Душанбе, 2001

Ту бехтарин чавонай барои дар хазон шукуфта-
нам,
Ту охирин баҳонай барои буданам!

Душанбе. 2001

ЛАҲЗАИ ЧОВИД

Ишк, эй ойинадори лаҳзаи човид,
Дар ҳавасгоҳи вучуди як нафас, як оҳ,
Хуни ман сози туро ифшо намуда садзабон шуд,
Шеъри ман рози туро иншо намуда човидон шуд.
Дидаи ман хусни яктои туро
Дар гавҳари худ чо намуда гулфишон шуд...

Ишк, эй фасли баҳори як ҳавас, як роз, як парвоз,
Эй нами андар лаби хуршеди дам шероз баста,
То сукути худшикасте,
То мазори худпарасте,
Пайки инсонофарат бодо хучаста!

Душанбе, 2000

ЗАБОНАИ НОР

Дар ин баҳори хазонрасида
Ниҳолаки пур аз чавонае,
Шукуфтанист дар хумори зистанам чун забонаи
нор.
Дар ин мазори ғариб,
Чароғи лолаи гӯре, ба нури мастуре,
Марги зиндагонии маро ҳамекунад инкор.
Дар ин диёри чангзада,
Фасонаи оштии нигоҳе
Ишқи хуфтаи маро ҳамекунад бедор.
Худои ишк, расули ин нигоҳи пур аз таронаро,
Ба рағми сад хазону як баҳор,
Зинда дор, зинда дор, зинда дор!

Душанбе. 2000

ошиқони носазоворам,
 Ман дигар андар мақоми нафрати худ,
 Душманамро дӯст медорам!

Душанбе. 2000

КЎЧАИ ХОТИРА

Шаҳри ман як кӯча дорад:
 Кӯчаи хотираҳои ту.
 Шаҳри ман як хона дорад:
 Хонае дар чорсӯ.
 Хонае, ки бо манат дар он нагунчидӣ,
 Дар канори орзӯ.
 Шаҳри ман як чашма дорад – чашмаи чашмони
 ман,
 Чашмае, ки медавад чун кӯдаки нозодаи мо,
 Аз паи ту ҷӯбачӯ.
 Чашмае, ки дар ду рухсори манат ҷӯ мекашад,
 Чашмае, ки ёси рухсори маро бӯ мекашад,
 Бе ту,
 Ба ҷои ту...

Душанбе. 2000

ДАРБАСТА

Ишқи нозу нозанинам,
 Ман сазоворат набудам,
 Узри бадтар аз гуноҳ
 Ҷуз гунаҳ чизе намезояд.
 Он ки шоме дар нигоҳаш
 Пораи хуршед дидам,
 Дар қадамгоҳи муродаш
 Сабз гаштам, қад кашидам,
 Он ки бо умеди ишқи бебақояш,
 Дар ба рӯйи сад ҷаҳон бастам,
 Баъд аз як умр, як умри дарози интизорӣ,

Равост бо ҳама бениёзиву беқиёсӣ
 Ба сони рӯзу шабон аз вучуди ҳам шавем оғоз.
 Равост сад дари розро боз бинмоем,
 Зи интихову ибтидои шебу фароз.

Қиёми шӯълаву дуд зиндагист-
 Зиндагии марг аз раҳи оташу об,
 Равост дар дами дам шарорасон бимирем,
 Лаҳзаи Шамсро дидани Мавлоно,
 Лаҳзаи офтоб зодани Офтоб.

Душанбе. 1999

ДЕВОРИ ФАРДО

Фиғонам дар ҳамӯшии нигоҳам мезанад қаҳ-
 қаҳ,
 Дилам метаркад аз урёнии озор.
 Хумори ҳасратамро меравам аргушт,
 Губори хотирамро тунд афшоном,
 Зи дил, аз равзани дида,
 Ба рӯи лӯъбатакҳои тихиосор.

Ман аз ин маҳфили манфур,
 Ман аз ин чоҳи Юсуфдаркашида,
 Зи шарми нур мехоҳам гурезам
 То даҳони гурги иззат, то ниҳони гӯр.

Зи ганчи ранчу ихлосам,
 Диёре ҳаст меросам,
 Диёри нотавонии тавоноӣ.
 Барои мурдаи дар зиндагӣ гумному танҳоям,
 Мазоре ҳаст дар марзи ҳақири бетаманноӣ.

Ба пушти маркаби бечорагӣ зине,
 Барои шаҳсаворе ҳаст.
 Барои як вачаб боло шудан

Аз хоки пасти тоқати таҳқир доре хаст...

Худоро, бо мани афсурдаи бечон,
Фитода оламе дар пойи худ аз ҳойи худ
имдод мехоҳад,
Зи неруи гурури бесарии як сари бетан,
Ҳазорон чону бечон дод мехоҳад...

Фигони бекаси маҳзунтарин ёсини танҳоист,
Паси девори фардо сояи шабзиндадори кист?!
Душанбе. 1999

ҲИЗБИ ГУЛИ ЁС

Зиндагӣ сиёсат аст, мазҳаб аст,
Ва кулли башар узви сарбадори ин мазҳаб.
Ҳар кучо мазҳабест маҳбасест,
Мурдадори мояи субҳ, зиндадори сояи шаб.

Зиндагӣ сиёсат аст, мазҳаб аст,
Мане, ки аз табори занбӯри асалам
Узви сарсупурдаи ҳизби гули ёсам.
Навиди набзи субҳро мепарастам,
Навои сабзи сапедаро мешиносам.

Ман узви ҳизби гули ёсам,
Ки чодаи масти хеш буданро
Мисли ток мекунам кӯтоҳ.
То зи ҳар чавонаи лабфурубаста,
Рози накҳати ноз бикшоям,
Дар фасонаи нигоҳ.

Ман узви ҳизби гули ёсам,
Узви ҳизби бериёву бесиёсат,
Ки чодаи ирсии хешро
Ҳар баҳор гулнисор мекунам такрор.

Агарчи дар дифои хусни оҳариям силоҳ на-
рам,
Валек сиёҳии сиёсати башарро,
Бо сафедии хандаи хеш мекунам маҳкум
Бо таронаи накҳати хеш мекунам инкор.

Ман узви сарсупурдаи ҳизби гули ёсам!

Душанбе. 1999

АФСОНАИ ГУЛ

Наврӯз расиду нест як донаи гул,
Дар хонаи Гул.
Дар боғи дигар гули ҳавас коштааст,
Бегонаи Гул.
Хандида ба танҳои худ гирён аст,
Ҷононаи гул.
Бӯии гули нозро сабо ғорат кард,
Бо донаи гул.
Дар оташи хусни хеш худсӯзӣ кард,
Парвонаи гул.
Дар пойи ҳақиқати хазон хоҳад рехт,
Афсонаи гул.
Тобути хазон бори гарон хоҳад буд,
Бар шонаи гул...

Душанбе, 1999

ДАР ПАНОҶИ ТАРОНА

Рашк пайванди зиндагӣ бигсаст?
Ишқ бо чони зиндагӣ пайваст!
Беҳтарин мард ошиқи ман буд,
Беҳтарин мард ошиқи ман ҳаст!

Ҳеч занро чу ман наафсурда,
Хандаи хузну хусни маҳбубӣ.
Ҳеч танро чу ман наозурда

Зиндагӣ дар таносуби хубӣ.

Бар сари нангу ори ман бишкаст
Санги тақдир бо ҳама сахтӣ.
Бо таби тавба муждагонӣ дод
Гурбатамро диёри хушбахтӣ.

Беҳтарин гул зи маҳшари сармо
Манзиламо баҳор оварда,
Қотиламо ҳақиқати мутлақ
Доварона ба дор оварда.

Ман ҳамонам, дигар нахоҳам шуд,
Зиштро хушназар нахоҳам шуд.
Рушдаму бесамар нахоҳам буд,
Муштаму мушти пар нахоҳам шуд.

Ҳамчунон худпарасту худхорам,
Ҳамчунон рӯйи саҳра гулкорам.
Як ҳабиб, як рақиби арзанда,
Ҳамчунон аз худо талабгорам.

Ҳамчунон ошиқона хоҳам зист,
Орифу осиена хоҳам зист,
Аз ҳама тире тираву тазвир,
Дар паноҳи тарона хоҳам зист.
Тубату хамчу гунҷаи чоду,
Дар ниҳони аёни бишкуфта,
Беҳтарин шеъри хешро, алҳақ,
То ҳанӯз,

то ҳанӯз

ноғуфта:

Аз ҳама, то ҳама, зи ҳич ба ҳеч,
Меравам ҳосили дил андар даст.
Беҳтарин мард ошиқи ман буд,
Беҳтарин мард ошиқи ман ҳаст!

Москва. 1999

ТАБИ ШАБ

Шоми холии пур аз ту
 Паҳн карда чодари сарду сиёҳашро
 Бар сари бехобии ман.
 Бе ту хандон асту гирён
 Дар лаби танҳои рӯд
 Ғуссаи маҳтобии ман.
 Боз омад шоми шайтонофари хуру малаккуш,
 Рӯзи шаб андар тамузи таб намегунҷад.
 Гуфтаи ногуфтаҳоям аз худои ишқу эҷозаш,
 Дар низоми мисраву қолаб намегунҷад.

Дар ҳисори шоми таболуди танҳой,
 Хобҳоям дар хуморат хуфта бедоранд.
 Зиндагиям аз ту холи,
 Хобҳоям аз ту саршоранд.

Бишкек. 1999

БЕПАРВО

Шаҳсаворе бигзарад аз роҳи дунё асп дар
 пушт,
 Зиндагӣ парво надорад.
 Қоҳилеро оқиле зод, фозилеро қотиле кушт,
 Зиндагӣ парво надорад.
 Муштзӯре навҳаи бечорагияшро фишорад
 нотаваон дар мушт,
 Зиндагӣ парво надорад.
 Сабзае бо азму разми рустамона
 Аз ниҳоди санги хоро мезанад неш,
 мекунад рушт,
 Зиндагӣ парво надорад.
 Мӯри раҳ бори гарони зиндагиरो
 Бо таноби чонакаш бардошта,

Меравад дар зери бори нафси худ арғушт,
Зиндагӣ парво надорад...

Зиндагӣ парво надорад,
Ё фиғони бандагӣ ово надорад?!

Душанбе. 1999

БЕПАНОҲ

Ҳаво торику боронист,
Хуршеди нигоҳе нест,
Намедонам кучо бигрезам аз кошонаи
сарду сиёҳи худ.
Маро, з-ойина, бе ман нусагаирӣ мекунад
чашми ҳазорон чашм,
Маро ҳар панҷара гургона хоҳад хӯрд,
Бо тасвири холии нигоҳи худ.

Фазои хузро дар батни хотир тифли тӯфон
аст,
Шабе, ки мерасад аз пушти ин рӯзи сияҳ
асрори зулмонист.
Чӣ сон буда намои рӯшаноиву чилои нур?
Дигар дар найчаи набзи сияҳхунам
Зи ишқи зиндагиву зиндаҳо оҳанги оҳе нест.

Ҳаво торику боронист,
Хуршеди нигоҳе нест.
Ва дар ин субҳи обистан,
Ки хоҳад зод охир кӯдаки зангӣ,
Маро аз худ дигар дар худ
Дигар бо худ паноҳе нест!

Душанбе. 1998

ИНТИЗОРОБОД

Меҳмоне мерасад аз интизоробод,
аз диёри ёд.

Меҳмоне, ки набуду хаст,
Дилтиҳӣ меояду хангомапур,
Аз маҳшари обод нообод.

Меҳмоне, ки замоне мизбони ҳастии ман буд,
Бодаи ангури чашмаш
хуни сармастии ман буд.

Меҳмоне аз гузашта ногузашта мерасад,
Шеъри ишқашро ба оби дидаи ман
нонавишта мерасад.
Ёси меҳрашро ба боғи хушки қони ман
накишта мерасад,
Девзоде чун фаришта мерасад.

Меҳмоне мерасад, лоли фиғоне мерасад,
Аз қаноза, то қаноза, қони қоне мерасад...
Душанбе. 1998

ЧАШМИ СЕВУМ

Шеъри ман обилаи хоми кафи пойи хаёл аст,
Мекафад ҳар рӯз сад бор,
Дар талоши чодапаймоии як инсони худхоҳ.
Як худсоз, як худбоз,
Як танҳои аз рӯзи азал танҳои
аз қонкандани танҳои ноогоҳ.

То даме ки хуни ман аз ҳасрати ғамзои мурдан
Мурда-мурда мекашад бонгак,
Шеъри ман аз зулмати исёни шарёнам,
В-аз дурахши чашми севумам, ки
дар пешонаи рӯҳ аст,
Мекашад то қони қонам ноқили нур,
Ноқили қонбозии як бардаи аз ду ҷаҳон озод –
Як бинои кӯр,

Як ғамсур,
Як рушод,
Як мастур!..

То даме ки ҳарзагӯии суҳан
Дар ростгӯии расан гумкарда мечӯяд,
Шеъри ман аз растахези гулситони пажмури-
да,
В-аз фиғони ғунчаҳои сарбурида,
Чун гули хорошикан беҳуда мерӯяд...
Бо мани бе ман, зи роҳи дидаи хуршед
Роҳи бераҳии дилхоро ҳамепӯяд,
З-остон то осмонам мебарад дар шаҳпари худ,
Аз ҷаҳоне, то ҷаҳоне,
Ки хато рӯидаам дар мазраъаш
монанди гандумдонае,
Пештар аз иштибоҳи волидаини ҳештан...

Шеъри ман аз ҷавҳари кайҳони озаркуш,
То гили хокистари инсони ҷавшанпӯш,
Роҳи миллионсоларо паймуда дар як дам,
Аз шикастан, аз фусурдан, аз намурдан,
Медихад дар ларзаи оҳе начотам...

Шеъри ман акси садои ишқи поку безавол аст,
Восифи ишқи худои лоязол аст,
Ҷам суоли бечавоб аст,
Ҷам ҷавоби бесуол аст.
Ҷам шабу рӯз аст,
Ҷам ғаму шодист,
Ҷам нав асту ҳам куҳан,
Ҷам савобу ҳам вубол аст,
Ҷолати ҳол аст,
Нола дар нол аст.

Шеъри ман фарёди бемории худкоҳист,

Арзи танҳоист, узри хоҳиш аст.
 Дар баҳори хушкбаргон,
 Дар мазори ғӯрамаргон,
 Ки зи пушти шоирон рафтанду дигар бар-
 нагаштанд,
 Ки чу охи орифон дар тавбаи худхорӣ бишка-
 станд,
 Ки барои шеър мурданд,
 Ки ба ҷойи шеър мурданд,
 Шеъри ман маҳзунтарин, гирёнтарин
 сури ниёиш аст...
Москва. 1998

ПАНЧАҲОИ ТОҒТА

Панчаҳоямро матобед, панчаҳои ноқиламро,
 Ки ғиғони ахтаронро аз фазои бекарон
 То ғӯши хушам зинда меоранд,
 Панчаҳоямро матобед, панчаҳои оташинамро,
 Ки аз хузну сурури зиндагӣ,
 Дар замини зарраҳои хуни сардам шӯъла меко-
 ранд.

Панчаҳоямро матобед, ки ба лаҳни панчаҳои
 хеш
 Ман зи шарёни сукути наслҳои лол,
 сози бедорӣ талабгорам.

Панчаҳоямро матобед,
 Ки ба ҳар тори хамӯши аргануни шедҳои хуфта
 Бо мизроби хуни панчаҳои хеш
 гап дорам.
Москва. 1998

ИНСОНИ ТАНҲО

Ҳар гаҳе, к-аз анчуманҳои дурӯғу ҳарза
 Сӯйи ошиёни бекасии хеш баргардам,
чашмаи чашмам,
 Тӯнги танги рӯзгори холиямро
 3-ашки андӯху маломат мекунад саршор.
 Ҳар гаҳе, ки мурғакони масту ошиқ
 Дар баландии мақоми ростӣ, тахти дарахтон,
 Ошиқона оташи минқор бар минқор месо-
 ванд,
 Ман лабони ташна-хушкамро
 Дар хумори бӯсаҳои бегуноҳӣ
 Зери дандон мекунам хуншор.
 Хуни ман ғамномаи танҳои инсони танҳоро
кунад эҷод,
 Аз барои шахкитоби ёд.

Душанбе. 1998

ЗИНДАДОРИ ЧАНД ҲАСТӢ..

Чанд анҳор аст андар набзи ман омодаи тӯфон,
 Чанд хуршед аст андар хуни ман рахшандаву
 сӯзон,
 Чанд шайтон аст дар ман рахнамои ҳилаву фанн,
 Чанд ҳури бегунаҳ дар ҳабси тори ман бувад ги-
 рён...

Дар дили ман чанд танҳо талху беовоз менолад,
 Чанд осӣ дар талоши худҳалосӣ
 Дар мани ман мекунад исён.
 Дар тавони нотавониям, чанд банда,
 Меканад завлонаҳои дасту пой хешро
бо мижаву дандон.
 Бо сари ман чанд бесар мекунад бозӣ,
 Дар тани ман чанд бечон меканад ҷон...

Ман наям танҳои танҳо,
 Ман шумор андар шуморам, бешуморам.
 Ман наям яктои якто,
 Ман ҳазор андар ҳазорам...

Ҳой мардум, дар таги чархе,
 Ки аз бӯзина инсон сохтаст,
 Буди нобуди маро осон нагиред!
 Ҳастии ман ҳаст, алҳақ, зиндадори чанд ҳастӣ,
 Ман набошам, нестед,
 Ман бимирам, бо ману бе ман бимиред!

Москва. 1997

ШОҲНОМА

Шоҳнома сухан аст,
 Сухани бемаргӣ.
 Шоҳнома рӯҳ аст,
 Ба тани бемаргӣ.
 Шоҳнома Ватан аст,
 Ватани бемаргӣ.
 Оре, оре, Шоҳнома Ватан аст!
 Ватане, к-аз ману ту,
 Натавонанд ба шамшеру ба тазвир рабу-
 дан,
 Шоҳнома хирад аст,
 Хираде, ки ба ҷаҳон омӯзад,
 Ҳунари аз ачали ҷаҳл намурдан,

Шоҳнома адаб аст,
 Адабе, к-аз самари сабздарахташ,
 Ҷовидон баҳра бигирем.
 Шоҳнома нафас аст,
 Нафасе, к-аз ману ту гар бирабоянд,
 Бимирем, бимирем, бимирем!

Душанбе. 1997

ТУ КУЧОЙ!

Фасли гулбезии боғ аст,
Нафасам товаи доғ аст,
Ҳавасам ишқуроғ аст,
Ту кучой?!

Фасли бедории хун аст,
Фасли гулқории хун аст,
Фасли эъҷози чунун аст,
Ту кучой!

На аёне зи ниҳонат,
На баёне зи нишонат,
На баҳоре зи хазонат,
Ту кучой?!

Сеҳру афсона пур аз ту,
Хешу бегона пур аз ту,
Бе ту, як хона пур аз ту,
Ту кучой?!

Душанбе, 1997

САДОИ БЕСАДОЙ

Ман шоири акси садои бесадоиям,
Ки аз хитобу китобҳои хеш
Як сухан надорам ёд.
Ман чашмаи ашқҳои ногиритаам,
Чу ҳамзабони дард надорам, зи ҳамзамони
дард,
Ба гӯши сангҳо бо хурӯши рангҳо
ҳамекашам фарёд.

Ман шоири орам,
Ба мадҳиясароёни даргаҳу дарбор кор надорам.

Ман зомини зодагони банду зиндонам,
 Ман вориси мурдаҳои зиндаунвонам,
 Зи ҳалқаи дор,
 То дари кирдгор бешумор роҳ паймудам,
 Валек дар ин чодаи бекарона,
 Ба чуз сояи сояи худ
 Шабаҳи ҳамсафареро надидаам.
 Агарчи бо таронаҳои ошиқонаам
 Зи доғҳо ба боғҳо ситора кишт кардаам,
 Валек чуз ситораҳои ашки худ
 шарорае начидаам.

Ман мехҳои тафсидаро кашидаам,
 Зи қони тобноки Писархудой,
 Зи қисми ҷаҳормеҳи тоқати таҳқир,
 Бо анбӯри зарраҳои хуни хаставу сӯзон.
 Таронаҳои ман фиғони лолии Марямаи кудси-
 янд,
 Дар сари гоҳвораву тобут,
 Дар азову сури ҳазрати Инсон.

Ман аз саховати қисмат,
 Хунбаҳои сурури ваҳшиёнаи ҳастӣ –
 Гиряи хандаро писандидаам.
 Ман аз ҳақорати нур
 Дар канори сиёҳии кӯр очизона тапидаам.
 Мане, ки бо шири субҳ рӯй мешустам,
 Зи чурми содагӣ
 гунаи сапедамро,
 Ба сиёҳии ҷаҳли омиёна олудаам.
 Манам, ки зи равзанаи зулмат
 Бо ҷашми севуми худ
 Умқи дидаи офтобро дидаам...

Манам, ки қойи пойи зиндагии фирориямро

Маънии маънии нигоҳи нигоҳатро
Ба хуши маънии маънии нигоҳи нигоҳам мешуна-
вам,

Дер шуд, дертар зи дерии дер,
Хонаи нав сохтан барои ишқи куҳан.

Дар чаҳор каронаи дидаву дил
Чаҳор ойина бояд сохт,
Барои лонасозии парастувону рақси
шаҳпаракони ошиқро,

Ба зери бому сахнаи чаман
Надидани ту, надидани ман.

Фалсафаи лолии шонаҳои равандаатро
Зи қадамҳои заминрӯби ту мехонам,
Хумори ношикаста дорӣ зи гунаҳои набӯсидаи
ман.

Хоб дар кадом дидаи бедор чилва намуда?
Об дар кадом чӯй ба ақиб роҳ кушуда?
Ба симхори гулситонат, ки накҳати ёсуминашро
Зи атри сад чаман бехато мешинохтам,
Дуруд зи бӯсаҳои начидаи ту,
Дуруд зи ғунчаҳои набӯидаи ман!

Москва. 1997

МИЛЛАТИ ХУРШЕД

Миллати ман, миллати борон,
Чашми ҳузни сарнавиштат
Он қадар аз гиря саршор аст,
Ки дар олам чанд анҳори дигар туфонӣ хоҳад
шуд.

Миллати ман, миллати хокӣ,
Меҳрабони дард,
Ҳамзабони дард,
Боғбони дард,
Мазраи андӯхи худро кишт манмо,

Ба роҳи парандаҳои ғариб гули барфак
Чашми бедор аст.

Баҳор омадааст!
Ишқи пиру хастаи ман ту ҳанӯз дар хобӣ?
Ситора мешукуфад, орзуи паршикастай ман,
Ту ҳанӯз нусаҳири маҳтобӣ?

Басо парандаҳои ғариб,
Зи боғи ҳазонрасидаи ман суроғи гирифтанд,
Дар осмони интизории ман, парастуи зиндадории
ман,
Ту чаро намерақсӣ,
Ту чаро наметобӣ?!
Баҳор омадааст!

Москва. 1997

ЗАНГҶЛАИ БАҲОР

Садои зангҶлаи баҳорро интизорам,
Зи паёми рақси парасту,
Зи ашқи шӯшаи бом.
Садои зангҶлаи баҳорро интизорам,
Зи гирияи сӯфиёнаи мурғи ҳақ,
Зи хандаи кӯдакони сабзпаём.

Садои арғануни ишқро
Зи пардаҳои тармаоб шунидам,
Баҳор дар роҳ аст.
Гидам ҳавасҳез аст,
Дилам гунаҳхоҳ аст.

Таронаи нафаси набзам
Ояи офтобро монад.

Ту ки ҳанӯз н-омадаӣ
Чаро осмони пири ҳазин
Ба шонаҳои хастаи замин очизона мегиряд?
Чаро фиғони лахчарези панҷаҳои шафақро
Хуни сарди ғуруб мекунад такрор,
К-ишқ мурд,
к-офтоб мемирад?!

Москва. 1997

СУКУТ

Аз ҳама баркандаам, то барканам,
Бандҳоро оқибат дар банди худ.
Аз ҳама бигсастаам, бигсастаам,
То биёбам оқибат
Дар гиреҳи ҳар хучайра решаву пайванди худ.

Ман ба ин дунёву ин мардум дигар ҳарфе надо-
рам,
Чуз ба ҳоли ҳолатам андар сукути бекасиҳо.
Таркиши вулқонӣ дорад
Лолии дар худ фурӯ рафтани,
Шевани бархудрасиҳо...
Қобҳо бишкатаам,
Аз қафасҳо растаам,
Аз ҳама бигсастаам,
Бо хештан пайвастаам.
Бо худи худ оламам,
Бо оламе танҳои танҳо!

Москва. 1997

БАРОИ ЯК ОМӢ

Ман он таронаи носурудаам,

Фигони чавоние, ки дар сари чанозаи ишқ
гирён аст...

* * *

Дигар садои хотири хотираҳо
Зи фосилаи як умри хато
Шишаи дили маро нахоҳад куфт.
Ва осие, ки аз чунуни ишқ сӯфиёна мерақсид,
Ба хоки бениёзии набудан
човидона хоҳад хуфт...

* * *

Уқоби дастпарвари тамаъ, мурғи хонагии парба-
ста,
Даме ки зи хони фитнаайши рақиб
оқизона дона мечинӣ,
Зи лонаи хароби хеш
дар дили барқсӯхтаи кӯҳ
ёд меорӣ?
Шабе, ки раъд табл мезанаду наъра мекашад тун-
дар,
Зи паршикаста ҳампари хеш
Зери бори ҳасрату андӯх
ёд меорӣ ?!

Москва. 1996

ВАЪДАИ ДИДОР

Барои ту ба ҷаҳон омадам, ҷаҳон шоҳид,
Валек як нишони туро дар ҳама ҷаҳон намеби-
нам.
Зи ишқи ту китоб навиштам,
Китоби номаҳои бечавоби танҳой,
Валек сояи қосиди туро
Миннати остон намебинам.

Ба гӯри сад баҳор санги ҳузн биниҳодам,
 Ба рӯи сад хазонрез чашми гиря бикшодам,
 Зи лӯлиёни бахтфуруш фоли васл харидам,
 Зи боғи ту, ба роғи худ дарег, дарег,
 Парандаеро парфишон намебинам.

Ту ро намеёбам, намеёбам, намеёбам,
 Зи ҳеч Ватан, зи ҳеч чаман, зи ҳич бахтистон.
 Дуои васли ту дар лаб суроғ хоҳам кард,
 Ту ро дар ҳама чо,
 Ту ро аз ҳама кас,
 То вопасин дами дам,
 То муҳочирати чон.

Чароғи ишқи ту дар каф,
 Чанги ҳаҷр дар гиребонам,
 Зи рӯдбор ваъдаи дидори ту мехоҳам,
 Ба ашки зулоли фаришта – ба об менигарам,
 Валеқ мӯъҷизаеро намебинам,
 Ба чуз оинаи шикастаи чашмонам...

Москва. 1996

ҚОСИДИ АҲУРОЙ

Офтоби муҳаббати ман,
 Вопасин қосиди аҳурои қисмати ман,
 Ба ҳузни пур аз зиёи ҳаё,
 Ба сӯи панчараҳои сарду сиёх,
 Хандае намуду пинҳон шуд.
 Чавонае, ки дар хазони муродам,
 Миннати шукуфтан дошт,
 Фишурда хешро дар кафи хор,
 Дар хумори бўсаҳои сабзи баҳор гирён шуд...

Дилам анори фишурдаст,

Марги ишқ беҳун нест.
Барои қотилони ишқ чаро,
Дар китоби адл қонун нест?!

Чолпон-Ота. 1996

ҚАҒАС

Қафасам дар мани ман менолад,
Дар фишори қафасам, зиндадори нафасам.
Хешу бегона ҳама зи ҳавасхонаи дил
Бо кафи гил бигзаштанд,
Дар чазохонаи танҳои худ,
Қарздорам зи ҳавову ҳавасам.

Барқ раҳшиду гузашт!
Шамс ғарқид ба ашки шафақу хуни ғуруб,
Маҳшари ҳодисаро бо ҳама танҳо дидам.
Ахгаре аз назаре ҷониби ман тоза нашуд,
Ҳамаро бо ҳама бегонаи дунё дидам...

Нур дар зулмати девофари айём шикаст,
Шаби ториктаре, шаби беимдоде,
Омад аз пушти шаби фочиа фарёдрасам...
Ҳамаро санчидам,
Ҳамаро бахшидам,
Ҳамаро кардам гум,
К-оқибат аз раҳи танги нафасам,
Бе ҳама, бо ҳамаи худ бирасам.

Москва. 1996

АХТАРИ ГУМНОМ

Барои Абдулҳамиди Самад

Чун ҳазорон сол аз ин пеш,

Наштари фӯлодии бехобӣ
 Кӯр созад чашми хобамро.
 Чун ҳазорон сол аз ин пеш,
 Аз барои ахтари маснуие,
 К-аз пардаи абри сиях рахшиду бигзашт,
 Хунбаҳо додам офтобамро.

Чун ҳазорон сол аз ин пеш
 Орзуи зиндагиро мурда-мурда, зинда медро-
 рам,
 Дар дилу дар дидаи худ.
 Чун ҳазорон сол аз ин пеш,
 Пора-пора чамъ хоҳам кард аз хоки ҳақирӣ,
 Ахтари гумноми озодӣ – дили таркидаи худ.

Ман ҳамон худофари танҳои танҳоям,
 Ман ҳамон нодори дороям,
 Ки ҳазорон сол аз ин пеш
 Аз ганҷи сухан дарёфтам перояи худ.
 Ман ҳамон хушёри мастам,
 Ман ҳамон оинадори зишту зебоипарастам,
 Ки ҳазорон сол аз ин пешу баъд аз ин,
 Дар шаби девофару ғамзои бехобӣ,
 Дар хумори рӯзҳои офтобӣ,
 Шеър мегирям,
 Шеър механдам,
 Шеър мерақсам...,
 Барои сояи худ.

Москва. 1996

ЗАБОНИ БЕЗАБОНИ

Барои Фурӯғи Замон

Хандазанон ба риши замонаам, равонаам,
 Зи ҷодаи ҳеч кас, то ба водии ҳеч кучо.

Дарахти фасли панчуми умрам бори ҳеч овар-
да,
Ба боғи ҳечи ишқу таманно.

Кафшҳои пора-пораам баланд меҳанданд,
Ба нози очизонаи пойҳои роҳкӯфтаи ман,
Дар хиёбони танҳой.
Ба хонаи нарӯфтаи ман,
Мудом меҳмони нахонда меояд,
Аз осмони танҳой.

Ман пайкараи беназири хунарам,
Ки аз ғиғони дар остин,
Ки аз хурӯши дар мушт,
Ки аз сукути ғочиа,
Хешро бегазанд кардаам бунёд.

Ман аз қаҳ-қаҳаи раъд,
Аз шитоби бод,
Аз ғиғони турнаҳои фироқ,
«Дарднома» кардаам эҷод...

Гӯшҳои ман аз шунидани ношуниданиҳо,
Бар замини хотира сурби пахта мекоранд.
Чашмҳои ман аз дидани надиданҳо,
В-аз надидани диданҳо
Ба чилваи сароб эътиқод надоранд.

Дастҳои ман аз фишори танобҳои ҳақирӣ,
Чу шоҳаҳои дарахти пир шикастаанд.
Забони ман, аз безабонии ман,
Чу парандаи оташхор ба оташ нишастааст,
Ба оташи безабонаи ҳамӯшбуданҳо,
Ба оташе, ки то ману зи баъди ман,
Зи хокистари сардаш пар кашанду шӯъла фишо-
нанд

селаи саман-

дарҳо...

Зихӣ, сангари доғ аз барои ҳеч!..

Адӯй дар ҳама давру замона,

На шонаҳои нозуки занонаро,

Шарори чашми ориёнаро ёд хоҳад дошт,

Дар баҳои ҳич,

Аз ҷазои ҳеч!

* * *

Садои гурзу сипар аз паси кӯҳи Қоф мерасад ба
гӯш,

Марг аз зиндагонӣ хунбаҳо ҳамехоҳад,

Хунбаҳои ҳеч,

Дар баҳои ҳеч.

Хамӯш, осмон сияҳпӯш аст,

Хамӯш, Таҳмина меналад,

Аз баҳои ҳеч,

Аз вафои ҳеч.

Хамӯш, сози ишқ мемирад,

Ва деви риё

Бо панҷаҳои сиёҳ

Арғануни набзи зиндагониро ҳамекунанд дам-
коҳ,

Аз навои ҳеч!

* * *

Ман арӯси бевамондаи қарни ноҷавонмардам,

Зи тахти баланди ғурур, нотавони зӯр,

Ба сурати осмони ситоракуш

Мезанам бӯсаи мушт,

Бар сияҳсӯзии Офтоб механдам.

Ман Гурдофариди ношинохтаи замонаам,

Ки лаҷоми аспӣ саркаши ғурурамро,

Ба риши кӯсаи замона мебандам!

Чух! Чух! Чух!

Техрон. 1996

ҲАВАС

Нигоҳ макун, бо ҳавас нигоҳ макун
Сӯйи орзуманди нигоҳи ҳавас,
Ки дар суоли нигоҳи туву ҷавоби гуноҳи ман,
Ҳазор қиссаи гуфта нагуфта аст,
Зи доми ҳавас, зи мурғи қафас.

Нигоҳ макун, бо нигоҳ гуноҳ макун,
Ало, раҳгузари шарораназари рози дигар.
Дар ин як дами дам,
Ахгари чашми ту чӣ хоҳад гуфт,
Ба барфи ҳазорсолаи дидаи ман,
Зи ашку рашку нозу ниёзи дигар?!

Нигоҳ макун ба мани хаста шӯху пурасрор.
Фариштаи гуноҳи маро,
Зи хоби тавбазо макун бедор.

Ту кистӣ?

Дар фасонаи нигоҳи ту
Сеҳри ишқи нотамоми кист?

Таронаи забони нигоҳи ту
Ояи саломи кист?

Чӣ оташест дар нигоҳи фирории ту,

Ки боғи фароғи маро
Ҳамекашад ба гулхану дуд?

Ман он хонабадӯшам,
Ки дӯш забони баёни ҳама

Пур аз таронаи ман буд.

Ман он шоири ишқам,
Ки номаи ошиқонаи як насл,
Шеърӣ ошиқонаи ман буд...

Нигоҳ макун!
 Бо нигоҳи нусхагири хеш гуноҳ макун,
 Ту хури танҳои маро
 Деви иштибоҳ макун.
 Ман он гулам, ки
 дар азои булбулакони буридазабон
 ҷовидона ба мотам нишастаам,
 Ту рӯзи маро беш аз ин сиёҳ макун!
 Нигоҳ макун!

Москва. 1996

ОРИЁНО

Ориёно!
 Эй нишони бенишонии мурувват,
 Эй забони безабонии мадоро,
 Гар зи дуди оташи худ куштаат,
 Чун шарори оташи аз тирагӣ vorастаат,
 Зиндадори Миллати дар хоку хун
 оғуштаат боло нагардам,
 Вой бар ман!

Гар набинам зиштиамро дар сиришти худши-
 носӣ,
 Гар наёбам сарфароямро, сарамро,
 Дар талоши худхалосӣ,
 Вой бар ойину бар ойинадори ман!

Ориёно!
 Пири барҷомондаи бемутакко,
 Марги фарзандони худро
 Нотавону хаста мебиниву хомӯшӣ.
 Олам аз фарҳанги ту хусни маонӣ ёфт,
 Одамӣ аз гавҳари фазли ту
 Асли хешро бишнохт,
 Худ вале аз ёди ёди оламу одам фаромӯшӣ,
 Дар азои ойини меҳрат сияхпӯшӣ?!

Ориёно!
Орзуҳои ҳазини хокиямро, осмоно,
Дарси худсозӣ ҳамехоҳам
Зи худбозии торихофаринат.
Оташи дил, оташи чашм, оташи рӯҳам бидех,
Эй сардгашта хонаи хуршед
Аз бунёди поку оташинат!

Ориёно!
Он қадар ман паст уфтодам
Зи арши қуллаи рӯҳат ба фарши тоқати таҳқир,
Ки баландие намехоҳам дигар аз осмонҳо,
Ҷуз баландии заминат.

Ориёно!
Саҳнаи пархошу чоши зиндагиву марг,
Лолаи хуни Сиёваш то ба кай наврӯзии туст?
То ба кай хуршеди ховар
Нусхаи худсӯзии туст?
То ба кай ҳамчун нахи абрешимини нур
Бар сари ангушти гардунӣ,
То ба кай дар оташу хунӣ?
Ориёно!
Хастагурди шӯҳрабемор,
Аз фари оянда канда,
Бар гузашта чашми бедор,
Ман дигар андар дифои шӯҳрати афсурдаи ту,
Қудрату тамкини арзонӣ надорам.

Ориёно!
Эй таҳамтан Рустами фарзандбезор,
Дар набарди зиндадории фари ту,
Модари ту, духтари ту, дилбари ту,
Хунбаҳои сангари хунофари ту,
Ман дигар Сӯҳробӣ қурбонӣ надорам!

Ман дигар Сӯҳробӣ қурбонӣ надорам, Ориёно!

Хонаи ман беҳтарин зиндони олам буду
ҳаст.

Андар ин ҳабси зиёкуш,
Аз барои ахтарони нурполо шеър мехонам,
Шеъри маҳзуни суоли дидагонамро.
Ман дар ин сайёраи зулмат чӣ коре до-
штам,
Ки аваз кардам ба шамъу соҳаташ
офтобу осмонамро?!

* * *

Шаб чӣ номард аст бо чашми ҳаросаш,
Рӯйи танҳой чӣ безеб аст бо ранги шиносаш...
Москва. 1996

РОЗИ ҒУНЧА

Ҳанӯз нафасе ҳаст саҳт сӯзанда.
Ҳанӯз ҳавасе ҳаст зиндаи мурда.

Ҳанӯз пири гуноҳ аз баҳори нози ман,
Рози ғунча мебӯяд.
Ҳанӯз пирдухтари ҳавас аз шитоби ғуруб,
Шафақи хешро ҳамечӯяд.

Ҳанӯз ишқи ташнасӯзи ман,
Зиндадори сароб мегиряд.
Ҳанӯз дар гуҳари пора-пораи ашкам,
Хандаи офтоб мегиряд.
Ҳанӯз ҳастаму ҳастед, ошиқони носазово-
рам.

Ҳанӯз дар вафоти ҳар кадоми шумо
бовафо азодорам.
Москва. 1996

ХУНИ СИТОРА

Эй офтоби ишқ,
 Зи чашмае намедамӣ,
 То осмони ҷаҳл,
 Гирди замини фиску риё тоб меҳӯрад.
 Эй ҷонсупори нур
 Зи зулмат намераҳӣ.
 То аждари риё
 Хуни ситора аз раги маҳтоб меҳӯрад.

Эй ошиқи Ватан, дар сангари дарег,
 Дар хуни арғавоният беҳуда метапӣ,
 То вориси каён,
 Бо хасми тоҷикон,
 Дар косаи сари падар шароб меҳӯрад.

Москва. 1996

НОШИНОС

Ин қадар аз марг метарсед,
 Марг рӯйи ношиноси зиндагист:
 Зиндагии бе муроди ишқ,
 Зиндагии бе ҳавои ҳавас,
 Зиндагии бе талоши зист.

Ин қадар аз марг метарсед,
 То даме ҳастем мо, ӯ нест.
 Лаҳзае мо нестем, ӯ ҳаст.
 Ҳастии ӯ нестии мост,
 Ҳастии мо нестии нестист.

Ман зи марги маргҳо, аз хуни сарди хеш метарсам,
 Дар талоши зист.
 Ғуссазоди ёди ман,
 Дар хумори рӯзҳои рафтаи барбоди ман,

Хастагии ман ҳамегиряд, ки номаш Зиндагист.
Москва. 1996

ПАЖВОК

*Охирин барги сафарномаи борон ин
аст,
Ки замин чиркин аст...*

Шафеи Катканӣ

Охирин дамдамаи таркиши вулқон ин аст,
Ки фалак хашмин аст.

Охирин фалсафаи ҳастии инсон ин аст,
Ки муҳаббат дин аст.

Охирин фасли гузарномаи борон ин аст,
Ки худо ғамгин аст.

Техрон. 1996

ЗУҲУРИ ОҒТОБ

*Барои дӯстони шоирам
Рустам ва Сиёвуш*

Шеър исён аст, дард аст,
Дарди дарди бедаво.
Шеър дуди охи сард аст,
Дар нафасҳо аз қафасҳо.

Шеър раҳгумии хун аст,
Дар найи шарёни ҳастӣ.
Мӯҳри меҳри ошиқон аст,
Дар лаби сӯзони ҳастӣ.

Шеър ранги ҳаштуми рангинкамонҳост,
Дар гулистони хазону пажмурида.
Шеър дарёбад сари обилаҳоро,

Аз хурӯши набзи сайди сарбурида.

Шеър бемаргии рӯҳ аст,
Дар фазои пасти аъмоли инсонҳо.
Шеър покиву сафои шабнам аст,
Дар булӯри барг, дар гулафшонҳо.

Шеър чони зиндагиро,
Дар вучуди хастаи дилмурдагон бахшад су-
рур,
Шеър пайгоми шарор аст,
Аз гули хокистари нур.

Шеър хуни сарди набзи бардахоро
Сӯз бахшад, пуршарар созад.
Бо дили шоир зибаски кор дорад,
Бо сари шоир бибозад.

Шеър ашку хуни нангу орҳост,
Шеър нақши ёдгори ёдҳост,
Шеър фарёди ҳама бедорҳост,
Шеър Мансури азизи дорҳост!

Шеър хуни инқилоб аст,
Шеър шарҳи офтоб аст!

Москва. 1996

ҒАМШОД

Боғи аз ишқу муроди дигаре парварда,
Надиҳад хусни фараҳ гулшани ворунӣ маро.
Шарари розу ниёзи назари раҳгузаре,
Надиҳад сӯзи гунаҳ дидаи яхгуни маро.

Дар ҳама фасл ман аз сардии хуни ҳавасам,
Нахли сармозадаро мемонам,
Баргу борам сармо.

Он қадар дар дили ман барфи алам борида,
Ки зи сад чашм дамад шӯълаи хуршедии ишқ,
Накунад об яхи чони маро.

Ман ҳамон танҳоям, ки зи ғамшодии танҳоии
худ,
Ба ҷаҳон н-омада гӯши ҳамаро кардам кар.
Ман ҳамон гӯлаҳии дудакаши сармоям,
Ки ба ҷуз дӯзахи бебаргии худ,
Напарастам чаману гулшану фирдавси дигар,

Хуш ба ҳоли оне
Ки зи доне самаре ёбаду аз қатра гуҳар,
Вой бар ҳоли мане, ки зи атри чамане
Нафасам аз ҳаваси зиндагӣ хушбӯ нашавад.
Ман ҳамон танҳоям,
Ман ҳамон яктоям,
Ки ҳама мардуми олам ба суроғам бирасад,
Яки ман ду нашавад!

Москва. 1996

ХУДКУШ

Дар зиндагӣ барои ӯ афсонае намонд,
Шамъе зи сӯзи ишқи ӯ дар хонае намонд,
Танҳой монду ҳасрату фарёди ҷугзи шаб,
Ҷони ба лаб расидаро ҷононае намонд,

Ў рафт меҳрташнаи бегонаи дигар,
Ў рафт сӯйи нафрату афсонаи дигар,
То пур кунад зи ашки худ паймонаи дигар,
То бори ҳасраташ ниҳад бар шонаи дигар,

Ў рафт хостгории ҳури хаёли хеш,
Ў раст аз асорати деви суоли хеш.

Ў аз ману ту рафт

ба дидори ҳеч кас,
Баҳри ману ту монд
дому донаву қафас.

Москва. 1996

ҶОИЗАВУ ҶАЗО

Набудани ту дар бару дар сари ман ҷазост,
Ҷазое, ки бо ҳама ҷурму гуноҳ носазоворам.
Дар ин аҷалсаройи куҳан ҷӣ кор хоҳам кард,
Гарам зи фалсафаи нигоҳи ту рамзи зиндагӣ
набардорам?!

Баҳори интизорро бори ҳазор бо ду ҷашми обшор
гуфтам падруд,
Ҳазор тарона сурудам зи оҳи сарди ҳамӯшӣ,
Барои саҳраи бечону ҷони беқарори руд.

Биё, ки надида дидани ту ситам аст,
Ситами норавойи қисмати ман,
Биё, ки як нишони ту намеояд
ҳазору як нишонаи ман.
Биё, ки ҷугз фирокнома нахонад зи боми хонаи
ман!

Биё, ҳазору як баҳонаи буданам, биё,
Биё, ки бидуни ту будан наметавонам буд.
Биё, ки бо туи бе ту, намуда набудан,
наметавонам буд.

Биё, ки ҷони интизори хешро
Дар кафи ларзони таманно то лаҳад бурдан,
Ба марги бегуноҳии фаришта базми шайтон
аст.

Биё, ки набудани ту дар бару дар сари ман,
Набудани Офтоб дар мадори кайҳон аст!

Биё, чу чоиза биё, чун чазо биё,
Биё, чу зиндагонӣ биё, чун қазо биё,
Ту дону худо, биё,
Ба номи худо, биё! Биё!

Бишкек. 1996

ҲАСРАТИ СУРУР

Дили хастаи ман, ба фарқи ошиёнаи танҳой
Парчами ишкро парафшон кард, надидӣ.
Таронаи ошиқонаи ман дар забонаи барқ шу-
куфт,

нашунидӣ.

Ду дидаам ба роҳи ту аз гузашта то фардо,
Як само ситора кишт, начидӣ...

Дилам барои ту гирист,
Таронаам барои ту шукуфт,
Дидаам барои ту ахтар кошт,
Надидӣ, нашунидӣ, начидӣ...

Видоъ, пайкараи санг,
Ҳасрати сурур, видоъ,
Видоъ, офтоби сард,
Сайёраи бенур, видоъ!

Бишкек. 1996

БАҲОРИ ҲАЗОН

Насим гулфишон панча мезанад,
Ба обшори гесувони симинам.
Мани нозпарвари фоҷиаи сарнавишт,

Зи чоизаи кирдор, ишқу баҳор ғамгинам;
 Зи ханда меҳаросам,
 Зи ишқ мегурезам,
 Гул намеқорам, гул намечинам.

На зиндагист ҷовидона, на марг,
 Чаҳор фасли умр чаҳор китобест,
 Бо чаҳор саҳифаи асрор.
 Баҳору хазон – хазону баҳор,
 Ҳикмати тозае кучост андар ин баҳонаи такрор?!

Валек туйи қосиди баҳори дер расида,
 Барои мани мурдаҷони ишқу ҳавас,
 Оташи зинда бубахш аз шарораи ҷавонии худ.
 Ту барфи гесувони маро тунд биафшон,
 Ба гулситони сабзи нози зиндагонии худ.

Агарчи ишқи ту
 Дар суоли ҳайрати ман ҷавоб надорад,
 Ҳамин бас аст, ки дар фасли панҷуми умри ман
 шукуфтаӣ.
 Ҳамин бас аст, ки дар фиғони хуни ман
 суруди носурудаӣ.
 Ҳамин бас аст, дар китоби беҳтарини нонави-
 штаам,
 Ту шеърӣ беҳтарину нонавиштаӣ!

Москва. 1996

ДАР НАФАСИ ШИТОБ...

Ноз гузашт, адо гузашт,
 Ид гузашт, азо гузашт.
 Эӣ ҳаваси ситорагир,
 Кибр зи кибриё гузашт.

Ишқи назарфиреби ту
Чилвагари сароб рафт.
Оҳ гувоҳи лаҳза буд,
Дар нафаси шитоб рафт.

Шайтанату фанат чӣ буд,
Шефтани манат чӣ буд?
Миннати диданат чӣ буд,
Н-омада рафтанат чӣ буд?!

Сехри ту соҳирам накард,
Меҳри ту моҳирам накард,
Ишқи ту бе китоб рафт,
Ишқи ту шоирам накард.

Субҳи дамидаат будам,
Шамси надидаат будам.
Кӯри мано, асои ту,
Дидаи дидаат будам.

Ёди висоли сода монд,
Бод хумори бода монд.
Аз дили ту то дили ман,
Сад дари ногушода монд.

Хон намонд, хона монд,
Мурғ парид, дона монд.
Исмати орифона рафт,
Қисмати осӣёна монд.
Макр гузашт, риё гузашт,
Дард гузашт, даво гузашт.
То ба худ омадам зи ту,
Ишқи худонамо гузашт.

Бишкек. 1995

Чу баргҳои хазон гурехтанд,
Фигони чуғзи дарег зи гӯшаи боми таманно
Пармаам намекунад дигар.
Ба марзи бистари танҳои хеш
ашк надорам, ки бикорам,
Ба меҳри дӯстони нонии худ,
Ба бозии намир, намири зиндагонии худ
намекунам бовар.
Зи пайкари карахти хеш низ напурсам,
ки шарми бенишонӣ
чист.
Ба тарҳи шабаҳе, ки меравад бе ману бо ман
низ суол надорам,

Ки ин мурдаи сари по,
Ин ғариби бемутакко,
Ин ҷанозаи бесоҳиб
Соҷи хорузори кист, интизори кист.

Ва низ зи ёре, ки буду набуд, посухе намехоҳам,
Ки ин будаи набуда,
Ки ин алангаву дуда,
Ғамгусори кист,
Дар канори кист.

Тамом шуд зиндагӣ, зиндагии зиндагӣ тамом шуд,
Ба ҳар даре, ки мӯҳр занад мушти номуродиям,
Акси садош бесадой аст,
Зи хуни мурда нахезад шарораи эҳё,
Ва ҳар нафас, ки медамад аз қафаси дам,
Оҳи бенавойӣ аст, рӯзии худойӣ аст.

Тамом шуд зиндагӣ, зиндагии зиндагӣ тамом шуд,
Ҳазор боғи нигоҳ дар чамани сӯхтаи ишқ сабз ша-
вад,
Дар дилам хазонрез аст.
Касе зи ҳузни ману ҳусни пажмуридаи гул

хубтар намедонад,
 Ки нафири булбули пир зи шохаи пажмуридаи
 садбарг
 Чаро чигарсӯз аст, чаро ғамангез аст.

Тамом шуд зиндагӣ, зиндагии зиндагӣ тамом шуд,
 Дигар таронаи ҳаваси гулкор,
 Зи мижаи зарди ёсу неши сурхи гули хор
 Пургуноҳу бегунаҳ намехандад
 Сӯи шоири зиндадори баҳор...

Зи охирин шарораи нафас ҳамебояд
 Дар мазори ишқ гулхани худфурӯзӣ афрӯзам.
 Китобҳои хешро, ки номаҳои бечавоби як насланд.
 Ба номи гузашта аз фардо —

сӯзаму сӯзам,
 То вопасин таронаи ишқ шӯъла занад,
 пар бикашад

Аз забонаи оташу дуд.
 Фигони ман ба гӯши мурдагон намерасад,
 Ба зиндагӣ бигӯ, ки зиндагӣ тамом шуд!

Москва. 1995

ТУ ЧУН ТАРОНА ОМАДӢ..

Ту чун тарона омадӣ,
 Зи авчи гирияҳои бесадои ман.
 Ту дар ҷаҳони бекасии бо ҳама,
 Сариву сарварӣ барои ман.

Ту аз фасона омадӣ,
 Сафири сабзбахту сабзорзу.
 Ба базми умри рафта аз сабӯйи ҳузн,
 Шароби ҳаҷр мекашам барои ту.

Ту чун шафақ шукуфтаӣ,

Ба рағми вопасин дурахши хастаи ғуруб.
Ту шаҳпари Ҳумойро намудай,
Ба паршикастаи ғуруб.

Ту омадӣ, чу пайки интизор аз диёри сабз,
Ту омадӣ, чу мужда, чун башорати шарори
сабз.

Ту омадӣ, зи накҳати ниҳони ғунчаҳо,
Насими атрбори сабз.

Ту омадиву зиндагии зиндадори марг,
Аз набуда будан ор кард.
Ту омадиву боғбони фасли сард
Аз чаман фирор кард.

Ту омадиву шоҳу шаҳнаи фарах,
Харобазори қисмати маро суроғ кард.
Зи офтоби дидаи ту барфи қисмати ман об шуд,
Нигоҳи сабзи ту, сафири сабзбахту сабзорзу,
Дили хазонрасидаи маро баҳори боғ кард.

Москва. 1995

ЗИ ДУРИИ ЯК ҚАРН...

Эй ёр, эй хумори шароб дар раги ангур,
Эй ёр, эй ситораи дар осмони қисмати ман
саднишонаву мастур,
Зи дурии як қарн,
Зи фосилаи як умр,
Ба чашмҳои хастаи ман бинигар, бикун бовар,
Ки то ҳанӯз ёри туам.
Ки бо расидани ҳар баҳори шукуфазор интизори
туам.
Ки бо шукуфтани ҳар чавонаи себ
шаҳпараки хумори туам.
Агарчи ҳарзакашон

Сад дари накшода гирён аст,
 Дар таги амвочи бемачрову тунди селборон.
Москва. 1995

САБЗОРЗУ

Хуш омадӣ, биё, эй меҳмони сабз,
 Такдир бо сафои ту, эй меҳрабони сабз,
 Дар дафтари хатои худ тахрир карданист,
 Шерри хазоннавиштаи танҳои маро,
 Бо килки беҳазони сабз.

Эй меҳр, марҳабо, бар ошиёни бекасии ман,
 Эй беҳабар зи достони бекасии ман,
 3-оҳанги лобаёни бекасии ман,
 Аз ҳузни ғамбаёни бекасии ман.

Бошад, ки шеди чашми ту, эй қосиди зиё,
 Субҳи маро зи маҳбаси зулмат раҳо кунад,
 Дунёи бемуҳаббату танҳои маро,
 Равшан кунад, гулшан кунад, пур аз сафо ку-
 над.
 Бошад, ки рӯҳи исият, эй вориси абад,
 Эҳё кунад чанозаи садсолаи маро,
 Қони маро василаи нуру зиё кунад.

Люксембург. 1995

ИФТИХОРИ БЕДАРДӢ

Дигар чароғи дидаву дилро
 Аз барои ҳеч кӯру бедарде дар нахоҳам дод,
 Дар дами бод.
 Дигар аз барои ҳеч ночавонмарде,
 Зи шонаи шони занона сипар нахоҳам дод.
 Дигар аз барои ҳеч расанда,
 Зи ҳузни бегуноҳии гуноҳ

*Москва. 1994***АТТОР**

*Ҳафт шаҳри ишқро Аттор гашт,
Мо ҳанӯз андар хамаи як кӯчаем,
Мавлоно*

Мо асири қолабу қоби худем,
Зулмати бедори шабтоби худем,
Саргарони масту сартоби худем,
Мо шарори мурдаи тафси худем.

Ошиқи афсонаи буду набуд,
Номҷӯи худнамоии намуд,
Бенасиб аз ҳусни яктои вучуд,
Раҳнамои сояи ғафси худем.

Оламе сад оламеро ёр гашт,
Ахтаре бар чашми шаб анвор гашт,
Ҳафт кӯхи рӯхро Аттор гашт,
Мо ҳанӯз андар хамаи нафси худем.

*Москва. 1994***СИЛСИЛА**

Падарам низ гузашт,
Зи раҳи бознагашти падараш.
Падарам низ тиҳидаст сафар кард, сафар,
Ба мазори падараш,
Сари дӯши писараш.

Падарам низ намонд,
Чашмае хушк шуду ташнагии марг,
дарего, нашикаст,

Андар ин бодияи зуд раву ҳеч маё,
Баъди марги падарам,
Падари ман хирад аст.

Москва. 1994

ХУРШЕДИ ГИРЁН

Қатли ман ҳар субҳидам
Бо омади хуршеди гирён мешавад оғоз,
Дар замини бенасиб аз ишқи нуру рӯшаной,
Дар диёре, ки ба хашму чаҳл пайвастанд,
Фозилону оқилона
Бо умеди лукмаи оши худой.

Қатли ман ҳар шом вақти рафтани хуршед
Бо марги гуруби ғарқа дар хун катъ хоҳад шуд,
Дар заmine, ки зи рӯяш доғи хуни ошиқонро
Ашки шабнам пок мешӯяд.
Дар маконе, ки зи марги миллати сарсону ги-
рён,
Сангу хокаш бо забони безабонӣ
Човидон марсия мегӯяд...

Чашми рӯхам аз самои ин шаби ялдои ялдо
Ахтари тобон нахоҳад ёфт.
Қатли ман, дардо, дар ин қарни гуноҳ
поён нахоҳад ёфт!

Москва. 1994

БЕМАНТИҚ

Дуруд ба ибтидои рӯзгори бемантиқ,
Дуруд ба интиҳои ҷонсупори бемақсуд.
Дуруд ба шӯъбадабозони ҷавони олами пир,

Дуруд ба исёни мурда дар бачадони ҳарос,
 Дуруд ба мурдаҳои раҳида аз аҷали таҳқир,
 Ба чорагарони бечораву мулзам,
 Ба захмҳои бемарҳам,
 Ба анҷуманҳои девдори ҳолӣ аз одам, дуруд!

Дуруд ба мани намурда,
 Дуруд ба туйи сар наспурда,
 Дуруд ба мани бе ту,
 Дуруд ба туйи бе ман,
 Дуруд ба мани бе мо,
 Дуруд ба зиндагии бефардо.
 Дуруд ба марг, ба модари зиндагонии мо!

Чолпон-Ота. 1993

АШКИ ТЎФОН

Ҳар гаҳе пур мешавам
 Аз дард, аз фарёд, аз исён,
 Дар ҳисори ҳарзаву бӯхтон.
 Ҳар гаҳе аз пой меафтам зи ранчи нотавонӣ,
 Мехарошам сангҳоро, мешавам аз хок боло,
 Бо мадори зиндагонӣ,
 Тақядори зиндагонӣ.

Ҳар гаҳе ки сабри нотаркиданам
 Дар санг мегиряд,
 Ҳар гаҳе ки рӯҳи исёнпарвари ман,
 Дар сукути ларзаи оҳанг мегиряд,
 То натаркам аз хурӯши оташинам мисли
 вулқон,
 То насозад сангборони гарони хандаҳоям
 Ними олабро зи хоби чоҳилӣ бедору гирён,
 Бори худхорӣ ба дӯши нангу орам,
 Сар ба дӯши кӯҳсорон мегузорам.

Нигоҳи зарди ғурураш
 Зи сарви бесамари ростӣ,
 Самари беҳосилии маро ҳамепурсад.

Нафири яъс дигар дар гулӯи хотираҳои ман
 намегунҷад.

Фасонаи ишқ дигар дар дили сарду дардзӯи
 ман
 намегунҷад.

Нигоҳи фазл намудам, ки озари ховар,
 сиёҳ аст-заъфаронӣ,
 аз табори каҳдуд аст.

Дуруди ман аз паи турнаҳои умри барҳадар раф-
 та
 оҳи падруд аст.

Ману тангии қафасу талхии нафасу тоқати
 таҳқир,

Сиришки сӯхта дар тобадони чашмонам,
 Бе фиғони коҳиш нест.

Суруди носурудаи ман дар гулӯи пасфардо
 Агарчи гирия лол аст бе сукути таркиш нест!

Москва. 1993

ХАСТАГӢ

Дилам дигар барои ҳеч кас намесӯзад,
 Дигар ниҳоли сабзи танам ба боғи пираҳанам,
 Зи ёди дастмоли ҳеч кас намеларзад.
 Ба хастагӣ савганд,
 Ба ҳузни паршикастагӣ савганд,
 Ки ҳастии шарру номард,
 Ба ҷонканӣ, ба худкушӣ, ба нестӣ намеарзад!

Дигар садои пошнаи хоҳишу таманноям,
 Ба гӯши тофтаи қулфи манзиле наметаркад.
 Дигар таронаи пур аз фасонаву ошиқонаи ман,

Дар охи ғамзадае, дар диле наметаркад.

Дигар нигоҳи машъалдорам ғигони набзи ха-
зонро

Дар оташи дӯзахи поиз намедиҳад ковиш.
Дигар дар чамани пир, ки сабзошиқаш будам,
Сурӯши бўсаҳои хушбӯям,
Зи раъду барқ нози гул намекунад хоҳиш.

Дигар аз басари панҷаҳои биноям,
Низову фаҳшу риёе ниҳон нахоҳад монд.
Аз он ки ишқи ҷовидонаи маро куштанд,
Замину осмон низ дар амон нахоҳад монд.

Дигар ҳавои ҳавасам барои ҳеч хато
Аз ҷазо кафан нахоҳад дӯхт.
Зи ишқи мурдаи ман – зи ноумедии умед,
Дар мазори мани зинда
Машъали мурдае нахоҳад сӯхт.

Дигар аз барои ҳеч шаби шаб
Ҷароғи офтобро намехоҳам.
Дигар барои ҳеч хуфтаи бемор
Сӯзу тобро намехоҳам.
Баҳори ҷаннати сурам ҳазону бемарг аст.
Сафири зиндагии хаста қосиди марг аст!

Дилам дигар барои ҳеч кас намесӯзад!

Москва. 1993

САРҲАВИШТ

Дар низоме, қолабе, қобе нагунчидам,
Дар шиори бешуурон ҳам намегунҷам.

Ки ба зери дорхо
Дар панҷаи хунхорҳо бебок будан метавонам.
Дар шиканҷи мардуми хокиву дар тазвири но-
поқӣ,
Вориси афлок будан метавонам.

Ман ҷаҳонам, ман ҷаҳони баҳри кӯрон ноа-
ёнам.
Мӯҳри мушти беҳунарҳо дар ҷабинам,
Аз сафои рӯҳ, аз вафои нанг,
Осмонҳо сохта андар баландии мақоми осто-
нам.

Косаи заҳри ҳасудон
То лаби ман норасида пора хоҳад шуд,
Хасми ман охир ба пойи кӯдаки орам нишаста
бар нахоҳад хест,
Чорагар бечора хоҳад шуд.
Шеър дард аст –
Дард шеър аст,
Номаи андӯҳи ман ҷӯёи инсону ҷаҳони дигар
аст!
Шоирӣ гар сарнавишт аст,
Шоирӣ гар қисмат аст,
Қисмате чун қисмати ман дар бало печида
ҳаст?!

Москва.1999

ШАҲРАГИ ҚАЛАМ

Шаб – марзи кишти ман,
Ғам – сарнавишти ман,
Аз боғи дӯзах аст,
Нахли биҳишти ман,
Хушбоши қотил аст,
Созандагии ман.

Ин шонаҳои хам,
 Ин дидаҳои нам,
 Ин панҷаҳои хушк,
 Дар шаҳраги қалам,
 Мерос мондаанд,
 Аз бандагии ман.

Шуд обрӯи ҷаҳл,
 Шармандагии ман.
 Пири риё хуш аст,
 3-огандагии ман,
 Иблис туф кунад,
 Бар гӯри орзӯ –
 Бар зиндагии ман!

Душанбе. 1993

БАЪД АЗ ҲАЗОР СОЛ

Баъд аз ҳазор сол,
 Шаҳбози фазл бар диёри ёри худ расид,
 Рӯҳи баланд бар мақоми кӯҳсори худ расид.
 Шаҳнома – адлномаи фазлу камоли ҳақ,
 Охир ба дасти соҳиби бедори худ расид.

Дардо, ҳақими хастаҷон дар вартаи замон,
 Дарёфт ворисони худ раҳгуму саргарон.
 Бишнохт ровиёни худ аз шӯру ман-манӣ,
 Аз иллати фасоҳату аз сактаи забон...

Баъд аз ҳазор сол,
 Нафшонда гарди роҳро аз кафшу чомааш,
 Нанмуда тар ба рангдони ашк хомааш,
 Фирдавсӣ тир хӯрд,
 Бар қалби ҷовидонааш, бар кӯҳи шонааш.

Эй хок бар сари ҳама даъвогарони хок,
 Баъд аз ҳазор сол ҷанги таборкуштаро гар

бурд,

хасм бурд.

Баъд аз ҳазор сол,
Дар пойтахти Давлати хуншори Тоҷикон,
Фирдавсӣ тир хӯрдаву тоҷик лек мурд!

Фирдавсӣ тир хӯрд!¹
Тире, ки буда дар камони ҷаҳли маънавӣ,
Тире, ки буда бо ҳама пинҳон, диданӣ,
Дар захираи хусумати Султони Ғазнавӣ!..

Фирдавсӣ тир хӯрд!

Москва. 1993

СУРУШИ ОЗОДА

Ашки сабзи саҳоб хушкида,
Рӯд андар сароб хушкида,
Хандаи офтоб хушкида,
Моҳ дар мавчи об хушкида:
Он ки аз сар гузашт, ботил монд,
Он ҷӣ аз сар гузашт, дар дил монд...

Ман ҳамонам, ки додаам бозӣ,
Бодро дар пиёлаи бода.

Ман ҳамонам, ки ташти оташро,
Дар кафи хушки барг дар дода:
Ман зи охи ғариб оҳангам,
Ахтари ҷаҳлзоди фарҳангам.

Дар кафи пойи бод мерақсам,
Аз таби дарди ёд мерақсам,

¹ Дар тазохуроти тирамоҳи соли 1992, ки қурбониёни зиёд барҷо гузошт, пайкараи тозабунёди Фирдавсии Тӯсӣ низ дар майдони Озодӣ тирполо шуд.

Гулхани дидаам шуда хомӯш,
Бешарар, барфзод мерақсам:
Бар мазори ситорагон бингар,
Ҳосили оташ аст хокистар.

Аҳли ҳар ду ҷаҳон ватанхоҳанд,
Дар аламхонаи дили тангам.
Худ вале дар ҷаҳон намегунҷам,
Бо худу бо ғариштаи нангам:
Модари ман, суруши озода,
Ошиқи осмон маро зода.

Ташнагӣ имтиҳони бемаргист,
Кӯзаро сарнишеб хоҳам кард.
Бо ҳаёли сароби сармастӣ,
Зиндагиро фиреб хоҳам кард:
Зиндагӣ, дар мазори озорат,
Ёд кун аз мани азодорат!

Бишкек. 1993

ГУЛШИНОС

Дар ҳарामी гуноҳи ман нақши ғаришта,
Дар ҷамани савоби ман марзи нақишта.
Ҳоки маро кӯзагари кӯзашикаста,
Аз аламу аз ситаму ҳарза сиришта:
Дар таги санги оси ғам донаи хосам,
Одамшинос нестам, ман гулшиносам!

Гул ба сару гул ба бару гул ба ҷарида,
Хор ба дил, хор ба ҷон, хор ба дида.
Дар дами вартаи ҷазо дида – надида,
Пири хато нақши маро сода кашида:
Боз чу сабзаву суман дар дами досам,
Одамшинос нестам, ман гулшиносам!

Боз ба гирди номи ман шӯру қиём аст,
Дузди калому шеъри ман номии ом аст,
Боз ҳарому бадгухар поку ҳалол аст,
Боз ҳалолу поки ман зишту ҳаром аст:
Дар гили шӯъла бишқуфад лолаву ёсам,
Одамшинос нестам, ман гулшиносам!

Боз заминларзаву ман тири заминам,
Сархати ҳайратам бувад чини чабинам.
Боз баҳор асту хумори дамани ишқ,
Ман гули сармозадаи гулшани кинам:
Аз худӣ худ беш зи ҳар дев ҳаросам,
Одамшинос нестам, ман гулшиносам!

Москва. 1993

ҚАФАСИ ТИЛЛОӢ

Зиндагӣ моили гулҳанда нашуд,
Баҳри пиндори чаманпарвари ман.
Ман чу бедор шудам рафт ба хоб,
Ёри ман, ёвари ман, ховари ман.

Ҳалқа аз пойи Хумо бикшодам,
Бе гумоне, ки қафас тиллоист.
Беҳабар з-он ки муроди банда,
Ишқи эҳёнафаси фардо нест.

Аз дусад чой шикастанд маро,
Кори беҳуда бувад кафшерам.
Гушнагӣ чист, напурсед маро,
Серам, аз хӯрдани худ ман серам!

Душанбе, 1993

ШАЙХИ САНЪОН

КИТОБИ БОД

Сард гашта хуни эҳсон
 Дар рагу пайванди кайҳон.
 Абрҳо ях баста андар таркиши исёни тӯфон.

Обҳо дар варзиши варзобҳо ях бастаанд,
 Ашкҳо дар гавҳари бехобҳо ях бастаанд,
 Гиряхову хандаҳои ишқ андар қобҳо ях баста-
 анд...

Навҳаи барги хазони номуродӣ,
 Дар қадамгоҳи муросо
 Бандагиро мекунад таҳқир.
 Арчаи хушкидаи гӯри қадима гӯиё,
 Ходаи сабзидаи гӯри ҷавонеро
 орифона медиҳад хушдор;
 Марг анчоми ҳама оғозҳост,
 Марг, аслан зиндагонияст, аммо пир...

Ғӯрамаргон баъди марги хештан
 Бар зиндагӣ ошиқтаранд,
 Гунҷаҳои хуфтаи бедор
 Дар шарёни хушки навниҳолон,
 Аз хазони заъфаронии гулафшон,
 Набзи сабзи хешро даъвогаранд.
 Сарбадорони асиру сарҳамида,
 Панҷаҳои тофта, бишкатаи худро,
 Зи беҳи решаҳои дор мечӯянд.
 Куштаҳои макру тазвир,
 Бо забони тундару тир,
 Ҷовидон марсия мегӯянд;
 Аз азоби ёдҳои сард,
 Аз итоби додҳои сард,
 Бо ҳароси сурбии фарёдҳои сард,
 Дар китоби бодҳои сард.

Чолтон-Ота. 1993

ДАР ПАНОҲИ СОЯИ ХУД

Хаста будам!
Хастае, ки дар ҳисори миҷжаҳо барҳам за-
над,
оламеро бетафо-
вут.
Хаста будам!
Дар таги хуршеди ҳичрон,
Дар паноҳи сояи худ.

Ишқ, баски хастагии хастагиҳост,
Хастаҷону хастаармон
Бар ниҳоли сабзи дӯшат
Гарчи бинҳодам сари озурдаи худ,
Ман гунаҳ кардам, ҷавони сабздунё,
Дар дилат гар зинда кардам ахгареро,
Бо нигоҳи мурдаи худ...

Душанбе. 1992

ОЗОРИ ШҶҲРАТ

*Шӯҳрат офат оварад.
(Андарз)*

Аз умри рафта дорам ғанимат;
Рашки ҳасудон, озори шӯҳрат.

Аз умри рафта дорам ду гулбун;
Рухсораи зард, чашмони маҳзун.

Аз умри рафта дорам ду девон;
Аз бахти гумрах, аз ишқи гирён.

Аз умри рафта дорам ду довар;
Дирӯзи зулмат, фардои бефар.

Аз умри рафта дорам фасона;
Андӯҳи озод, зиндони хона.

Аз умри рафта дорам паноҳе;
Аз бегуноҳӣ қасри гуноҳе.

Душанбе. 1992

ШОҲПАРАК

Шоҳпараки атласии духти фаришта,
Номи худо дар хати боли ту навишта.

Ишқи ту рахшандатар аз вусъати нур аст,
Рақси ту гӯяндатар аз шеъри шуур аст.

Қисмати серӯзаи ту рози илоҳист,
Исмати худсӯзии ту аз гунаҳи кист?

Умри ту кӯтоҳтар аз оҳи наҷот аст,
Марги ту умри абади ишқу ҳаёт аст.

Душанбе. 1992

МАРГИ ҒУРУР

Чашми нам мондаву вайронаи дил,
Хеши ғам мондаву бегонаи дил.
Нафаре ҳусни маро ғорат кард,
Дигаре санъату афсонаи дил;
«Хубтар аз ту касе нест, биё.
Дар дилам ҷойи ту холист, биё!»

Аз яке ҳасрати ғамзод бимонд,
Аз яке лолии фарёд бимонд.
Аз ту дар тангии оҳи нафасам
Ҳаваси худкуши озод бимонд;
Рашки беёдии бод аст, биё,

Ашк дурдонаи ёд аст, биё!

Тарки нозу гунаҳу оз кунам,
Тахти андӯху фараҳ соз кунам,
Базми душманкуши анбоз кунам,
Рӯзгори дигар оғоз кунам;
Рӯзгорам ҳама фанд аст, биё,
Нафасам дуди сипанд аст, биё!

Шафақи ишқ завол аст, завол,
Оташи ҳаҷр зуғол аст, зуғол,
Зиндагӣ ҳолати ҳол аст, муҳол,
Зистан санъати нол аст, манол;
Авф Албурзи камол аст, биё,
«Зиндагӣ бе ту вубол аст, биё!»

Душанбе, 1992

ПАЙКАРИ ТАНҲОӢ

Дар ба рӯи оламу одам кушодам,
То раҳо ёбам зи чанги деви танҳоӣ.
Лек оламрову одамро ҳаме дидам,
Бештар аз худ
тачанги деви танҳоӣ.
Чун кунам бо сарвати дар кони худ нодори
доро?
Чун кунам бо зиннати арзони худ яктои якто?!
Дар дили ман пайкаре бигзошт бояд,
пайкари танҳоиро
То ки танҳоӣ набошад мисли ман
танҳои
танҳо!
Душанбе, 1992

ЛОЛАИ РУҲСОРИ МОДАР

Модарам дар пушта хоб аст,
 Раъд бедораш нахоҳад кард,
 Барқ нофораш нахоҳад кард,
 Дуриву бемехрии ман низ озораш нахоҳад дод,
 Дарди ширине зи фанди хеш бемораш нахоҳад
 кард...

Модарам дар хоб бедор аст,
 Қатраро дар барги гул гирдоб мебинад.
 Марг ширинии бедории хоб аст,
 Модари ман дар ҳарамзори мазораш
 Зиндагиरो хоб мебинад...

Модарам дар пушта хоб аст,
 Болинаш аз санги хоро.
 Дар бихишти турбати худ ҳар баҳорон,
 Лола мекорад баройи ман,
 Лолаи рухсори худро.

Яхч. 1992

РАСТАИ МОЛҲОИ АРЗОНШУДА

Барои шоира Озари Хоҷавӣ

Қиммати гахвораро бишкаст қарни санду тил-
 лой,
 Қадри тобут
 рафт аз имкону инсофи сахо боло.
 Тоҷирон имони худро низ савдо мекунанд,
 Чашми дил андар кафи по.
 Зиндагӣ сардии бозори ғуруб аст,
 Аз фанои рӯз ҷуз гармии эҳсони нафас
 ганче набояд ҷуст.
 Лек бозаргони нодории ман,
 Аз шабе, ки хунбаҳои офтоб аст,
 Муштари хешро хоҳад нахуст:

Аз адам дам мефурӯшам,
Заҳру марҳам мефурӯшам,
Ҳасрати хандони гирён,
Ашки Марям мефурӯшам...
Растаи колои ман беодам аст,
Баски ман ғам мефурӯшам.

Сизтл (Амрико), 1992

ПАЁМИ ҚОСИД

Дасти тифли рӯшаноиҳо ба дастам,
Бе камону тир, бе шамшер, бе тазвир,
Торикистони низоъу хашмро
Субҳи сафо овардаам,
Бар гили беҳосили бечорагӣ,
Бар ғунчаҳои заъфарони тирагӣ,
Бар дили беорзуи мурда,
Растахези сабзи эҳё,
Тавбаи бахшандагӣ,
Раҳми худо овардаам.

Субҳи нав чун қосиди нуру зиё
Дар марги тазвиру риё.
Бар зиндагиву зиндаҳо
нурофарин умед мехоҳад.

Хаста шуд аз зулматафрӯзӣ
Чароғи ҷовидони осмонҳо,
Бомдоди аз дами зулмат гузашта,
Аз замину осмонҳо
Боз як хуршед мехоҳад!
Шамъ дар каф, ханда бар лаб омадам,
Ман барои куштани шаб омадам!

Душанбе. 1992

Душанбе. 1992

ДАР ОСТИНИ МАВЧҲО

Бар остон афтодаам аз осмони авҷҳо,
Дарё ҳамегирад чу ман дар остини мавҷҳо.

Аз бенишони фалак бо сад нишон афтодаам,
Дар базми шайтону малак лоли фиғон афтода-
ам.

Сурху сиях пӯшидаам дар базми маргу зиндагӣ,
Мемирам аз фазли ҳаё, аз иззати шармандагӣ.

Андар сари зонуи бод беёд хобам мебарад,
Хайфи шиновар буданам, дар қатра обам меба-
рад.

Тобути дарё холӣ аст бар дӯши сарди мавҷҳо,
Бар остон афтодаам аз осмони авҷҳо.

Сизтл (Амрико), 1992

МАКТАБИ ТАНҲОЙ

Аз баҳори меҳри модар,
То шикори макри довар,
Аз дусад мактаб гузаштам,
То саводи бесаводоноро кунам инкор.
То бигӯям бо забони шӯълаи озор;
Маълумоти оӣ дорам,
Маълумоти олии танҳой, –
Устои мактаби танҳоям!
Аз китоби кӯхнаи озори дунё,
Аз ҳисоби беҳисоби тоҷирон, аз ҳирси
савдо,
Аз шитоби ҳикмати бод, аз итоби ҳасрати

Ба оне, ки дар осмони хаёли ман намегунчад,
Чӣ гуна намоям, ки агар зиндаам дамеву нафа-
се,

зиндаи ӯям?!

Баҳор гузашт!

Баҳор бори ҳазор гузашт, валеқ мани ноком,
Ҳанӯз дар қазираи ҳароси шабҳангом,
Гули зи ҳусни қубҳ парваридаи худро,
Ба хилвати дарегу сиришк,
Чу тифли бегуноҳии гуноҳ орифона мебӯям.
Ҳанӯз дар қафаси рӯзгори сурхи худ, эй вой,
Деги сиёҳ мешӯяму шеърӣ сафед мегӯям.

Душанбе, 1992

ҲУРИ ОЗОДӢ

Инқилоби сел аз дарё гузашта,
Мочарои мавҷ аз маҷро гузашта,
Қулла аз волоии худ шармсор аст,
Ҳиммати дилнармии хоро гузашта:
Дар баҳои санг мино мефурӯшам,
Фазли кӯру чаҳли бино мефурӯшам.

Зиндагонӣ шаҳкитоби сӯзу дард аст,
Мақтаби ҳазёну исёну набард аст,
Яхмиҷозонро ба чашми кам мабинед,
Ҷони сармобурдаро хуршед сард аст:
Аз шарори мурда озар мефурӯшам,
Аз дили бишқаста соғар мефурӯшам.

Ёваро андар сафар ёвар нахоҳам,
Девро дар кори ҳақ довар нахоҳам.
Аз дами дам бар адам бикшода равзан,
Беш аз ин пинаки ховар нахоҳам:
Кори дил аз довару даъво гузашта,
Хоку бодам аз сари дунё гузашта.

Аз нишони бенишони нишонҳо,
 Аз забони безабони забонҳо,
 Аз гулафшони хазони ормонҳо,
 Дар хаёлам бишкуфад рангинкамонҳо:
 Ҳафт ганҷ аз ҳафт кайҳон мефурӯшам,
 Ҳури озодӣ ба шайтон мефурӯшам!

Душанбе. 1992

ТО НАДИДАН!

Рафтани бебозгаштатро
 Ҷуғзи эҳсосам ба хунам гуфта буд,
 Лек ман бовар накардам.
 Лаҳзае к-ангуштҳои сарду бечонат
 Аз кафам парвоз карданд,
 Рафтани бебозгаштатро
 Ба чашми панҷаҳои хеш дидам,
 Дидаму бовар накардам...

Кӯдаки раҳгуми худ, афсӯси худро,
 Аз паят сар медиҳам ман хандарези оху ше-
 ван.

Аввалину охирини қисмати ман нестӣ,
 Водареғи вопасини ҳасрати ман нестӣ,
 То надидан, нури дида, то надидан!

Душанбе. 1992

ХОБИ ОБ

Обҳоро хоб бурда дар сари зонуи санг,
 Дар булӯри нур мастур аст ракси ширмоҳӣ.
 Рӯдбори хаставу баҳри дамон ошиқ наяндр,
 Мезанад чашми уқоби пир
 бо ёди баландиҳо сиёҳӣ...

Аз гули хайрӣ гарам хайрест боқӣ,
Борчӯби шасти моҳигир хоҳад шуд.
Шоҳбайти худнамоии чаман андар хазони барг
бехонанда аст,
Барф аз гардун ба ҳомун норасида
пир хоҳад шуд...

Душанбе. 1991

БАҲОРИ МАЗОР

Баҳори пуштаи ҳасрат гулафшон аст,
Ба рӯи марқади гумному соҳибном.
Касе ин ҷо намегирад барои меҳрубони худ,
Касеро нест бар ин хок оҳи ҳасрате пайгом.

Баҳор аз чашму рӯи арзу гардун нусха мегирад,
Барои гулшани гирёну хандонаш.
Гули доимбаҳор
бо санги хоро ишқ меварзад,
Ба рағми шарми урёнаш

Шафак бедард механдад,
Ғуруб аз дард мемирад...

Яхч. 1991

ИНТИҶОМИ ЗАН

Меравам аз ошёни мрамминат,
Аввалинат, охиринат, беҳтаринат,
Меравам аз сангари умедҳоям,
Тирполои нигоҳи оташинат.

Меравам, к-аз хеш ёбам хештанро,

Маъбаду обидаву дору расанро,
 Аз барои мурдаи ишқи ғарибам,
 Дар нигоҳи зиндае гӯру кафанро.

Меравам бе тӯшаи меҳру бақоят,
 Дар лаби хомӯш савганди ҷазоят.
 Меравам ҳамчун азизи бовафоят,
 Душманатро дӯст медорам ба ҷоят!
Душанбе. 1991

САРМО

Барф меборад, замин ойина дар санг аст,
 Зистан дарки сукути нолаи чанг аст.
 Зиндагиرو дӯст медорам, валекин барф мебо-
 рад,
 Борбадро охи ман шерози оҳанг аст.

Боядам бо хештан дар кунҷи танҳой,
 Ҳамчу шери кӯр размидан.
 Боядам бо чашми устурлоби худкоҳӣ,
 Кам шудан, афзудани худро аён дидан.
 Баъди худозурдану худкуштанам, бояд,
 Аз ҳисори маъбади воронаи рӯҳ,
 Пораҳои пайкари садпораро чидан.

Боядам дар марзи сармобурдаи чонам,
 Донаи сӯзи муҳаббат кошт.
 Боядам тифли ҳақири орзуямро,
 3-осмони остон бардошт.
 Мурдаҳоро дӯстдорӣ кори осон аст,
 Зиндаҳоро сахту мушқил дӯст бояд дошт.
 Барф меборад!

Москва. 1991

ПАЙКАРИ ФАРСУДА

Пайкари фарсуда дидам дар дили сахрои торих,
Пайкари бесохибу бемаркаду урён.
Дар сари ҷисми ғарибу ломаконе,
Раъд Чингизхони сонӣ буду тундар,
Фитназои маснади хунини Нерон.

Пайкаре парканда дидам,
Чумчумаш аз дори дунё дошт ёди тахти Доро.
Андаруни косаи бишкатаи қалбаш шукуфта,
Лолаи зарду шақоиқ чун нишони дарду доғаш.
Шаҳкитоби сӯхта андар канораш,
Дуд мекард аз димоғаш.

Пайкаре садпора дидам,
Мӯҳри шамшери Сикандар дар ҷабинаш,
Устухонаш ларзаи ҷабри араб дошт.
Дар ду чашмаш нақши наъли аспи манғит,
Хоки сардаш аз шамоли ҷаҳли Темурланг
таб дошт...

Пайкаре фарсуда дидам,
Гарданаширо панҷаи гардун шикаста.
Гурдаширо хок хӯрда,
Сираташиро дурбини дидаи кайҳон гирифта,
Сураташиро бод бурда...

Хостам бар хок биспорам тани бемӯмиёро,
Аз нигоҳи хандаи моҳу ситора.
Чун ба чашми холияш кардам назора,
Хешро бишнохтам, мурдам дубора.

Душанбе. 1991

ИСЁН

Зиндагиям миннати афсона аст,

Бӯстонам зиннати вайрона аст,
Саргузаштам қиссаи ҳар хона аст,
Хастаам, аз худнамоӣ, хастаам!

Нописандонро писандам сода нест,
Даъвии дори баландам сода нест,
Сӯзи дарди банд-бандам сода нест,
Хастаам, аз худчазой, хастаам!

Хеши бадкешам ҳабиби дигар аст,
Дардбахши ман табиби дигар аст,
Рӯзии рӯзам насиби дигар аст,
Хастаам, аз порсой, хастаам!

Раҳнамову раҳкушоям раҳзан аст,
Он чӣ месӯзам ба сонаш гулхан аст,
Он кӣ медонам чаҳонаш меҳан аст,
Хастаам, аз бовафой, хастаам!

Тоири парбастаи кайҳони худ,
Зодаи озодии зиндони худ,
Зевари худ, киммати арзони худ,
Хастаам, аз бенавой, хастаам!

Аз фиғони хандаҳои хештан,
Аз сари бесарпаноҳи хештан,
Дар паноҳи ашқу оҳи хештан,
Хастаам, аз бесадой, хастаам!

Хастаам, аз подшоҳӣ, хастаам!

Душанбе. 1991

ГУЗАРГОҲИ ОҲУ

Зиҳӣ, қиблаи ман, назаргоҳи хуршед,
Зиҳӣ, маъбади ман, гузаргоҳи оҳу.

Дихад мурдаро чон, дихад зиндаро рӯх,
Таробеҳи чашма, муноҷоти «ёҳу».¹

Зи ҳар санги кар чангу соз оварам ман,
Ба ҳар пораи гил намоз оварам ман.
Бирав орзуи камоли чамоле,
Ба ҳар барги комил намоз оварам ман!

Душанбе. 1991

ТАРОҶАИ МУҲАББАТ

Чу нури ҳақ зи ҳақрасон расидаӣ,
Чу субҳ аз дили шабон расидаӣ,
Зи меҳри пок меҳрабон расидаӣ,
Чу тахти бахти тоҷикон расидаӣ:
Замини нозанини мо, туй, Ватан!
Умеди охирини мо, туй, Ватан!

Мақоми мо фарози ифтихори туст,
Мароми мо ниёзи нангу ори туст,
Сиришти мо сафои рӯдбори туст,
Биҳишти мо ҳисори кӯҳсори туст:
Замини нозанини мо, туй, Ватан,
Умеди охирини мо, туй, Ватан!

Ту субҳи нодаמידаро башоратӣ.
Ту бахти тоҷиконаро иморатӣ,
Ту такядори ваҳдату муҳаббатӣ,
Ту қисматӣ, ту модарӣ, ту миллатӣ:
Замини нозанини мо, туй, Ватан,
Умеди охирини мо, туй, Ватан!

Душанбе. 1991

ВИДОӢ

Дили субҳ аз оҳи шаб шуд сиёҳ,

¹ Хониши як намуди кабӯ тар.

Зи ахгари дидаи гуруснагон умед бояд дод.
Ҳарчанд, оввах, умед низ маргзоди навмедист!
Порис. 1990

КҶҲИСТОНӢ

– Туро бо санги кӯҳат мезананду нарм ме-
хандӣ,
Чӣ механдӣ, кӯҳистонӣ?
– Ба шоҳаншоҳии каргас,
Ба номардиву шайтонӣ!
– Зи риши обшору чашмаи чашми ту ҳайро-
нам,
Сар андар китфи гӯристон,
Чӣ мегирий, кӯҳистонӣ? –
– Зи волоии симу зар,
Барои кадри инсонӣ!

Дар ин дунёи пурофат,
Ба рӯйи сад балову бад,
Чаро дарвозаи худро намебандӣ, кӯҳистонӣ?
– Худоро кардаам даъват ба меҳмонӣ!

– Чӣ хоҳӣ монд андар хони яздон,
Чуз дилу имон, кӯҳистонӣ?
– Як олам садкаву банда,
Ду тоқӣ себи хубонӣ!

Душанбе. 1990

ҶАРӢДИ НИҲОН

Ман ҳамонам, ки дӯст медорам,
Осиеро, ки ошиқи ман нест.
Ман ҳамонам, ки бахт мебахшам,
Омиеро, ки лоиқи ман нест.

Ман ҳамонам, ки нағма пардозам,
 Аз фиғони ниҳони нолиши худ.
 Ман ҳамонам, ки мезанам фарёд,
 Дар дили шаб ба гӯши болиши худ.

Ман ҳамонам, ки талх механдам,
 Аз қирони хатои ахтари худ.
 Ман ҳамонам, ки захр менӯшам,
 Аз фироқи назода духтари худ.

Ман ҳамонам, ки аз мадороям
 Бо замон, бемадораму берӯх.
 Ман ҳамонам, ки қаҳ-қаҳи мастам,
 Пур бувад аз ҳақорати андӯх.

Ман ҳамонам, ки дар фиреби худ,
 Гӯй Саъдист дар ғазал устод.
 Ман бар онам, ки дар ҳама дунё,
 Мисли ман номурод, мабод, мабод!

Берлин. 1990

ҶАМЪИЯТИ ТАНҲО

Ин зан, ин танҳои танҳо,
 Дар хиёбон гул бикорад аз сиришки хандаҳо-
 яш.

Ин сафири раъд, ин барқи шарарзо,
 Оқибат аз сардӣ

хоҳад мурд дар оғӯши оташ.

Ин зан, ин гурде, ки тарсад аз садои боли
 булбул,

Сӯи сангарҳо кашад номардхоро,
 Бо сукуташ, бо нидояш.

Ин зан, ин гулкори сабзонида аз умеди навмед
 Гулшани хори мағелон,

Эй раҳгузар, салом, ними назар, салом,
Аз чони ишқсӯз, аз чашми тар, салом!

Тарбод мерасад шабҳо ба ёди ман.
Бӯйи ту мекунад гулбуни ёди ман;

Ёди пур аз фиғон, ёди пур аз хумор,
Ёди пур аз бихишт, ёди пур аз баҳор!

Бар нахли навбарат, аз беди ман, дуруд.
Бар чашми шабхушат, аз шеди ман, дуруд.

Бар хандаи фараҳ аз ашки ман, салом!
Бар Шахрзоди ту аз рашки ман, салом!

Душанбе. 1990

ФАСЛИ РОЗ

Фасли рози ман гузашт,
Наврӯзи нози ман гузашт.
Бо ҳавои боду борон,
Сӯзу сози ман гузашт.

Дарди ман аз ман бузург аст,
Шодиям озар надорад.
Духтари нозодаи ман,
Човидон модар надорад.

Ишқи ман бобуна корад,
Дар мазори номуродон.
Нури ҳуснам ноаён аст,
Дар дурахши шӯълазодон.

Москва. 1990

РАҚСИ ШАРАР

Мабанд равзанаи чашми сиёҳу фитнагарат,

Зи ишқи Хусраву Ширин ба ман ривоя мағӯй.
Гарам чароғи ишқи туро ба рӯзҳо чустам,
Ту офтоби ишқи маро раҳнамои соя маҷӯй.

Ахура дар фалаки кудс гулхан афрӯзад,
Даме ки дар замини ду қисмат ситора мерах-
шад.

Зи ишқ шеър бихон, ишқ шоирам карда,
Маро ба дида бибӯс, дида роз мерақсад.

Душанбе. 1990

САД БАРГИ ЁД

Аз ман гузаштай, вале бигзашта нагзарад,
Бо марги ёди ту.

Аз ту буридаам, вале сабз аст дар ҳаё,
Сад барги ёди ту.

Бе ман нишастай, вале дар пушти панҷара,
Ишқу баҳор нест.

Ман низ бе ту мурдаам,
Дар қалби бисмилам,
Рашку хумор нест.

Ашке, ки аз раҳи дилам бироҳа меравад,
Рӯди кабудӣ гирия барфи ситеғи туст.
Мурғе, ки дар мазори дил шаб гирия мекунад,
Чуғзи дареғи туст.

Душанбе. 1990

УМЕДИ НОУМЕД

Азизам, шеъри ман фарзанди ишқи туст,
Бимирам аз азоби дарди тавлидаш.
Умеди ноумеди ман падар дорад,
Вале гирён бувад аз рӯи нодидаш:

Ба ҷойи ту хаёлатро ҳамебӯсам!

Азизам, умри ман чун лахчаи сард аст,
Худ оташзода асту куштаи оташ,
Нигоҳам мерамад,
Набзам намерақсад,
Намехандад гули пажмурдаи оташ:
Ба ҷойи ту хаёлатро ҳамебӯсам!

Азизам, боди наврӯзӣ наоварда,
Барои Гул паёми гулнисоратро.
Ба китфи пуштаҳо бодом афшонад,
Гулробӣ гунчаи хузну хуморатро:
Ба ҷойи ту хаёлатро ҳамебӯсам!

Азизам, дар шаби ғамзои танҳой,
Ба ҷойи ту хаёлатро ҳамебӯсам.
Бубинам дар фазо ракси парастуе,
Парастуи висолатро ҳамебӯсам:
Ба ҷойи ту хаёлатро ҳамебӯсам!

Азизам, оламе шеърӣ маро хонад,
Чу пайғоми ҳазини яккафарёде.
Гуле бинӣ агар дар панҷаи боде,
Зи Гулрухсори пазмонат бикун ёде:
Ба ҷойи ту хаёлатро ҳамебӯсам!

Душанбе. 1990

ДАРДИ КОМИЛ

Гуло, хоро, камоли комили дардат муборак бод!
Дилат хушёр шуд, ақлат ба сар омад?

Муборак бод!

Чу дардат мард шуд,

бо шодии номард мечангад,

Чу хайрат дар ситези шарр сипар омад,

муборак бод!

Гарон афтодаву бархостӣ то кашф бинмудӣ,
Ки рӯбаҳ шер натвон зод, хасрат сур натвон зод.
Кашида чабри сад манъе, расида бар сари маънӣ,
Ки зулмат нур натвон зод, шайтон ҳур натвон
зод!

Зи кашфи содаи худ сода мурдан лаззате дорад,
Ба зери дори худ озода мурдан лаззате дорад,
Зи марги дӯстони садзабон дар остин гирён,
Зи боди ҳаҷр на, аз бода мурдан лаззате дорад.

Машав ҳайрон агар дар лаълии заррини Золи
Зар,
Саратро хоинони миллатат пеши ту бугзоранд.
Аё маҳруми меҳри ҳокимону ҳосидон, эй Гул,
Туру нуру хирад, тифлону пирон дӯст медоранд!
Душанбе. 1990

ЗАВЛОНА

Чанги хангам дар лачоми аспӣ тақдир,
Дар тағи борони меҳру кинаву тир,
Аз сафири қисматам чӯёи тадбир,
Садди мушқил, ҳадди мушқилро гузаштам,
Сарҳади дил, сарҳади чилро гузаштам.

Сарнавиштам достони садзабон аст,
Ҳасратам чун ашки мардон ноаён аст,
Суди ман аз банди озодӣ зиён аст:
Садди мушқил, ҳадди мушқилро гузаштам,
Сарҳади дил, сарҳади чилро гузаштам.

Шири мурғу пойи морам буду бояд,
Дар зимистон навбаҳорам буду бояд.
Ишқ айбу ифтихорам буду бояд:
Садди мушқил, ҳадди мушқилро гузаштам,

Сарҳади дил, сарҳади чилро гузаштам.

Боядам омодаи ҳар сила будан,
Дар набарди ҳиллаҳо беҳила будан,
Ҷовидон дар маркази зилзила будан:
Садди мушқил, ҳадди мушқилро гузаштам,
Сарҳади дил, сарҳади чилро гузаштам!

Душанбе. 1990

ХИЁБОНИ ЗАНИ ТАНҲО

Хиёбони зани танҳо, ғамистони тани танҳо,
Гули озор хушқида, ба гулдони зани танҳо.

Хиёбони зани танҳо, биёбони тани танҳо,
Кашад чун тифли бемодар, зи домони зани
танҳо.

Хиёбони зани танҳо зи гардун мешавад оғоз,
Чу рӯҳи соҳибаш охир, ба гардун мекунад
парвоз.

Аз ин кошонаи бедар, аз ин ганчинаи безар,
Аз ин оташғаҳи хомӯш, аз ин кайҳони беахтар,

Зару зевар кӣ меёбад, дилу дилбар кӣ меҳоҳад?
Гили ахтар кӣ мебинад, гули ахгар кӣ меҳоҳад?!

Чӣ механдед, эй мардон, чӣ хомӯшед, эй мар-
дум?

Хиёбони зани танҳо, шуморо мекунад маҳкум!

Душанбе. 1990

ФАРИШТАИ ТАНҲО

Гулхани моҳу оҳи оташгоҳ,
Шевани боду гулшани урён.

Ҷомаи сӯфиёна пӯшиданд,
Сангҳои сиёҳи кӯҳистон.

Ханҷари сарду симии сармо,
Гунчаро даҳшати аҷал дорад.
Дар замини дили ҳазини ман,
Осмон тухми яхча мекорад.

Дар дами тарма одами барфӣ,
Кулба аз барф мекунад обод.
Дар ҳисори баланди танҳой,
Қалъа аз санг мекунам бунёд.

Манзили ман зи охи ту гарм аст,
Чашми шамъат зи сӯзи ман равшан.
Номаи ҳаҷри туст барфи сафед,
Эй шаҳи бенишон, ба номи ман.

Барф ашки фариштаи танҳост,
Сардии рӯзгори ман дорад.
Дар таги барфи дай ниҳоли дубар,
Мевае аз баҳори ман дорад.

Базми зоғу заған чамангир аст,
Барф меборад, ба гулшан барф меборад,
Аз дили ман, аз дили ман барф меборад,
Бар гили ман, бар гили ман барф меборад.

Барф ашки фариштаи танҳост!

Душанбе. 1989

САРМОЯ

Танҳоям, танҳоям, девори озори гуноҳ,
Тоҷи ғурурат бар сарам аз сифлагон чӯям па-
ноҳ,

Танҳои танҳои ман, ғампарвари ғамҳои ман,
Даъвогару даъвои ман, савдогару савдои ман.

Маҳзунии ту шодӣ аст, вайронаат ободӣ аст,
Аз худ гурезам сӯйи ту, зиндони ту озодӣ аст.

Эй аз ҳама ганчи ҷаҳон, ганчи гарону қимма-
там,
Андар ҷаҳони симу зар сармояи беминнатам,

Дунёи дар дунёи ман,
Танҳои танҳои ман!..

Душанбе. 1989

ДАРМОН

Ҳоли ачабе дорам, ҳузни тарабе дорам,
Луълӯи лаби лоло, табҳоли табе дорам,
Механдаму механдам.

Аз рамзи гули худрӯ, дар синаи санги кӯҳ,
Тифли алами шодӣ, пири фараҳи андӯҳ,
Механдаму механдам.

Аз шодии озорам, аз зардии рухсорам,
Дар сангари номардон, аз мардии ночорам,
Механдаму механдам.

Бар заркадаи безар, бар афъии хелвогар,
Бар дилбарии бе дил, бар сарвариии бе сар,
Механдаму механдам.

Бар лӯъбатаки бозор, бар пасти бадосор,
Бар шоираки дарбор, гулгунаву Гулрухсор,
Механдаму механдам.

Чун боди сабо рақсон, чун абри само гирён,
Чун лоли худо хомӯш, хури ҳарами шайтон,
Механдаму механдам.

Размандаву тарканда, бар бадгуҳарон банда,
3-ин бандагӣ шарманда, аз хандаи худ канда,¹
Механдаму механдам...

Душанбе. 1989

ЧОДУ

Ба ҳар даме, ки аз адам ғанимат аст,
Ба дарди ман, ки миннати муҳаббат аст,
Ба оташе, ки аз худо башорат аст,
Туру дубора чоду мекунам.

Агарчи ғайрхоҳу ғайрпарварӣ,
Ғами маниву ғамгусори дигарӣ,
Агарчи сардҷону чашмозарӣ,
Туру дубора чоду мекунам.

Ба сабзии баҳори орзӯи ман,
Ба набзи беқарору пешгӯи ман,
Ба касди жолақории адӯи ман,
Туру дубора чоду мекунам.

Ба шарми ман, ки зодаи асорат аст,
Ба нанги ман, ки тақядори тоқат аст,
Ба ашки ман, ки гавҳар асту қиммат аст,
Туру дубора чоду мекунам.

Ба хузни махфиёнаи таронаам,
Ба ишқи поксӯзи суғдиёнаам,
Ба сабри мардафкани занонаам,

¹ Бехол, бемадор.

Туро дубора чоду мекунам!

Душанбе. 1989

ТАРОНАИ ПАДРУД

«Себарга хазон, барги себарга хазон»,
Чонам ба лаб омада зи фарёди ниҳон.
Монандаи накши бод андар об аст,
Наврӯзиву худсӯзии умри гузарон:
Эй умр, эй бод, эй бахт, ғамзод!

Ман оташи чашми ту будам, сард шудам,
Ман сабзаи меҳри ту будам, зард шудам.
Ман қуллай сеҳри ту будам, гард шудам,
Ман шодии ишқи ту будам дард шудам:
Эй мард, эй дард. эй нур, эй сард!

Доми ту ба озодии ман чанг занад,
Ҳузни ту ба шодии дилам санг занад,
Нури ту сафои офтоби сахар аст,
Субҳи ту ба шоми умри ман ранг занад:
Эй ишк, эй уд, эй ашк, эй руд!

Рашқи ту ба рашки лӯлиён мемонад,
Лутфи ту ба хашми осӣён мемонад;
Чашшт ту ба чашми осмон мемонад,
Меҳри ту ба нози кӯдакон мемонад,
Эй мард, эй дард, эй нур, эй сард.
Эй ишк, эй уд, эй ашк, эй руд,
Падруд, падруд!

Москва. 1989

ҲАЙКАЛЕ АЗ САНГИ ПАРТОБ

Ба ёди ошиқи дилмурдаи зан,
Ба ёди хотири озурдаи зан,

Ба ёди оташу афсуну сеҳраш,
Ба ёди маъбаду меҳроби меҳраш,

Ба ёди қиблаи бе қиблагоҳаш,
Ба ёди ҳастии бесарпаноҳаш,

Ба ёди ҳузну оби дидаи ӯ,
Ба ёди гунҷаи ноҷидаи ӯ,

Ба ёди хандаҳои ашкбораш,
Ба ёд ҳасрату дарду хумораш,

Ба ёди гулшани пажмурдаи зан,
Ба ҷойи маъбаду обидаи зан,

Зи санги мардҳо афканда сӯям,
Барои хеш ҳайкал мегузорам!

Душанбе, 1989

ИШҚНОМА

Эй уди ман, эй дуди ман, эй сад зиёни суди ман,
Эй ташнагии ҷовидон, эй дар биёбон руди ман.

Бедардии дардам туй, номардии мардам туй,
Гулгунҷаи зардам туй, оташғаҳи сардам туй.

Дилсардҳоро озарӣ, дармондаҳоро доварӣ,
Ҷам ин раҳӣ, ҳам он раҳӣ, «Ҷам ин сарӣ, ҳам он сарӣ».¹

Ҷам дида, ҳам диди манӣ, шайтону эзиди манӣ,

¹ Аз Мавлоно.

Ҳам мотаму иди манӣ, ҳам маргу тавлиди манӣ.

Ту шӯъла, ман хокистарам, ту ханда, ман чашми тарам,
Дарё туй, ман гавҳарам, ту сарварӣ, ман бесарам.

Эй ишқи ман, эй сад китоб, эй сад суолу як ҷавоб,
Эй оташи сад инқилоб, эй зодаи сад офтоб.

Ту барқиву ман шӯълазо, ту раъдиву ман бесадо,
Эй ишқ, дарди дардҳо, ман беҳудам, ту беҳудо!

Душанбе. 1989

РҶЗИИ НАВРҶЗИ

Суруши ишқ аз кайҳон расида,
Зи барқи шодӣ деви ғам рамида.
Туро, эй ғуссаи мерос, падруд,
Дуруд, эй сӯзи аз сармо расида.

Ману танҳоиву ҷон кандану шаб,
Биёбону гизоли тирхӯрда.
Ба сӯйи пуштаҳои сабзу хуррам
Гурезам, з-ин муҳити зинда-мурда.

Сари ҳар сахра рақси сабза гӯест,
Таги ҳар санг чашми чашма биност.
Агар наврӯзи ёре кӯхнарӯз аст,
Муҳаббат рӯзии наврӯзии мост.

Ба истикболи шахмарди умедам,
Ҷиҳози ҳасратамро ғунча кардам.
Ду раҳгумкарда танҳоро ба ҳам ор,
Баҳоро, аз каромоти ту гардам!

Чу зиндонии озодии хешам,
Баҳоро, бандиям кун, бандаам кун!

Ба мисли хоку боду обу оташ,
Баҳоро, зиндаам кун, зиндаам кун!

Варзоб. 1988

ШАБХАНД

Ман ашкро ба ҳифзи худ намудаам силоҳ,
Ашки ятиму сабри ғулмон бувад мубоҳ.
Зеби сари баланди ман қисмат кулаҳ надод,
Саркардаам ҳақорат аст, саркори ҳақ гуноҳ,
Шаб ханда мекунад.

Бесарпаноҳ нестам, шукронаи Ватан,
Дар офтоб куштаи худро намондааст.
Оне ки аз суруди ман рамзи хато барад,
Шеъри маро ба тоҷикӣ, хонда-нахондааст,
Шаб ханда мекунад.

Ашки ситора мечакад аз чашми субҳидам,
Ойинадори нуриён ғофил нишастааст.
Дар марзи нанги миллате хандад гули ҳарос,
Бар тахти нангу ори мо қотил нишастааст,
Шаб ханда мекунад,

Чун бод мезанам дари занҷирбанди кӯҳ,
Чун чашма зери санги Ватан гирия мекунам,
Бинҳода сар ба синаи кайҳони хандакуш,
Дар хоб ҳам барои Ватан гирия мекунам,
Шаб ханда мекунад!

Душанбе. 1988

САРҲАДИ ЁД

Эй насиби расида аз фардо,
Ошиқи оташиндилу шайдо,

Ҷомаҳои мотамиро карда пора,
Марсия хонанд гирён аз чудоӣ,
Дар азои марғи фарзанди фидоӣ.

Бухоро. 1988

ПАЙКАРИ САНГИН

Забонат замонсоз, нигоҳат назарбоз,
Дарат ҳалқабанд аст, дилат қалъаи роз.
На хандони шодӣ, на гирёни ҳичрои,
Зи ту даргурез аст, малак сӯии шайтон.

Мазори ниёзат надорад шаҳиде,
На сӯзе, на дарде, на мотам, на иде.
Сазои фалакҳо, ҷазои малакҳост,
Ки аз санги хора шарар дар дили мост.

Ало пайкари сард, висолат ҷӣ фол аст?
Муҳаббат ба санге, савоби вубол аст!
Мани зиндаро куштанат нест мушқил,
Туйи мурдаро зинда кардан муҳол аст...

Душанбе. 1988

ХАРИДОР

Ман асп мехарам!
Аспи саманду зини баланду рикоби сахт,
Аспе, ки бар пиёда намояд макони бахт.

Аспе, ки чилва мекунаду шеҳа мекашад,
Охуи шаҳркуштаро бар деҳа мекашад,

Аз санги кинаи ҳасуд, аз чашми тирдор,

То чашмасори пок, то хулбӯи кӯҳсор.

Ман асп мехарам!
 Барки умеду нури навиду қосиди баҳор,
 Шабдези бесавора на, ҳамроҳи шахсавор
 Ман асп мехарам!

Душанбе. 1988

ФИҶОНИ ХАЗОНРЕЗ

Хабар дорам, зимистон гул намекорад,
 Хазон ҳусни арӯси навбаҳорон нест.
 Нигоҳи пири барҷомонда аз равзан,
 Шарарбахшандаи ишқи нигорон нест.

Хабар дорам зи ҳузни лонаи холӣ,
 Зи оташгоҳи сарди хонаи холӣ.
 Хаёлам, ки замин аз шарм мемирад,
 Биафтад бар дилаш як донаи холӣ.

Хабар дорам зи рамзи марги тадричӣ,
 Зи ҳар санге ба ҳар ранге ҳамемирам.
 Аз ин дунёи чоҳилпарвари оқил,
 Ба чуз оҳе, пари кохе намегирам.

Хабар дорам, мабодо ошиқон донанд,
 Ки ишқи зиндагонӣ миннати марг аст.
 Хазони марқади ёрон фиғон дорад,
 Ки ҳусни гулузoron зиннати марг аст.

Душанбе. 1987

ХУДШИНОС

Бандае дар маъбади вайронаам,
 Сахт даъвои худой мекунад.

Хандае бо гирияҳои зори ман,
Талху ширин ҳамсадоӣ мекунад.

Ман на он ҳастам, ки будам то ба худ,
Кандаам аз хеш чун торе зи пуд.
Аз шуури ман шиоре мондааст,
Аз гурурам, қиссаи буду набуд.

Корвони умри ман бигзашту рафт,
Орзуҳоям тайи дил мондаанд.
Устодони ҳунаромӯзи ман,
Ҷабри чоҳил дида коҳил мондаанд.

Кахрабӯи шуд гули рухсораам,
Дасти ман чуз ғӯза гулбарге начид.
Тоҷири ганҷам гадоям карду рафт,
Тоҷи ман лаъли Бадахшонро надид.

Чун гадо бар дарғаҳи олипаноҳ,
Ман магар баҳри палосе омадам?
Ман ба ин дунёи гавҳарношинос,
Аз барои худшиносӣ омадам!

Душанбе. 1987

ТАРОНАИ ҲУЗН

Имрӯз ҳам гузашт, монанди як нафас.
Наврӯзи ман гузашт, бе ишқи ҳеч кас.

Гирёни хандарез, хушрӯи бебақо,
Ман ғам намехӯрам, ғам мехӯрад маро!

Сад китъа тай шуда, дар чустучӯи худ,
Сад раҳ кушодаам, чуз раҳ ба сӯи худ.

Худрӯйи худшукуф, худчӯи худпаноҳ,
Ман ғам намехӯрам, ғам мехӯрад маро!

Дар хидмати фиреб афсар набудаам,
Дар дасти ҳокимон соғар набудаам,

Бар дӯши хастаам бори гуноҳи шох,
Ман ғам намехӯрам, ғам мехурад маро!

Овораи хато бечораи худо,
Чун соя бо худам хамроҳаму чудо.

Масрури бeфараҳ, танҳои бовафо,
Ман ғам намехӯрам, ғам мехӯрад маро!

Душанбе. 1987

БАХШАНДА

Аз кӯчаи муродам,
Роҳи гузар надорам.
Аз худ фирор кардам,
То ту сафар надорам.
Дар базми разми ҳастӣ,
Бе ту сипар иадорам.

Дузде маро наҷӯяд,
Аз симу зар халосам.
Аз раҳзани дилу дин,
Аз хеш меҳаросам.
Бе чашми ростгӯят,
Худро намешиносам.

Гумкардаам гарон аст,
Дар зери чархи гардон.
Дар гирди хеш гардам,

Чун санги оси вайрон.
Осудаи пурармон,
Н-осудаи пушаймон.

Аз хорзори ҳастӣ,
Гул чида метавонам.
Бо дидаи паси сар,
Ман дида метавонам,
Бе узру тавба баргард,
Бахшида метавонам!

Душанбе. 1987

МЕҲРҒОНӢ

Дар гардиши чарх иллоте ҳаст,
К-аз дидаи додгар ниҳон аст.
Чархе, ки туро ба ман наовард,
Бадҳохи қирони ахтарон аст.

Ду ахтари саъд аз ду кайҳон,
Дардо, натавон расид бо ҳам.
Аз чашмаи чашми худ хӯрам об,
Бас ташнаи меҳру меҳрҷонам.

Эй тозатарин таронаи ишқ,
Эй пойбасар фасонаи ишқ.
Эй бар дили сарди ман расида,
Аз ту фари шодиёнаи ишқ,

Гулбуни хазону гунчаи барф,
Бӯйи асали баҳор дорад.
Парвонаи чашми оташинат,
Сӯзи дили бекарор дорад.

Аммо чӣ кунам, ки чархаи чарх,

Хушкардаи осмони ман нест.
 Эй нахли пур аз чавонаи ишқ,
 Наврӯзи ту меҳргони ман нест.

Душанбе. 1987

БАЗМИ ТАНҲОЙ

Зиҳӣ, макри ҳарифону ҳароси марги танҳой,
 Зиҳӣ, осоиши вораства аз даҳ панҷаи коҳӣ.
 Хушо, заҳре, ки ширин асту ширинкуш,
 Хурӯшамро ба оби оташине мекунам хомӯш,
 Паси девори ғампӯшам, барои хеш менӯшам!

Барои он ки умре душмани осоишаш буда,
 Чу ханҷар дар гулӯи хоҳишаш буда.
 Барои он ки умре ҳосид андар коҳишаш буда,
 Ва санги номуродӣ болишаш буда,
 Паси девори ғампӯшам, барои хеш менӯшам!

Шароб андар булӯри санг хушранг аст,
 Нанӯшидан гунаҳ бошад чунин заҳри гувороро.
 Қабо аз хори абрешим напӯшидан таманно
 нест,
 Нахандидан ба ҳоли хеш бераҳмист танҳоро,
 Паси девори ғампӯшам, барои хеш менӯшам!

Шабистони сиёҳидудаду маҳзун,
 Хаёлеву ғамеву инқилоби хун,
 Ба гирди шамъи дил парвонаеро пар намесӯзад,
 Зи пири панди ман тифле нахоҳад фанди афсо-
 на,
 Дари ду дидаи худро ба рӯи сад чаҳон бастам,
 Дари пӯшидаи ман сад балоро кард бехона,
 Паси девори ғампӯшам, барои хеш менӯшам!

Барои бомдоде, ки сияҳгун аст,

аст.

Ту бояд рӯ занӣ чун ахгар аз бунёди хокистар,
 Ту бояд бишкуфӣ дар осмони ишқ чун ахтар,
 Ту бояд холи сармобурдари донӣ,
 Чун оташзод, чун озар.

Ало, марде!

Ало пайғоми нури дур аз дунёи дилсардӣ,
 Ту дунёӣ, ки дар дунёи ман, дардо, нагунчидӣ,
 Ман аз чамъияти беранги танҳоён
 Ба сӯи ёди ту, бар кунчи танҳои гурезонам,
 Ба сони зарра сарсонам, миёни осмону остони
 дарду бедардӣ.

Ало, марде! Туро ман мешиносам!

Туро ман пештар аз зодрӯзи нозанинат дида будам
 Дар нигоҳи бегуноҳи гунчаи бодом.
 Ҳазорон акси зебои туро дар мардуми аҳли башар
 хар рӯз мебинам,
 Ҳамечинам бароят аз ҳама гулҳои олам
 нақхати пайғом.

Ало, марде!

Маро ҳам оқибат бишнос андар сурати пиру чавону
 оқилу нодон,
 Маро ҳам оқибат бишнос аз таркандаи хомӯш,
 аз гирияндаи хандон.

Маро бишнос охир аз хамӯшии фиғони рӯҳи захминам,
 Маро бишнос аз урёнии оҳи нигоҳи розифшоям.

Маро аз хобҳои рангаат бишнос,

Маро аз ҳар дили бар хоки раҳ афкандаат бишнос,

Маро бишнос аз берангии дунёи ғамгинам.
Маро бишнос охир аз сари бесарпаноҳу чони
танҳоям!

Ало, марде!

Баҳори васли ман хачри туро бигрист
айёми гулафшонӣ,
Ба ранги лолаву ёси кӯҳистонӣ.
Ту қадри лаҳзаро дар ларзаи барги хазон
бишнохтӣ, аммо,
Китоби васлу ҳичронро чаро аз охи як зан
хонда натвонӣ?!

Ало, марде!

Зи ҳамчинсони худ, алҳақ
надорам шикваву озор
Чу номардона меразманд,
маро разм аст бо мардон.

Ало, марде! Ба мардиҳои як зан

Мисли тундар ханда кардан гирия ночории мард
аст,

Зи номардии як сад мард пеши пайкари номус
мардона ибодат кун.

На аз кайҳон, на аз шайтон, на аз хасми башар,
эй мард,

Маро аз чаҳли номардон ҳимоят кун!

Душанбе. 1986

МАРЗИ ТАШНАСЌЗОН

Дар ин даҳре, ки танҳой ғигон дорад, забон до-

рад,
 Зи дуди дидагони анчуман дар шевани мастӣ.
 Зи садбарге, ки хандон аст сӯи марги худ гирён,
 Зи минбарҳои меъёри баландишон буда пастӣ,
 Туро мекобаму худро намеёбам, худои ман!

Зи баҳси бенизому нотамоми чоҳилу оқил,
 Зи набзи пешгӯи хеш, аз фанди муроди дил,
 Зи чархи чархаи даврон,
 Зи нархи қиммату арзон,
 Зи марзи ташнасӯзон,
 Аз ғубори кишти беҳосил,
 Туро мекобаму худро намеёбам, худои ман!

Зи лаҳни ростихои замон, к-озору андӯҳ аст,
 Зи давроне, ки гирди мизи амнаш меҳр маҷрӯҳ
 аст,
 Зи покии зане, к-аз баҳри нопокиза макрӯҳ аст,
 Зи авҷи хандае, ки зодаи озору андӯҳ аст,
 Туро мекобаму худро намеёбам, худои ман!

Душанбе. 1986

БҶИ СИТОРА

Ояд фиғони дарё аз рӯдбори беоб,
 Ҷӯри куҳан ба дунё дӯзад нигоҳи беҳоб.

Ояд хурӯши мастӣ аз кӯзаи шикаста,
 Дорад шукӯҳи пастӣ қасри харобашта...

Шаҳдест захролуд афсонаи шикебо,
 Бӯи ситора дорад оҳи зани фиребо.

Варзоб. 1986

ФАРЁДИ СУКУТ

*Мурдаҳоро дӯстдорӣ кори осон аст,
Зиндаҳоро сахту мушқил дӯст бояд
дошт...*

*(Дар марги фоҷиави нависанда
Фазлиддин Муҳаммадиев)*

Пири мотам, тири ин ғам қотил аст,
Нешаш андар қони қон бинҳуфта аст.
Достони ин ситам нашниданист,
Шоҳбайти ин алам ноғуфта аст.

Пири мотам, воизи варзидакор,
Эй саногӯи хамӯшони мазор,
Кай ба қадри зиндаи мо мерасӣ,
Мурдаи моро, аё миннатгузор?!

* * *

Мотаморо, эй шуур андар шиор,
Эй забони дар муҳаббат сактадор.
Баъди ӯ дар остини айби худ,
Боядат умре гиристан зор-зор.

Аз нисори миннати эҳсони ту,
Шарм ояд сангҳои сардро.
Ларза гирад аз ниёзу назри ту,
Набзи сӯзону дили пурдардро.

Меҳри деру шевану афсӯси ту,
Дар сари тобути мо савдогарист.
Ҳеч насле мисли мо дар зиндагӣ,
Пайкари хунгаштаи пайкор нест!

Ту чӣ донӣ ҳарбу зарби ақлу чаҳл,

Эй надида кӯчаи танги «Шараф».¹
 Баъди маргаш низ нашносӣ варо,
 Эй набуда афсари нанги шараф!

Ҷон ба лаб, ҳасрат ба дил, ҳақ дар забон,
 Хандагирён, гиряхандон зинда буд.
 Бо ачал андар набарди ҷовидон,
 Зиндадори ишқу имон зинда буд.

Адли одил аз чаҳолат хаста шуд,
 Фазли фозил аз разолат хаста шуд.
 Ғураи сабраш нашуд ҳалвои тар,
 Сабрзоди ғам зи тоқат хаста шуд.

Хастаҷон пӯшид чашми ҳақназар,
 Ҳақнабарди аз ҳақи ҳақ бенасиб.
 Дил, дили аз зиндагӣ носери ӯ,
 Зиндадори зиндагонӣ метапид...

Ғуӣе мегуфт ҳар зарби бадард,
 «Зиндагӣ зебост, хоҳам зистан.
 Ҳамраҳи қавми бузургу содаам,
 Хоҳаме хандидану бигристан...»

* * *

Аз раҳи мардонагӣ танҳо, гузашт,
 Ғамфиреби олами ғамзо, гузашт.
 Ченаки инсофро бо худ бибурд,
 Аз раҳи номуси мо бе мо гузашт...

Мӯсафеде рӯсиёҳӣ гар кунад,
 Покии ӯро хуморӣ мешавем.
 Дар замину дар замони қоғазӣ,
 Нахли худрӯро хуморӣ мешавем...

¹ Нависанда дар кӯ чаи Шараф, дар остонаи дараш ҳадафи теги нохалафон гардид.

Чун равад марди хунар аз дори дахр,
Беҳунар андар сари минбар шавад.
Аз фурӯши чоҳу гоҳи фозилон,
Фаршу боми ӯ хама аз зар шавад.

То кучо шоҳи хирад, бори гуноҳ –
Миннати ҷаҳли гадоро мекашад?
Миллате андар гулӯи тифли худ,
То ба кай авҷи садоро мекушад?

Пештозии хачиру маркаб аст
Пеш-пеши пойгаҳ, марги саманд.
То ба кай охир барои зиндаҳо,
Қиммати мо баъди мо гардад баланд?!»...

Гулбуне аз ташнагӣ пажмурда аст,
Булбуле танҳо бинолад ин баҳор.
Кай ба қадри зиндаи мо мерасӣ,
Мотаморо, эй шуур андар шиор?!

Душанбе. 1986

ВОРИС

Тоҷикистон, ҷуз ту нашносат касе,
Дар ғурури ман кӯхистони маро.
Дар каломи содаам, дар лаҳчаам
Зарби исён, рӯҳи урёни маро.

Зарраи хуршеди сӯзони туам,
Лолае дар марзи домони туам.
Эй Ватан, эй рӯҳ, эй модархудо,
Духтари барқи кӯхистони туам.

Хоксориҳои тоҷик сода нест,
Аз баландии шукӯҳи миллат аст.
Ченаки номуси ман дар зиндагӣ,
Куллае аз кӯҳи рӯҳи миллат аст.

Қисмати пуршӯри ман сар мезанад,
Чашмасон аз синаи харсанги ту.
Рӯдакӣ ҳаргиз намебахшад маро,
Дар бисоти ман набуд чизе, нагӯ!

Ёфтам бунёди осори туро,
Аз алифбои «Авасто»-и сухан.
Гарчи то ман пора-пора омадӣ,
Зинда бош, эй қони афғорам, Ватан!

Эй Ватан, эй офтоби нанги ман,
Сӯхтан дар оташи ишқат кам аст.
Аз сари китфат ба олам бингарам,
Ҳар тани соҳибватан як олам аст.

Неши хоре мекашам аз чашми худ,
То бубинам хандаи гулзори ту.
Вориси нанги туву санги туам,
Рӯйи дил аз захм унвондори ту.

Тоҷикистон, чуз ту нашносад касе,
Дар хурӯши ман забони Вахшро.
Дар талоши ҳақшиносӣҳои ман
Дарси покии занони Яхчро.

Дуд аз сӯзи шарар сар мезанад,
Нанг аз гарди Ватан сар мешавад.
Шеър тифли рӯҳи исёнзода аст,
Шоир аз дарди Ватан сар мешавад!

Душанбе. 1986

МИНБАРИ САБЗ

Нони ман аз навъи Гулрухсории гандум бувад,
Ман варо дар киштаи имони худ сабзондаам.
Хӯса кардам хешро, хуснам намебахшад маро,
Аз сари ин кишта то гунчишкхоро рондаам.

Гиряи борони найсон ханда корад бар замин,
Ранҷро деҳқон кашад, ганҷи варо болонишин.
Дар чабинам панҷаи андеша чӯйи нав кашад,
Сабз гардад киштаам аз оташи покофарин.

Гарчи қарни оҳанинам оҳанинам зодааст,
Ҷойи дил дар синаи ман лек оҳанпора нест.
Ман ба ин дунё барои хобу роҳат н-омадам,
Истгоҳи охирини ман дар ин сайёра нест!

Ман ба гӯши дӯстон ҳазён намегӯям дигар,
Ҳақшиносу ҳақнамову ҳақсадоям дафтар аст.
Бетаассуф минбари худро ба мардон додаам,
Баҳри ман ҳар пуштаи сабзи кӯхистон минбар аст.

Сар диҳам овози дардолудаам дар кӯхсор,
Бо умеди акси овои хушоҳанги дигар.
Шеърҳои бо муросо гуфтаро оташ занам,
Зиндагӣ рӯҳи дигар мехоҳаду нанги дигар!

Ман барои серҳои гушна дорам хушхабар;
Нони ман аз навъи Гулрухсории гандум бувад.
Қисмати гардунписандам зодаи анҷум бувад,
Шеъри ман шодии дардолудаи мардум бувад!

Душанбе. 1986

Зиндагиро сахни бозӣ дида бозигар шудам,
 Гоҳ ахтар, гоҳ ахгар, гоҳ хокистар шудам.
 Хушк берун омадам гоҳе зи баҳри гириҷо,
 Гоҳ андар ашки хушки хандаи худ тар шудам.

Аз фиреби нақши ман худро бичӯяд одаме,
 Қиммати ман пеши эшон з-ин сабаб афзун бувад.
 Зарра-зарра рӯйи сахна об гардам мисли ях,
 Он ки донад, марғбозӣ, мисли ман дилхун бувад.

Гоҳ шоҳу гаҳ гадоям, то набошам мисли худ.
 Гоҳ ину гоҳ онам, то набошам ҳич кас.
 Ман аз он бо сози дигарҳо ғазалхонӣ кунам,
 Ки дами танҳои худро шавам фарёдрас.

Нақши ман монад ниҳон дар чашмҳои нимҳоб,
 Чун биёбам роҳати рӯхонӣ аз хоби гарон.
 Ман ба рӯйи сахна мирам дар талоши зиндагӣ,
 Дар лаб оҳи дигарон, дар сар кулоҳи дигарон...
Душанбе. 1986

ДУОИ ДИДА

Таги долони ободе парасту лона месозад,
 Ду касри сарду холиро худоё, нури эҳсоне.
 Ба раҳгумкардае, роҳи фарозу тахту осоне,
 Ба сармобурдае оташ,
 Ба ғамфурдае шодии дидори гулафшоне...

Таги долони ободе парасту лона месозад,
 Ба боми қасри мо тарбод дорад жолаафшонӣ.
 Ту чун боди баҳоронӣ, ба зулфам мекунӣ бозӣ,
 Ту чун лаъли бадахшонӣ, зи ман хастиву аз ман
 не!

Душанбе. 1986

БАРФИ КҶҲНА

Макони бемуҳаббат чун биёбон аст,
На гул хандад дар он, на чашма гирён аст.
Ба рӯйи остона сояе лағзад,
Мусофир гӯиё дар зери борон аст.

Бирав аз хонае, ки нестӣ хонаш,
Зи меҳри ман наёбӣ ҳеч осоре.
Насӯзонад маро на барф, на оташ,
На макру фитна, на ҳазёни бозорӣ.

Баҳори ман гузашт..., то кашф бинмудам,
Нашояд себрову бедро пайванд.
Гуселат мекунам...,

ин гуна дар наврӯз

Зи рӯйи бом барфи кӯхнаро рӯбанд...

1985

ХОКСОРИИ НОЧОР

Таги ин чархи гирёнрӯйи боронӣ,
Зи ман суроваре пайдо нахоҳӣ кард.
Ту дар базми висоли ошиқон аз ҳаҷр,
Зи ман хунёгаре пайдо нахоҳӣ кард.

Бихоҳӣ лӯъбати нодону зебое?
Зи ман зебову нодоне нахоҳӣ ёфт!
Бихоҳӣ оқила?
Бо ҳила битвонам,
Зи риши кӯсаи шайтон ҷамолак бофт!

Ба як мижгон задан як баҳр мегирям,
Бубахшо хотамона чурми нозамро.
Яхи чони туро бо меҳр созам об,
Шунав аз сӯзи чашмам сози розамро.

Чаро санги сукутат з-осмон омад,
 Чаро охи ту дорад шевани падруд?
 Зане, ки орзуи туст, гар хокист,
 Зи ман девонаву оқил нахоҳад буд!

1985

ДАРЁЙ

Ба дарё мезанам худро зи танҳой,
 Дилам аз шеваи шево биосояд,
 Танам аз хоҳиши кимҳо биосояд,
 Дар оғӯши гувору поки дарёбод,
 Сарам аз гардиши дунё биосояд,
 Ба дарё мезанам худро чу савдой!

Даруни чашми ман дарё хурӯшон аст,
 Хурӯши хашми ман дар қатра тӯфон аст.
 Бихандам, мисли ман қаҳ-қаҳ занад амвоҷ,
 Бигирям, мисли ман ҳар қатра гирён аст,
 Ту гӯйӣ модари покиву некон аст!

Зи барқи чашмҳову хашмҳо сӯзон,
 Гурезам сӯи дарё з-олами ашё.
 Хурӯшу покии ҳар қатраро чӯё,
 На аз хокам, на аз афлок, на аз маймун,
 Ҳазорон сол аз ин пештар, рӯзе,
 Бурун рафтам ман аз оғӯши ин дарё!

1985

ОЛАМЕ ДАР ОДАМЕ...

Дар сукути ту фиғони дард нест,
 Дар сукути ту намегирад умед.
 Дар сукути ту намирад парзанон
 Дур аз ҳамболи худ куйи сафед.

Дарди исён, рақси печони маро,
Дида чашми рӯҳи ту дорад сукут.
Наъраи ҷони маро дунё шунид,
Пайкари чун кӯҳи ту дорад сукут.

Дар сукути хаставу ночори ман
Оламе дар одаме исён кунад.
Ишқи ман чун тармаи лағзон зи кӯҳ,
Киштаи осоишат вайрон кунад.

Мазраъи умеди танҳо киштаам,
Дар хумори офтоби зиндагист.
Об нӯшад ҳусни зан аз чашми мард,
Ҳусни ман бе ту расову зинда нест.

Дар сукути сангиат баҳри савоб,
Ту маро, эй зиндагӣ, ово бикун.
Мурдаҳоро хок парво мекунад,
Ту, маро, то зиндаам, парво бикун!

1985

СУРУДИ КҶҲНАЭҶОД

Ҳаво имрӯз абру офтоб аст,
Само имрӯз механдад гирифта,
Кабӯтар мепарад бо боли захмин,
Ба минқораш хати бо хун нависта:
«Ту аз ман будиву ман аз ту будам!»

Ба монанди табибе сӯйи бемор,
Ту меой зи роҳи дур хаста.
Зи роҳи шеърӣ ман пурдарду сода,
Ба мисли косиди худ паршикаста,
«Ту аз ман будиву ман аз ту будам!»

Биороям барои рохати ту,
 Яке тахти равон аз санги хора.
 Дили санги маро санге бубояд,
 Ки аз ҳар ду парад охир шарора,
 «Ту аз ман будиву ман аз ту будам!»...

1985

ИСТИҚБОЛ

Ман дигар танҳо наям байни замину осмон,
 Ман дигар маҳзун наям бо хандаҳои ғамасён,
 Ман дигар нозир наям дар роҳи холии чаҳон,
 Қони ман, сад сол гар дер омадӣ, хуш омадӣ!

Гар нагаштам ғарқ дар гирдоби чашми таҳкашат,
 Гар намурдам лаҳзаи дидор аз рӯи хушат,
 Зинда гаштам, балки аз хокистари беоташат,
 Гарчи то ман хаставу пир омадӣ, хуш омадӣ!

Аз чаҳонгардӣ муродам дидани рӯи ту буд,
 Шеъри ман чун орзуҳоям дуогӯи ту буд,
 Чашми ман аз чор сӯи зиндагӣ сӯи ту буд,
 То ба боғи хушки қон, борони ман, хуш омадӣ!

Ҳеч кас чун ман наменозад таманнои туро,
 Ҳеч кас чун ман намебахшад гунаҳҳои туро,
 Ҳеч кас, ҳаргиз, нагирад дар чаҳон қойи туро,
 Қони ман, то хузну исён, роздон, хуш омадӣ!

Бас тасаллои фиребо мубтало пардохтам,
 Ошиқона, сад тарона аз фасона бофтам,
 Хештанро кардаам гум то туро ман ёфтам,
 Қони ман, аз осмон то остон, хуш омадӣ!
 Хуш омадӣ!

1985

НОМАҲОИ НОРАСИДА

Шеърҳоям, номаҳои норасида то ба ту, эй ёр,
Бечавобанд,
Чашмҳоям, чашмаҳои поки нобӯсидаи ту,
эй сафири нор,
Сардобанд.
Гунаҳоям, лолаҳои заъфаронии муҳаббат,
Бӯсабобанд.
Орзуҳоям, ятимони ҳақири хунгириста дар фа-
сона,
Хомхобанд...

1985

ЧАШМОНИ ГҶӢ

Ба чашмам бишнавам фарёди чашматро,
Забони чашми мастат ларзабунёд аст.
Ман аз шодии дидорат чӣ сон мирам,
Сарам дар китфи ту аз бахт беёд аст.

Қаҳонро бо ниғаҳ паймудаам, аммо,
Нигоҳе чуз нигоҳи ту ба ёдам нест.
Умеди зиндагӣ то фанди ширин аст,
Хаёле бе хумори ту муродам нест.

Ба ҳар чое бирафтам дар паёми худ,
Ба ғайру ошно арзи туро бурдам.
Ту дар ин даҳр будастиву ман ҷонро,
Чаро бо пармаи худхорӣ озурдам?

Ба мисли кулла будам сарду сарафроз,
Набудам интизори кошифе дигар.
Ғурурам чораи бечорагиям буд,

Фари ҳузнам зи афсунам ҳимоятгар.

Даме ки ҳачри ту қони маро месӯхт,
Сиришки ту зи нокомӣ намечӯшид?
Сурурат чомаи ҳасрат намепӯшид?
Дилат аз чашмаи чашмат наменӯшид?

Чу нисфи умри ман бе ту фирорӣ шуд,
Ба чойи васл ҳачрат ёдгорӣ шуд,
Дилам, чашмам, вучудам, рӯзу шабҳоям,
Ту ро пазмону талбону хуморӣ шуд;

Ту ро бишнохтам аз шеъри набзи худ,
Ту ро бишнохтам аз ларзаи чонам.
Маро бишнохтӣ аз ҳузни чашмонам,
Маро бишнохтӣ аз лафзи исёнам.

Бигӯ, эй шоҳмарди яккаву сарсон,
Худи ту то кунун чун зистӣ бе ман?
Даме ки ханда мекардӣ ба ҳоли худ,
Миёни хандаат бигристӣ бе ман?!

Бразавил (Конго). 1985

МАЛИКАИ САНГӢ

Жола аз замин рӯид,
Сабза з-осмон омад.
Ман, ки кар шудам, э вой,
Лол бар забон омад.

Рӯбарӯӣ садрӯе,
Чашми кӯри дил во шуд.
Умри рафта афғон кард,
Қони хаста ово шуд:

Бар ту, эй гунаҳолуд,
Ман чазо намехоҳам.

Дар баҳои баҳти худ
Хунбаҳо намехоҳам.

Ҳар чӣ доштам, бе ту,
Рафт ҷовидон аз даст.
Бе ту аз сари сахтам,
Ҷабри сад ҷаҳон барҷост.

Чун маликаи сангӣ,
Санг бастаам дар худ.
Оҳи боду боронҳо,
Мекунад маро нобуд.

1985

ОЗОДИИ МАРД

Зи чашми ман, зи хашми ман. Зи ман озодӣ ме-
хоҳӣ?
Ту, эй саркардаи исёни оламгир,
Зи зан озодӣ мехоҳӣ?

Аз оне, ки зи фаҳри қуллаи китфи баланди ту,
Дар ин дунёи пастизо сарафроз асту пирӯз аст?
Аз оне, ки зи фанди доми ту сад бандро барканд,
Барои он ки хушсӯзи ту бошад шамъи худсӯз аст,
Зи ман озодӣ мехоҳӣ?

Аз оне, ки ғурураш ном дорад мард.
Ҳама ҳузуну сурураш ном дорад мард.
Аз оне, ки аҷалро аз салоботи ту тарсонад,
Ҳама озодиву ободии худро зи ту донад,
Зи ман озодӣ мехоҳӣ?

Ало, гардунпарастии чоҳу гоҳу чавкиву минбар,
Ту то ман низ асири хештан будиву хеши хеш,
Асири чор девори зи акси ёди ман холӣ.

Туро озод кардан бар мани озода мушкил буд,
Зи худбиниву худхоҳӣ, зи худёриву худҳолӣ.

Муҳаббат доми озодист!
Ман доми туро хоҳам,
Зи истиқлоли худ сарсон, зи исёни ту ҳайро-
нам.
Бурун аз ошёни ман ту гар озоду дилшодӣ,
Ҳама деворҳои хонаи худро биафтонам!

Зи ишқи ман, зи бахти ман,
Зи ман озодӣ мехоҳӣ?
Ту, эй марди сипаҳсолор,
Зи зан озодӣ мехоҳӣ?!

1985

ВАТАНДОР

Дар замоне ки замин бе така аст,
Тақядорӣ навбати ман омада.
Доварӣ дар бозии тифлони пир,
Ҳақгусорӣ навбати ман омада:
Тақядору ҳақгусори ман, Ватан,
Довари ойинадори ман, Ватан!

Санги кӯҳат заршиносам кардааст,
Ишқи ту пири сипосам кардааст.
Бефаноии ту дар даҳри фано,
Аз ғами мурдан халосам кардааст:
Эй Ватан, марзи садоқаткиштаам,
Эй Ватан, «Шаҳнома»-и нанвиштаам!

Бингарам ҳайрон ба савдои ҷаҳон,
Гӯшкар аз шӯру ғавғои ҷаҳон.
Сар ба дӯши кӯҳсорон мениҳам,

То наларзам ҳамчу авзои ҷаҳон:
Арҷасон хоҳам, ки бошам беҳазон,
Кӯҳсон хоҳам, ки бошам ҷовидон.

Носеҳонам нуктагирӣ мекунанд,
Деҳаи худро агар гӯям, Ватан.
Мекунад таҳрири қач, таҳлили қач,
Қачкулохе меҳру шеърӯ ҳарфи ман:
Мазраву деҳу диёри ман, Ватан,
Эй канори беканори ман, Ватан!

Носеҳо, фарёди дардолуди ҷон,
Нашнави гар аз ҳамӯшиҳои ман,
Аз забонам ҷашми ман гӯётар аст,
Ҷашми ман бо тоҷикӣ гӯяд суҳан:
Аз забони ман агар бебаҳрай,
Аз ғаму шодии ман чун огаҳӣ?

Дӯстдорӣ Ватан бошад вубол,
Қу савобе, ки бақои олам аст?
Дар ғарибӣ кашф кардам, ки Ватан,
Мазҳабӯ дини нахусти одам аст:
Хуни Ҳурмузд аст дар шарёни ман,
Мазҳаби Зардуштии ман, эй Ватан!

Дар садоқат нест сарборе гарон,
Қуз муҳаббат нест суде безиён.
Бо ҳама волоияш Помирро,
Хоҳаме болои сар бинҳам макон:
То расад «Бомӣ Ҷаҳон» то осмон,
То ҷаҳон бинад варо ҳамчун ҷаҳон.

Дар нигоҳи нусхагири беҳунар,
Гар Гули руҳсори ҷурму иллатам,
Бо сари сабзу забони сурхи худ,
Духтари исёнпарастӣ миллатам:
Дарди ман бо тоҷикӣ гирён шавад,
Шодиям бо тоҷикӣ хандон шавад.

Эй Ватан, марзи садоқаткиштаам,
Эй Ватан, «Шаҳнома»-и нанвиштаам!

1984

АФСОНА

Ҷони ман, афсона гӯ, афсона гӯ, афсона гӯ,
Аз ҳақиқат, аз тариқат, аз насиҳат хастаам!
Растаам, аз халқаву банди асорат растаам,
Лек дар доми фиребу макри ту побастаам.
Аз ҳақиқат, ёри ман, афсона гӯ, афсона гӯ!

То ки бар афсуни ту чун сура ман бовар кунам,
То ки бар бемаргии Мастура¹ ман бовар кунам.
То ки бар гулчинии қӯру санохонии лол,
То ки бар пурганҷии Майхӯра² ман бовар ку-
нам,
Лахзае аз ростихо бе дурӯғ афсона гӯ!

Гӯй, дар ин хок то фарҳанги ту фарҳанг буд,
Ганҷу дороии кӯҳистонӣ ному нанг буд.
Дошт соҳибхоки ман дастудилу рӯйи кушод,
Гарчи худ умре муқими дарраҳои танг буд,
Ҷони ман, аз обу хоку сангу кӯҳ афсона гӯ!

Ёд кардам Ҳофизу «Шаҳнома»-хониҳои ту,
Нақшҳои зиндаи Бехзоду Мониҳои ту.
Сангҷонӣ, саҳтҷонӣ, кӯҳсонҳои ту,
Ларза мегирад маро аз безабониҳои ту,
Аз шукӯҳ, баҳши мани ларзандарӯҳ афсона гӯ!

Бори имонро ба мизон баркашидан мушқил

¹ Номи модари шоир, ки хеле ҷ авон фавтида.

² Конге, ки ганҷ аш тамом шуда.

аст,
Ашки ман олудаву полудаи хоку гил аст.
Шеъри ман фарзанди ғампарвардаи моми дил
аст,
Аср дармонбахши мо на, вақт моро котил аст,
Бар ҳама панди тасалло, баҳри ман афсона гӯ!

Аз мадоро хастаам, 3-ин илллати урёни худ,
Аз забони теғдору харзаи печони худ,
Хастаам, 3-афсонаи маҳзуну хунгирёни худ,
То напӯшам чашми имон аз фари яздони худ,
Аз ҳақиқат ҳар нафас фарёдрас афсона гӯ!..

1984

БЕНАСИБ

Суруди чашма, ҳузни хандаи гул,
Насиби мо бувад аз бенасибон.
Ба навбат аз шарори дил фурузем,
Чароғе дар сари гӯри азизон.

Маро бо ганчи ҳусни беназираш,
Ҳаёти қарзиям бинмуда ҷоду.
Ҳама чизи ҷаҳон қарзаст, эй ёр,
Ба ҷуз ишқи ману бемехрии ту.

1984

БАҲОРИЯ

Оби равон хонад ғазал, дар пардаи ҷуборҳо.
Гул ҳусни худ созад гираҳ, дар панҷаи гулхорҳо.

Гум карда роҳи хешро хун дар раги шарёни ман,
Оташ забона мезанад, дар тобаи чашмони ман.

Дар маҳди ҷон хобондааст дил ақро чун тифли
худ.

Набзи маро афшурдааст дасти ҳавасҳои вучуд.

Ман меравам берун зи худ аз худ ба худ, то ҳеч кас.

Сар медиҳам дар кӯчаҳо мурғи ҳавасро аз қафас.

Бо кӯдакони шодчон хонам суруди қаҳ-қаҳа.

Чун оби тарма вақти дав аз раҳ гурезам бераҳа.

Бӯсам зи рӯи ҳасми худ бо рамзи ихлосу халос,
Бахти ками худро диҳам бо як ҷаҳон шодӣ қиёс.

Гул меҳарам аз баҳри худ аз номи як номехрубон,
Худро бибӯсам ҷои ӯ сӯзандалаб, сӯзандачон.

Сарсон кунам як шаҳро, дар саркашиву бесарӣ,
Ҳайрон кунам шоҳи парӣ бо сеҳру бо ҷодугарӣ.

Дар пардаи ҷӯборҳо ашки ҳамал хонад ғазал,
Дар найчаи шарёни ман хуни ҳамал дорад мағал.

Пар мекашам то осмон, бо Зӯҳра гардам ҳамни-
шин,
Ку шаҳпаре, ку ҳампаре, к-орад маро сӯйи замин?!

Аз олами рӯёиям томан кӣ меорад маро?
Танҳои базми баҳор бо ханда озорад маро.

Хандам қатори турнаҳо бар холи мурғи хонагӣ,
Бигрезам аз хушёрҳо то мастиву девонагӣ.

1984

САНҒҲОИ ҚАР

Эй санғҳои қар магар байти маро нашнидаед? –
Байте, ки афғони дил аст, фарёди ларзони дил
аст,

Байти ҷӣ, исёни дил аст,

Исёни тӯфони дил аст!

Эй бас хаёли хастачон талх омада дар охи ман,
Дар хирмани бевобгар хуфтаст дону кохи ман,
Дил мекашад, по меравад,
«Ман меравам, аммо кучост»,
Он манзили дилхоҳи ман, он ёри дилогоҳи ман?!

Ман бемадорам, зистан бо худ мадоро будааст,
Дунёи бепарвои ман ҳай-ҳай чӣ дунё будааст.
Қуз меҳр ҳар чӣ доштаст дар махзани беваркашаш,
Холӣ зи дилҳо будааст, анбори анво будааст...

Эй сангҳои кар магар аз қаҳ-қаҳам тарсидаед,
К-ин гуна сарду бесадо дар роҳи ман афтидаед?!

1984

ЧОРСӮ

Дар чорсӯи зиндагӣ бо чор айбам музтарам;
Ман содаам, озодаам, дилдодам, худбоварам.

Дар чорсӯи зиндагӣ бо чор чашми дигарам,
Бегонасон бар сӯи худ рӯшоду пинҳон бингарам.

Ку чаннати ман сохта, ку шахпарам? Мушти парам!
Ку аз шарори ҷони ман хокистари хокистарам?!

Дар чорсӯи зиндагӣ дармондаи дармони худ
Бо чашми ҳайрат бингарам бар чор Гулрухсори худ.

1984

БУБАХШ

Боғи гулафшони туро,

Ранги хазон бегона аст,
 Гулбарги рухсори маро,
 Яхпора гавхардона аст,
 Берангии моро бубахш,
 Бубахш!

То ту раҳи ман дур буд,
 Ман омадам аз ёдҳо,
 Аз барфҳову бодҳо,
 Коҳандарӯх, яхкардаох,
 Аз лолии фарёдҳо,
 Дилсардии моро бубахш,
 Бубахш!

Метарсам аз наврӯзи ту,
 Аз субҳи шабафрӯзи ту,
 Аз барфи худ, аз сӯзи ту,
 Аз аҳлии оҳуи бахт,
 Аз ишқи бахтомӯзи ту,
 Номардии моро бубахш,
 Бубахш!

Дар олами оғӯши худ,
 Дилтангҳоямро бубахш!
 Дер омадӣ, пазмон шудам,
 Дар гирди чашми интизор,
 Ожангҳоямро бубахш!

1984

ТАБЛИ ШИКОФ

Табболи мо чун табли худ овозбаланду холӣ аст,
 Арғушти ман парвоз? Не! Беболӣ аз беҳолӣ аст,
 Ман доғе, доғ!¹

¹ Нақароти таронаи мардумӣ.

Эй дорбоз,
аз тори дор дунё чӣ ранге доштаст?
Дар ғулаки худ дӯстам тири хаданге доштаст?!
Ман доғе, доғ!

Дидӣ? Нагӯ! Нанмо ба ман санги ниҳони чайбҳо,
Дунё баумед асту ман чӯям савоби айбҳо,
Ман доғе, доғ!

Аз базми мо ораста гӯй, ки мотам хуштар аст?
Эҳ-ҳей, хамӯш, соқии мо мастона хушандарсар
аст,
Ман доғе, доғ!

Аз осмон, то остон, аз остон то хоки роҳ,
Мардум, кӣ бо ман меравад баҳри савоб
сӯи гуноҳ?!

Ман доғе, доғ!

Ку қиблае, ки оварам ғарқи гунаҳ, рӯи сучуд?
Худро ба оташ мезанам, сӯзам надорад лек
дуд,
Ман доғе, доғ!

1984

СИПАР

Бо ханда умр мебарам, бо хандаи ҳазин,
Аз ибтидои зиндагӣ то интиҳои худ.
Чун эътироз бишнавам бар хасму ошно,
Дар гӯши ақли хештан раъди садои худ.

Бо ханда умр мебарам чун гул ба фасли хеш,
Гулбонги қаҳ-қаҳи алам эҷод мекунам.

Микрози дасти гулбуре бинам ба беҳи гул,
Аз кӯтаҳии умри худ фарёд мекунам!

Азбаски умри нози ман се рӯз беш нест,
Азбаски кини хасми ман хори газандааст,
Азбаски шаҳди зиндагӣ заҳри кушандааст,
Ҳам дашна, ҳам сипар маро з-ин разм ханда
аст!

Эй он ки обрӯйи худ чӯйи зи айби ман,
Бо сад савоби худ туро шарманда мекушам.
Эй он ки зиндагии худ хоҳӣ зи марги ман,
Бо ханда мекушам туро, бо ханда мекушам!

1984

БАХТИ ГИРЁН

Ту баҳори тирамоҳони манӣ,
Барги сабзи нахли армони манӣ,
Хастачонам, набзи исёни манӣ,
Васли андак, асли ҳичрони манӣ,
Дер карда бахти гирёни манӣ.

Чун туро ово кунам аз ёди худ,
Ҷуғз афғон сар кунад аз шохи бед.
Дил даруни сина таркад аз садош,
Беҳабибу бенасибу ноумед,
Зиндагиё, марги хандони манӣ.

Ман зи танҳой чӣ гӯям, ними даҳр,
Мехӯрад з-ин чоми холӣ бода-заҳр.
Нест соилро дар ин раҳ ҳамсафар,
Нест дар ин чода фарқи деху шаҳр,

Ҳамраҳу ҳамчони агёри манӣ.

Дар нигоҳи хандарези духтарат,
Дар суоли бечавоби ҳамсарат,
Дар гули олучаи пушти дарат,
Дар лаби хандону чашмони тарат,
Ку мани зору низору қайсарат?!

Санги тамкини ту зарби ишқи мост,
Нанги хушёри ту қабри ишқи мост,
Чор девори ту қабри ишқи мост,
Ишқ, медонам, мукофоту ҷазост,
Ту мукофоти ғамангези манӣ!

1983

ГУСЕЛ

Шаб асту роҳи васли интизорон,
Зи нури ишқу умед аст равшан.
Чароғи хонаи ту хандарез аст,
Ҳамегиряд чароғи хонаи ман.

Сари гахвораи тифли ту, донам,
Зани ту, шеъри пурдардам нахонад.
Зане, ки такагоҳе чун ту дорад,
Ғаму дарди зани танҳо надонад.

Зи шаҳри ту равони беравонам,
Ба ҷуз ёди ту ҳамроҳе надорам.
Чароғи хонаат миҷгон ба ҳам зад,
Шаби хуш, бо шабу шабзиндадорам.

Зи чашми ту фурӯзонтар чароғе,
Надидам андар ин шаҳри чароғон.
Зи шаҳри офтобият шабона,
Ба ҷойи ту гуселам кард борон.

1983

ДОНАВУ КОҲ

Бод бо чанголи ларзон донаро аз қаҳ чудо кард,
 Хоҳиши ман чун пари қаҳ майли парвози само
 кард.

Хешро пайванд хоҳам бар замин монанди дона,
 Нақши худ хоҳам биёбам, дар чаҳони бенишона.

Хешро ёбам чу пешин, дар нигоҳи чашма
 маъсум,
 Хеш хоҳам хештанро, пеши хешу кешу мардум.

Бар қафо хоҳам битобам, соати умри хаторо,
 Аз касу нокас нахоҳам, на хиёнат, на аторо.

На маро фарде шиносад, на шиносам хештанро,
 На маро озурда созад, на биозорам суханро.

Номи худ хоҳам бичинам аз забони неку бадхоҳ.
 Лек дар арши хаёл аст хоҳиши ман чун пари
 коҳ...

1983

ТАРОНАИ БАҲОРӢ

Наврӯз лола корад дар дашту кӯху ёна,
 Гул мекунад зи ёдат дар боғи дил тарона.

Таронаи баҳорӣ, таронаи хуморӣ,
 Аз чони сӯздоре, аз қалби интизоре.

Рухсораи умедам ҳамранги арғавон аст,
 То ман таронахонам дардам зи ту ниҳон аст.

Тарона – рози пинҳон, тарона – нози пинҳон,
Тарона – ишқи гирён, тарона васлу ҳичрон:

Пайгоми интизорӣ, аз ошиқи хуморӣ,
Ёд асту ёдгорӣ, таронаи баҳорӣ.

1983

ҒУРАИ НОРАСИДА

Боз аз фанди донаи дилхоҳ,
Мурғаки содае ба дом уфтод.
Боз аз навдаи дарахти пир,
Ғӯрае норасида хом уфтод.

Хандаи офтоб дерӣ кард,
Боз як боғ ғунча пажмурда.
Гиряи сабзи абр хушк омад,
Бар сари нахлҳои афсурда.

Реша дар об сӯхт нилуфар,
Монд аз боғи ишқ муште гил.
Боз як ғӯри тоза пайдо шуд,
Дар мазори харобазори дил.

1983

ҚАДАҲИ ХОЛӢ

Соли нав омаду аз соли куҳан,
Ҳаваси дидани ту монд ба дил,
Намурам баъди дусад соли дигар,
Гар набахшиву насозим бихил.

Барф дар пушти дарам девор аст,
Барқ андар назарам гулҳор аст,
Нур аз кӯри алам карда фирор,

Сур аз хузни дилам безор аст.

Шамъ хандон-хандон гиря кунад,
Арча аз ҳусни накӯ береша.
Ҳич кас чун мани нодон назада,
Решаи қисмати худро теша.

Ба гули шӯълаи оташдонаш,
Окиле об нарезад зинҳор.
Ҳар чӣ кардам, ба сари худ кардам,
Ба дили душмани худ кардам кор.

Сари як соли маро вақт бихӯрд,
Бетуам гурги ҷазо медӯшам.
Қадаҳи холии ту дар сари миз,
Баҳри хушбахтии ту менӯшам!

1983

ҒАМФИРЕБ

Об аз чӯбори мо бигзашту рафт,
Ёр бо ағёри мо бигзашту рафт.
Хори озоре ба дил бишкасту монд,
Баҳти беозори мо бигзашту рафт:
Ғамфиребам, шодӣ аз ғам хуштар аст,
Дарди шодӣ, ашки шодӣ дигар аст.

Пастаке шохи баландамро шикаст,
Гардаке дар мардуми чашмам нишаст,
Чашми рӯзи дилфурӯзам тира шуд,
Абр рӯйи офтобамро бубаст:
Ғамфиребам, шодӣ аз ғам хуштар аст,
Дарди шодӣ, ашки шодӣ дигар аст.

Кажраве кач бурд ҳарфи ростам,
Худ вале монанди химча ростам.

Дасти чап бишкаст дасти ростам,
Гарчи худ якдасту яковостам:
Ғамфиребам, шодӣ аз ғам хуштар аст,
Дарди шодӣ, ашки шодӣ дигар аст!

Шарти ман аз умр дарё будан аст,
Зиштфарсо, ҳуснафзо будан аст.
Аз баланди паст бодо будан аст,
Мурда-мурда зиндагизо будан аст:
Ғамфиребам, шодӣ аз ғам хуштар аст,
Дарди шодӣ, ашки шодӣ дигар аст!

1983

ОБУ ОТАШ

Дили ман мекашад сӯйи ту, ёро,
Чу бар нону намак аз рӯйи одат.
Ба мисли сӯзании духти Хатлон,
Хаёлам пур бувад аз нақши ёдат,
Барояд аз паси кӯҳи умедам,
На аз бурчи чудой, офтобат!

Ту бо хомӯшии пур аз навоят,
Ба дарду шодии ман ҳамсадой.
Зи дурии ту нолидан гуноҳ аст,
Ту рӯҳан бо ману чисман чудой.
Ту дар ғавғову дар савдои мой,
Ту обу оташи маъвои мой!

1983

РЕШАПАЙВАНД

Нури ман, нури зарафшон,
Рӯди ман, рӯди ғазалхон,
Хоки ман, хоки гулафшон,
Тоҷикистон!

Ман агар нурам, агар хок,

Ман агар хурам зи афлок,
 Бе ту хокам, бо ту афлок,
 Тоҷикистон!

Дар заминат мард кофист,
 Дар замират дард кофист,
 Қонам аз чонат чудо нест,
 Тоҷикистон!

Решапайванди туам ман,
 «Занду Позанд»-и туам ман,
 Ту якӣ, чанди туам ман,
 Тоҷикистон!

Дардхоят дар замирам,
 Хоки поки беназирам,
 Номи ту дар лаб бимирам,
 Тоҷикистон!

1983

ФАСЛИ БЕНОМ

Осудаву хамӯшам чуи рӯди тирамоҳӣ,
 Дар мавҷаи нигоҳам санг аст ширмоҳӣ,

Дар гиряам сипар нест дар хандаам силоҳе.
 Хоҳам, вале натонам аз нав кунам гуноҳе.

Аз бадғуҳар фирорӣ то неку хайрхоҳе,
 Бар рӯйи шаб кушоям дарвозаи сабоҳӣ.

Дар доми фасли беном аз лахчаи нигоҳе,
 Худ сӯзаму кунам дуд чун барги тар, чу коҳе.

Чун хорпушт чӯям дар хори худ паноҳе,
 Олам ба таркиши ман беғам кунад нигоҳе.

Душанбе. 1983

ОТАШНИҲОД

Булбулони боғи ту якрӯзаанд,
Волаи гулзори дигар мераванд.
Ошиқони доғи ту якрӯзаанд,
Мубталои ёри дигар мераванд.

Бед ҳам бошам саратро сояам,
Мушки кокул безам андар роғи ту.
Хор ҳам бошам туро оям ба кор,
Кӯр созам дидаи бадҳоғи ту.

Сабзаам, аз чашмаи меҳри ту сабз,
Лолаам, аз тоби ҳаҷрат арғувон.
Ошиқам, бо сӯзи ту оташниҳод,
Шоирам, бо сози ту ҳасратбаён.

Кӯзаи навро бувад оби хунук,
Ёри нав дорӣ, ки меларзад дилам?
Ҷовидона ташнаи ишқи туам,
Ёд кун аз хушкҳои соҳилам!

1982

ШАРОРИ САРД

Ёд дорӣ, ситора мерахшид,
Аз самои баланд бепарво?
Ҷанг буд байни неку бад,
дар даҳр,
Ишқи мо бо ҳама ниёзу ноз,
Буд дилро вакили сулҳу салоҳ.

Ёд дорам, замин чу ларзон шуд,
Синаи осмон чок афтод,

Канд аз ду канора ду ахтар,
Ишқи мо – лахчаи шарори сард,
Чун ситора ба рӯйи хок афтод.

Ман зи ту додхоҳ, ту аз ман,
Ахгари ишқи мо нашуд гулхан.
Ту хунук мехӯрӣ тайи хуршед,
Оқибат гирди гулхани сӯзон,
Сӯйи ту чашмчор мирам ман.

1982

ЛАБХАНДЕ БА ХУД

Волаи ҳазёну сармасти хаёл,
Эй шуда дар лаҳни мардум дoston,
Ахтари худ то ба кай чӯё шавӣ,
Аз нигоҳи равзани рози ниҳон?

Гул бичӯйӣ то ба кай аз зери барф,
Нӯш хоҳӣ то ба кай аз нешҳо?
Хеш гӯйӣ то ба кай бегонаро,
Дур будан то ба кай аз хешҳо?

То ба кай бар дӯши ақлу дил кашӣ,
Бори нанги сангии бенангҳо?
Ҳамчунон дар зери гардун гарм буд,
То ту ҳам бозори бефархангҳо!

Сардие нодида аз боди вазон,
Зардие нодида аз боғи хазон,
Қуллае накшода дар Боми Чаҳон,
Тифли ширу нон, Гулрухсори қон,

Дар гиреҳи кокули хиноият,
Тора-тора мӯйи испедат, муборак!
Дар паси тирезаи пӯшидаат,
Ошиқи пири баумедат, муборак!

1982

ИШҚИ МАН

Лолаҳо дар ёлаҳо машъал шуданд,
Майсаҳо дар ёнаҳо махмал шуданд,
Кӯза дар бар духтарони оташак,
Дар сари сарчашмаҳо маътал шуданд.

Дар баҳори ишқу умеду ҳавас,
Ту чаро аз ман гурезон, ишқи ман?
Обрӯям садқаи номи ту бод,
Оби чашмамро марезон, ишқи ман!

Рӯд бо девори сангӣ дар ситез,
Кокулони беда мачнун рез-рез,
Бод зулфайни дарамро мезанад,
Гӯядам, аз хонаи сардат гурез!

То кучо бигрезам аз армони ту,
Абри гирён, барқи хандон, ишқи ман.
Дури дурон, тифли кайҳон, чони ҷон,
Ту чаро аз ман гурезон, ишқи ман?

Обрӯям садқаи номи ту бод,
Оби чашмамро марезон, ишқи ман!

1982

МАБАР ХУРШЕДРО!

Ту хайр гӯй бесухан,
Ман хайр гӯям баъди оҳ,
Донам, ки рӯзи равшанам,
Бе чашми ту гардад сиёҳ.

Донам, ки баъди рафтани,

Чон дар бадан тангӣ кунад.
Донам, ки дил бори ҳазор,
Пастиву бенангӣ кунад.

Парвардаи боғи мано,
Ҳайфо, ки хорат мекунанд.
Эй сер аз меҳру вафо,
Бо меҳр зорат мекунанд.

Донам, ки дардат бигзарад,
Чун шохборони баҳор.
Донам, ки сӯйи ман давӣ,
Чун ташна сӯи чашмасор.

Акнун ки бе ман меравӣ,
Бо худ мабар хуршедро.
Иқболи ман ҳамболи туст,
Бе ман мабар умедро.

Гарчи азизат нестам,
Чони азиз, роҳи сафед.
Монанди ман дар нимрах,
Танҳо намону ноумед!
Роҳи сафед, бахти сафед!

1982

БЕПАНОҲ

Эй шодии дер омада,
Эй дарди ман, хуш омадӣ!
Эй раъду барқи қисматам,
Баҳри чӣ хомӯш омадӣ?

Чун шуд, ки аз ташрифи ту,
Сантӯри чон ғофил бимонд?

Байти муборакбодият,
Дар лаб буду дар дил бимонд?!

Бояст мешуд зилзила,
Аз омадат дар шаҳри мо.
Хандид бояд гармтар,
Хуршед аз бурчи само.

Аз чони сармобурдаам,
Чӯй шарори мурдаро?
Обод мехохӣ магар,
Ин кулбаи афсурдаро?

Ку қалби нарму содае,
Бар тавбаат бовар кунад?
Ку оташе, к-аз нав маро,
Сӯзонда хокистар кунад?

Эй омада бо ашку оҳ,
Дар марги ишқи бегуноҳ,
Пушти дарам истодаӣ,
Пур аз гуноҳу бепаноҳ.

Ку он мане, ки гӯямат,
Гирёну хандон марҳабо?!
Сад сол ман танҳо будам,
Охир кучо будӣ, кучо?!

1982

ГУЛБУНИ ПОИЗ

Аз само исторае канд,
Дар замин сӯзи гунаҳ шуд.
Як ситора пора-пора
Сад шарори як ниғаҳ шуд.

Ишқи кайҳонзодаи ман,

Қосиди дунёи дур аст.
 Ҳамчун олам пир, чун тифл,
 Бегуноху носабур аст.

Пардаи чону дилатро,
 Сӯйи ин анвор во кун.
 Чашми сардатро шарар деҳ,
 Қалби гармамро садо кун!

Гарчи ишқи ман бароят,
 Гул зи боғи тирамоҳ аст,
 Ошиқи гулбуни поиз,
 Булбули ишқошно ҳаст.

Мӯйи испеди ту нур аст,
 Нур тақсире надорад.
 Пир гардад санги хоро,
 Ишқи ман пирӣ надорад!

1982

БЕҲАМСАФАР

Бори сафар дар пушти дар,
 Заҳми чудой дар чигар,
 Баҳри нигоҳам пургухар,
 Бемутакко, беҳамсафар,
 Ту омадӣ, ман меравам!

Гирёниям аз чашма пурс,
 Хандониям аз кӯдакон.
 Сарсониям аз бодҳо,
 Нодониям аз ошиқон,
 Ту омадӣ, ман меравам!

Ин шаҳри пурафсонаро,
 Ин хонаи бегонаро,
 Чони мани чононаро,

Аз ман рабо, эй чонрабо,
Ту омадӣ, ман меравам!

Ту омадӣ бо сури худ,
Бедард то ранҷури худ,
Ман меравам бо дарди худ,
То тобадони сарди худ,
Ту омадӣ, ман меравам!

1982

УМРИ ГУЛ

Бегоҳ шуд, бегоҳ шуд,
Чашмам асири роҳ шуд.
Гулханда дар лаб оҳ шуд,
Умри фараҳ кӯтоҳ шуд,

Аз аллаи хомӯши шаб,
Истораҳоро хоб бурд.
Хоби гурезони маро,
Бо мавчи худ Сурхоб бурд.

Аспи самандат вақти дав,
Нохост афтода зи по?
Роҳе ба сӯйи ғайр бурд,
Эй шаҳсавор, аспи туро?

Байти дили умедвор,
Бар лаб расиду оҳ шуд.
Умри умеди хастаам,
Чун умри гул кӯтоҳ шуд...

1982

ЧОВИД МОНДӢ

Ба ёдат нест номи ман, валекин,
 Зи ёдат хонаи ман дардобод.
 Ту бо ман нестиву оламе пур
 Зи ту, эй марди бепарвои озод.

Ба сози гирияхову хандаҳоям,
 Туро аз сӯзи дил кардам хабардор.
 Маро гирёнда рафтӣ, лек дунё
 Зи сури хандаҳои туст саршор.

Ту боре омадӣ, дигар нарафтӣ,
 Ба дил чун пораи хуршед мондӣ.
 Басо, ки омаданду боз рафтанд,
 Ту дар дунёи ман ҷовид мондӣ!

1981

ОТАШГУЛ

Медавад чашми ҳасад аз пайи ман то ба лаҳад,
 Ки ман аз лутфи аҷал пештар аз ӯ мурдам.
 У надонад, ки зи дороиву нодорӣ даҳр,
 Он чӣ бурдам, дили ғампораи маҳзун бурдам?

Натавонам бикушоям кафи худро, афсӯс,
 То намоям ба баду неки чаҳон якбора:
 – Дастхолӣ ба чаҳон омада будам чу шумо,
 Дастхолӣ биравам чорагари бечора.

1981

ПАРБАСТА

Ман хастаам, ман хастаам,
 Парвозии парбастаам,

Бо ин ҳама савти баланд,
Чун дузди шаб оҳистаам.

Метарсам аз девори қач,
Метарсам аз шамшери рост.
Аз ҷаҳли чоҳил алҳазар,
Ҷаҳли ҷаҳолат бедавост.

Дар монда дар нойи гулӯ,
Зангӯлаи овози ман.
Дар гирди худ пар мезанад,
Илҳоми ман, шаҳбози ман.

Ман аз сафири қалби худ,
Аз лафзи тунди ростгӯ,
Тарсам чу нобино зи чоҳ,
Шодам чу ташна аз сабӯ,

Ман хастаам, ман хастаам,
Чун қарни худ ошуфтаам.
Назди дили худ пургуноҳ
Аз гуфтаву ногуфтаам!

1982

ҲАМОВОЗӢБО КӢДАКИ ГИРӢН

Ту гирӢнӢ зи нодонӢ,
Ман аз доноӢ гирӢнам.
Ту аз бозича норозӢ
Ман аз тақдир нолонам. –

Зи гавзӯре ҷафо дидӢ,
Гунаҳ кардӢ, ҷазо дидӢ?
Қаре нашнид фарӢдат,
Зи кӯре пешпо дидӢ?

ЧӢ ҳайронӢ, чӢ сарсонӢ?

Чӣ хушбахтӣ, ки нодонӣ!
Ту ҳам рӯзе ба бераҳмӣ,
Бисӯзонӣ, бигирёни.

Гуноҳи кӣ, хатои кӣ,
Кунун бинмудай такрор?
Ту ро нодонӣ озурда,
Маро ақлам диҳад озор.

Аҷаб донову нодонем,
Аҷаб гирёну хандонем,
Аҷаб душвору осонем,
Ману ту тифли тифлонем:

Ту афлокиву ман хокӣ,
Ту навроҳиву ман раҳдор.
Бубахшо иштибоҳамро,
Хатоямро макун такрор!

1982

ПАЙКИ БАҲОР

Лағзид тарма аз тегаи кӯҳ,
Дар синаи ман дил гашт паҳлӯ.
Чун ашки ҳичрон чӯшид чашма,
Аз ашки чашма нӯшид оҳу.

Дар осмонҳо тирези турна
Пайки баҳор аст, дунё чавон шуд.
Айёми шӯру суру тарона,
Аз кӯдакон буд, аз ошиқон шуд.

Рӯзарди бедард андар лаби чӯ,
Хандад ба сӯям бо рамз қоқу,
Яъне, ки танҳо беҳуда сӯзед,
Ту дар ғами ӯ, ӯ дар ғами ту.

Бикшо дарамро бо пайки наврӯз,
Гарди фироқат аз чонам афшон.
То хонаи ман гулхона гардад,
Аз хандаи ту баъди зимистон!

1982

ДУ ЧАРОҒ

Дина, дина, (хайфи фардо!) ишқ буд,
ошиқ будем,
Зиндагӣ чун хоби ширин қанду фанду бозӣ
буд.
Тифли ту аз чини абрӯят ҳаросон,
Тифли ман аз оҳи сардам дилғашу норозӣ буд.

Дина, дина, чун самои фасли гул,
Чашми оташбори ту гӯй садаф дар об буд.
Хок чун қолии эронӣ гулафшон,
Дар тани ман куртаи гулдӯзии кӯлоб буд...

Дина, дина, бо дили аз ғусса нима,
Дастии ғорат дода аз ҳам ганҷ на, қисмат рабу-
дем.
Дар баҳои хандаи тифлони гирён,
Хешро аз ёд бурдем...

Дина, дина, баҳри фардо,
Мо, ду тан, бемарг мурдем,
То намирад дар лаби тифлони мо,
Хандаи гарми фароғ,
То намирад дар ду хона, ду чароғ...

1982

БЕГОНАИ ХУД

Зи ман умри фирорӣ шиква дорад,
 Ки расми зистан бигристан нест.
 Чу яздон чанд рӯзе ҳадыат кард,
 Ҳамебояст бедарду алам зист.

Ман аз қисмат чу аз ҳамсоя шодам,
 Ки дар бегонагияш ошноист.
 Гарам девори байни мо намебуд,
 Намедонистам бегонагӣ чист.

Ман аз деворҳои худ ризоям,
 Ки дӯши хастаамро такягоҳанд.
 Ки авчи хандаамро аксандоз,
 Ки тифли гиряамро ҳамсадоянд.

Чуз аз худ аз ҳама олам ризоям,
 Чуз аз худ бо ҳама дардошноям.
 Гиреви оламе дар гӯш, мадхуш,
 Ба гӯши худ намефорад садоям.

Намегунчам аз он дар рӯи олам,
 Намегунчам зибас дар хонаи худ.
 Чӣ гуна душманамро дӯст кардам,
 Мани дар ду ҷаҳон бегонаи худ?!

1982

САМОИ ҲАШТУМ

Сазои ман, ҷазои ман, муҳаббат,
 Туро кай чун ҷазо талбида будам?
 Шаби тӯлониву сарди зимистон,
 Туро чун муттако талбида будам,
 Самои ҳаштуми дардам, муҳаббат,
 Туро ман аз худо талбида будам!

Дуойи мустаҷоби ҷони ташна,

Ту охир омадӣ аз осмонхо.
Зи байни сад дари пӯшидаву боз,
Дари кошонаи ман карда пайдо,
Бурун кардӣ зи хона, чун тарона,
Ниҳон будам, маро кардӣ хувайдо.

Ба фарқи мо вале тири маломат,
Ту гӯйӣ жола меборад зи гардун,
Ту аз ғайб омадӣ, беайб, аммо
Ҳазор айби туро ёбад каси дун.
Чӣ сон охир барам з-ин ҷанги бехун,
Ту ро эй ишқи захмин, зинда берун?

Чӣ созам бо туву ин бахти раҳгум,
Ту аз ман мегурезӣ, ман зи мардум!
Сазои ман, ҷазои ман, муҳаббат,
Ту ро худ чун ҷазо талбида будам.
Самои ҳаштуми дардам, муҳаббат,
Ту ро ман аз худо талбида будам!

1981

ЗАХМИ НИҲОН

Бимон гулбарги рӯйи ман хазон гардад,
Ту умре беҳазону гулфишон бошӣ.
Бимон ман сӯзаму ту дар амон бошӣ,
Бимон ман мираму ту ҷовидон бошӣ!

Бимон ҳар лаҳза ҷанги номуродиҳо,
Ба руҳсорам хати ожанг бигзорад.
Бимон ишқи ту чун захми ниҳони дил
Маро ҳар лаҳзаву ҳар рӯз озорад.

Тавони сад тавоноро ба ту бахшам,
Биафтам ман, агар ту нотавон бошӣ,
Ба поси ин ҳама умеди курбонӣ,

Мабодо душманамро ёри чон бошӣ,
 Мабодо, ки азизи дигарон бошӣ?!

1981

БАҲОР ПИР МЕШАВАД...

Шарора зад зи Шарқ барқ
 Чануб ғарқи нур шуд.
 Ғами куҳан зи қалби ман
 Зи барки чашмат ин баҳор
 Зи реша канд, дур шуд.

Чу пир шуд бимирадо
 Ситора ҳам дар осмон,
 Баҳори нозанини ман
 Паси дари ту омада,
 Чавону сабзу гулфишон.

Ба хандаҳои гул нигар,
 Ба гиряҳои вопасин.
 Нигар, чӣ гуна бебақо,
 Гули ситора рехта
 Баҳор бар сари замин.

Ба рӯи сабза шабнам аст,
 Чу ашки суру мотам аст,
 Ба сӯи ту нигоҳи ман,
 Чу ахтар аст, ахгар аст,
 Ду чашми ту чаро нам аст?

Баҳор сӯз медиҳад,
 Ба ҷони сарди тармаҳо.
 Чу нест дар дилат шарар,
 Зи лолаҳои оташин,
 Бубин шарораи маро!

Шарора зад зи Шарқ барқ
Чануб гашт оташин,
Ба пеши чашми ту, дарег,
Баҳор пир мешавад,
Қатори ман дар ин замин.

1981

ДЎСТАМ МЕДОШТӢ ГАР...

Дӯстам медоштӣ гар,
Марг буд аз ман гурезон.
Ишқи ман хуршед мешуд,
Дар ҳавои ғуссаборон.

Дӯстам медоштӣ гар,
Қосиди ишқи ҳазорон,
Ханда дар лаб ғунчаи гул,
Ях намебасти баҳорон.

Дӯстам медоштӣ гар,
Аз паси субҳи мусаффо,
Чун балои чони танҳо,
Шаб намеомад ба дунё.

Дӯстам медоштӣ гар,
Боғи ҳуснам беҳазон буд.
Гиря хасму ханда хешам,
Тирамоҳам гулфишон буд.

Дӯстам медоштӣ гар,
Бахт аз ман рам намекард.
Шодиям дар базми наврӯз,
Бӯйи дуди ғам намекард.

Дӯстам медоштӣ гар,
Саҳл будӣ бахти мушкил.
Мисли мо дар ҳар ду олам,

Кас набуд хушбахту хушгил.
Дӯстам медоштӣ гар...

1981

ТАЗОД

Лола гуфтам жола омад,
Байт гуфтам нола омад,
Моҳ гуфтам ҳола омад,
Ишқ гуфтам аз дили хок,
Ҳасрати садсола омад.

Тор гуфтам нор н-омад,
Гусса хӯрдам сур н-омад
Жола гуфтам, санг борид,
Нола кардам бо садоям,
Ҳамдиле ҳамчур н-омад...

Зиндагонӣ дузд будаст,
Заҳматаш бе музд будаст.

1981

ТИРИ НИГОҲ

Ба ёди ту киро овард, эй мард,
Нигоҳи хастаи чашми ҳазинам?
Чаро дар рӯбарӯят аз сухан монд
Забони тезгӯйи оташинам?

Маро ту ёдрас кардӣ якеро,
Ки аз ҳаҷраш хазони шӯъларезам,
Зи тири чашми ту мисли кабӯтар,
Ба сӯи лонаи худ мегурезам.

Нигоҳи тирдори ту шикорист,
Зи ман чони дигар сайде ситонад.
Бубар тири нигоҳатро, ки дигар,
Маро чуз ман касе куштан натонад!

ТУРО ЭҶОД КАРДАМ

Зи ёди талхи ҳичронат хаёлам мешавад ширин,
Даме ки гулузоре аз чафои ёр менолад,
Ба сӯят каъбаи озор рӯи сачда меорам,
Зи ёдат рӯҳ мекоҳад, дили бебол меболад.

Туро қисмат чу панди рӯзгори ман ато карда,
Ки худро ҳар нафас аз нав шиносам дар ҷаҳони
ту.
Зи гирди дегдон ишқат маро то ахтаристон
бурд,
Агарчанде нагаштам ахтаре дар осмони ту.

Зи чашмони ту мебинам, ки ошиқ нестӣ бар
ман,
Наметарсам зи кашфи дил, зи тири ихтирои
худ.
Туро эҷод кардам чун суруду чун дуои худ
Туро ман дӯст медорам барои худ,
ба ҷойи худ!

1981

ТУРНАИ АЗ СЕЛА ДУР...

Ҷар гаҳ ба рӯйи пуштаҳо,
Бодом гулбезӣ кунад,
Боди баҳорон ҷойи ту
Бо зулфи ман бозӣ кунад.

Ёди ту ҳамчун донае,
Аз марзи дил сар мекашад.
Чун турнаи аз села дур,
Дил сӯйи ту пар мекашад:

Эй чашми тар, эй чашми тар,
 Чону чигар, чону чигар,
 Чун бигзарам аз баҳри ту,
 Эй баҳру бар, эй баҳру бар?!

Бо абр гуфтам гиря кард,
 Афсонаи чашми тарам.
 Бо раъд гуфтам қаҳр кард,
 Аз қисмати бозигарам.

Арзи ҷудоии туро,
 Бо кӯҳ гуфтам, паст шуд.
 Лутфи ҳавойии туро,
 Бо рӯд гуфтам, маст шуд:

Эй чашми тар, эй чашми тар,
 Чону чигар, чону чигар,
 Чун бигзарам аз баҳри ту,
 Эй баҳру бар, эй баҳру бар?!

1981

ШОГИРДИ ХУДОМӢЗ

Яхи болои дарёро шикастам,
 Ба ёди хандаҳои гарми наврӯз.
 Ҳама дар зиндагӣ устод дорад,
 Манам дар ишқ шогирди худомӯз.

Чӣ созам, ошиқӣ мактаб надорад,
 Бубояд мактаби худро кушудан.
 Суруди дардноки ишқи худро,
 Бубояд баҳри бедардон сурудан.

Ба санги лаҳни бадгӯ ошноям,
 Ба зери боми ғайбат бепаноҳам,

Бидонам, ту зи ман то дигаронӣ,
Надонам аз кучову то кучоям!

Маро, ки як нафас бе туст як умр,
Зи дурият нафасгирам, нафасгир.
Гунаҳ нанмуда, бахшӣ ту намурда,
Зи айби бегуноҳӣ мешавам пир...

Равонам ман, равон рақсону ғалтон,
Ба кӯйи ту зи рӯйи барфи лағжон.
Раҳи манзилғаҳи ту барфпӯш аст,
Дарахтони саробоғи ту урён.

Чӣ сон ёбам зи барқи шишаи ях,
Нишони умри сарди рафта бе ту?
Наорад аз диёри ғайр, дардо,
Баҳори рафтаро бо худ парасту!

Яхи болои дарёро шикастам,
Ки бинам рӯй дар ойинаи руд.
Ба рағми олами ях карда исён,
Чу оби чашми ман дарё равон буд.

1980

ГУЛШАНИ ЁД

Баҳор аз боғи мо бе доғи мо рафт,
Пари гулзор аз боди хазон рехт.
Гули бобуна бо ашки гули ёс,
Зи мижғони кабудӣ осмон рехт.

Ба коми худ кашад гулзорхоро
Дами сарди хазон чун аждаҳорон.
Ба сӯям медавӣ аз пардаи ёд,
Ба дастат қабзаӣ бобуна хандон.

Ба боғи зардрухсори хазонрез,

Бирезад барги гул чун ашки хичрон.
Насими пири хаста гул бикорад,
Ба қалби хок бо ёди баҳорон.

Паси тиреза гулзоре кунам сабз,
Зи тухми ёди он фасли ҳамида.
Ба ёди қабзаи бобунаи ту,
Ки то имрӯз бар ман норасида.

Кутаиси. 1980

ПАЗМОНӢ

Торони сари пушта туро пазмон аст,
Гулхори бари кишта туро пазмон аст.

Себаргаи наврасидаи домани рӯд,
Гул дар параки шахпараки чомакабуд,

Дар накҳати шаббода, туро пазмон аст,
Рақсандаву озода, туро пазмон аст.

Занбӯри асал ноларавон бол занад,
Ҳичрони ту дар рӯйи дилам хол занад.

Ёди ту зи фарёди нигоҳам бидамад,
Аз арзаву аз ларзаи оҳам бидамад,

Ҷоми тарабу бода туро пурсон аст,
Ҷони ба лаб омада туро пурсон аст.

1980

ДУРИ НАЗДИК

Ту ҳамчун орзу дурӣ, ту наздикӣ чу дарду ғам,
Ҳамехандиву чашмонам, зи сӯзе мешавад пур-

нам.

Чӣ фанде ҳады овардӣ умеди охиринамро?
Давоё чун бифармой дили дардофаринамро?

Чӣ базме соз бинмудӣ барои душманони ман,
Ки чашми ханда медӯзанд сӯи ошёнӣ ман?

Чу ғамбода ба дил наздику мисли орзу дурӣ.
Ту мисли офтоб астӣ, сияҳ сози зи пурнурӣ.

1980

ХОНАИ МАН

Аз таги санги кӯҳистон чашмае шориду рафт,
Дар кучоё ташнаё ҷон медиҳад.
Офтоб аз қалби абри тира ними рӯ намуд,
Ҳоҗаме бар гушнаё нон медиҳад.

Чӯчаё дар авчи парвози нахустин тир хӯрд,
Боли умедё шикаст.
Ту дарамро кӯфтӣ ё қосиде аз арш гуфт;
Киштии кайҳон дар Миррих нишаст?!

Ҷонзоде нест, алҳақ, дар ҳама сайёраҳо,
Одамон, асло намонед аз замини хештан.
Андаруни хонаам сайёраё гунҷида буд,
Ту нагунҷидӣ вале дар кулбаи эҳзони ман.

Яхч. 1980

ҚАЛАМТИР

Ба ёди устод Боқӣ Раҳимзода

Хасмаш алам буд, тираш калам буд,
Пири басо пир тифли карам буд.

То мо бихандем гирёнд худро,
Хандид мушкил бар холи нодон.
Бо ханда пӯшид озори дилро,
Бигрист хомӯш аз макри ёрон.

Умре зи дилҳо хори алам чид,
Ҷонхастае дид аз хеш ранчид.
Дар синаи ӯ то дил натаркид,
Аз дард хандид, чун мард хандид...

Бефанд мезист, чун панд мезист,
Муштоқи пандам, Боқӣ дигар нест.

1980

ТАРОНАИ ТАСКИН

(Ба ҳавои таронаҳои мардумӣ)

Дунёра бин, дунёра бин,
Кашмокашу ғавгора бин,
Савдогару бозора бин.
Айби ту, ки пӯшидааст,
Айбу гуноҳи мора бин!

Дунёра бин, дунёра бин,
Шодира бин, озора бин.
Аз зери чаҳ болора бин,
Байни замину осмон,
Ин кӯху ин саҳрора бин!

Бингар нигоҳи сардро,
Сӯзи фироку дардро,
Рухсораҳои зардро.
Дар зери чархи мардкӯш,
Осоиши номардро.

Бингар, ба қадри дил бирас,
Бо қадри умри гул бирас,
Дар сӣ ба қадри чил бирас,
Баҳри начоти хушдиле,
Дар холати мушқил бирас,

К-олам ба коми дил шавад,
Шодӣ паёми дил шавад,
Воло мақоми дил шавад,
Меҳробӣ ишқӣ зиндагӣ,
Ҷойи саломӣ дил шавад.

Аз мо бипурсӣ чӣ касем?
Мо ҳақшиноси ғамхушем,
Дар байни обу оташем,
Аз ашқӣ худ нам мекашем,
Бо ростиву ростон,
Охир ба мақсад мерасем...

Дунёра бин, дунёра бин,
Худро бубину мора бин!

1980

МУЗТАР

Ту бо ҳама уболи худ болонишин шудӣ,
Ман бо ҳама савоби худ погаҳнишини ту.
Тақдири ман бо зулфаки нози ту бастааст,
Хоҳам тулӯъи офтоби таъби нозукат,
Хоҳам сафедфолии хатти ҷабини ту.

Даҳдаста мекашад шамол аз кокулони шаб,
То субҳ барф мезанад худро паси дарам
Нақши туро зи дарғаҳи ман кӯр мекунад.
Бар қатли баҳти дигаре рафтиву музтарам,

Илҳоми куштаи туро кӣ гӯр мекунад?!

1980

ТАРОНАИ ВАТАН

Қасам ба чашмаҳои Яхч,
Ки оби дидаи мананд.
Ба ахгари ситораҳо,
Ки сӯзи чидаи мананд;

Ба ҷойи молу симу зар,
Маро бувад яке ҳунар,
Ҳақиқати ту дар забон,
Муҳаббати ту роҳбар, Ватан!

Чӣ бок гар сияҳдиле,
Ба нури ту ниғаҳ накард.
Ту ро шаби сиёҳ ҳам
Ба чашми ман сияҳ накард.

Дар осмони ин замон,
Чу Каҳкашон ягонаӣ.
Ба марги душманони худ,
Чу адл ҷовидонаӣ, Ватан!

Ҳазор пушта сар зада
Зи гӯри баччаҳои ту.
Ҳазор ахтари ҳаёт
Парида аз самои ту;

Ки то замони садзабон
Ба ҳикмати ту тан диҳад.
Зи минбари баланди сулҳ,
Ба ту авал сухан диҳад, Ватан!

Баҳори дил, қарори ҷон,

Мадори шаҳпарам, Ватан,
Чу ақл дар сарам, Ватан,
Ба ҷои модарам, Ватан!

Ду чашми дурбини ман,
Суруди аввалини ман,
Нидои вопасини ман,
Худои дар замини ман, Ватан!

1979

УЗРИ БАДТАР АЗ ГУНОҲ

Зи макру айши дунё нағмае сар кун,
Чаро биншастай озурдаву пурғам?
Ба як оҳи бадарди ту намеарзам!
Бигир аз хоки нокомӣ гули ишқат,
Ба як гулбарги зарди ту намеарзам!

Намеарзам ба таъзиму дуои ту,
Ба ҷони хаставу марги вафои ту.
Ба дарди ишқ – дарди бедавои ту,
Муҳаббат гар ситора мебудӣ, кайҳо,
Варо мекандам аз бурчи самои ту,

Қасам ба қалби дунимат,
Қасам ба ишқи ятимат,
Қасам, қасам, қасам!

1979

ИШҚИ МАН

Ишқи ман, эй турнаи ман,
Рафта будӣ тирамоҳон,
Тори мизон дар парат буд,
Дар фиғонат шӯру исён,

Ишқи ман, эй турнаи ман,
 Мурғаки шодиву армон,
 Дар гулафшон омадӣ боз,
 Лонаи ту лек вайрон.

То кучоҳо рафтӣ бе ман,
 Бо кӣ нолидӣ зи ҳасрат?
 Бо кӣ хандидӣ ғамолуд,
 Дар ғарибӣ, берафоқат?

Бе ту, ман, гунги фироқат,
 Ғамкаши берӯз будам.
 Зери оташ, зори оташ,
 Бе ту ман худсӯз будам.

Бе ту сармои кӯхистон,
 Мӯниси шабҳои ман буд.
 Номи ту чун фоли наврӯз,
 Сураи лабҳои ман буд.

Доштам майдони парвоз,
 Лек дил беболу пар буд.
 Як зимистон, чашми хичрон,
 Чашми ман, бар сӯи дар буд.

Як зимистони баҳайбат,
 Ҷони ишқам дар хатар буд,
 Зистам як аср гӯё,
 Зори ту, безор аз худ...

Ишқи ман, эй турнаи ман!

1979

ТҶҲМОР

Нигоҳи сарди моҳи шомхӯрда,

Шаби торику ман дар байни роҳам,
Ба чоҳил раҳм, тамкин баҳри оқил,
Бидеҳ дар оташи ишқе паноҳам,
Худоё, ошиқам кун, ошиқам кун!

Гулу хори чаҳонро озмудам,
Баду неки касонро озмудам,
Зару зевар наорад бахту шодӣ,
Ман ин суду зиёнро озмудам,
Худоё, ошиқам кун, ошиқам кун!

Ман аз чашми бадон боке надорам,
Ҳар он чӣ дод қисмат, меситонад,
Бикуш, аммо сари танҳо надорам,
Сари танҳо, тани танҳо бидонад,
Худоё, ошиқам кун, ошиқам кун!

Бувад ҳар як гуноҳеро чазое,
Бувад ҳар як хатоеро сазое,
Дили беишқи ман ғарқи гуноҳ аст,
Худоё, гар чазо хоҳӣ бароям,
Ҳамеша ошиқам кун, ошиқам кун!

1979

ИШҚИ АВВАЛ

Ишқи аввал, сайди захмин,
Сӯзи дерин, ёди ширин,

Эй нишони бенишонам,
Як ниҳонро сад аёнам,

Хонумонам, хонумонам,
Баъди ту бехонумонам...

Ў маро бо худ набурда,
Ў маро бо ман супурда,

Худ ба сайри лолаҳо рафт,
Їуфти ман, аз ман чудо рафт,

Тири ишқи ман хато рафт,
Аз замин сӯи само рафт,

Бар дили истораҳо зад,
Худ хато буду хато зад.

Аз ҳамон дам рӯи олам,
Шомгоҳон ҷои шабнам,

Аз шарори ҳасрати дил,
Бар сари ёрони хушгил,

Осмон ахтар бибезад,
Аз замин ахгар бихезад.

Ишқи аввал, ашки шабнам,
Сӯзи ҷовид, бахти як дам.

1979

ЯХБАНДӢ

Зимистон асту яхбандӣ,
Замин чун зарфи пайвандӣ,
Замона чун яхи болои дарё сарду лағжон аст.
Ман андар синаи дарё,
Ту андар соҳили дилхоҳ,
Нигоҳат сӯи ман бедаъвату бекарку бечон аст.

Ду чашмат чун сақои сурб сӯям медавад беҳис,
Нигоҳам аз нигоҳи сарди ту имдод меҳаҳад.
Ба ёдат дар зимистон лолаҳои Яхҷро орам,

Зи барфи чашми ту, ёро, баҳори деҳа мекоҳад.

Зимистон асту яхбандӣ, паноҳи гарм меҳоҳам!
Ту оташзоди ман, аммо аҷаб бесӯзу берангӣ
Барои ман, барои зан, магар Ҷанги Ҷаҳон кам
буд,
Ки бо ман гаштай ҷангӣ?!

Зимистон асту яхбандӣ,
Дилам чун зарфи пайвандӣ,
Аҷаб суғдона месӯзам,
Аҷаб туркона механдӣ!

1979

ФОЛИ НЕК

Хоби бад дидам, ту гӯё мурдаӣ,
Эй ҷароғи зиндагии ман, намур.
Дарди ҳичронат ба умре мерасад,
Шохи сабзи нахли умедам мабур!

Гарчи гулдонам ҳамеша бегул аст,
Эй баҳорам, бош умре гулфишон.
Ман зи танҳой бимирам, лек ту,
Лаҳзае озори танҳой мадон!

Бахт бе ёри муносиб чист? Ҳеч!
Бо ту ҳастам, бо ту ҳастам бахтёр.
Ту пиёда меравӣ то беғамӣ,
Ман ба сӯйи дарди худ черансавор...

Хоби бад дидам, ту гӯё мурдаӣ,
Бими ин кобусро санчидаӣ?
Боре бар ёдат расидам чун дуо,
Гуфтаӣ боре: чӣ хубе, зиндаӣ?!

Шукри тазоде, ки хоби зан чап аст,
 Ишқи ман ҷовид медорад туро.
 Аз ҳама хавфу хатар соҳибзафар,
 То бари ман зинда меорад туро!

1979

СУБҲУ ШОМ

Мо мисоли субҳу шомем,
 Дар суроғи ҳамдигар.
 Ту биёй меравам ман,
 Ман биёям, меравӣ ту,
 Ду фирорӣ, ду хуморӣ,
 Боҳаму беҳамдигар...

Мову ту мурғи шарорем,
 Аз шари зулмат рамида.
 Бо ҳама афрӯхтанҳо,
 Эзиди оташ надида.
 Зинда – мурда, мурда – зинда,
 Нӯшдору ночашида.

Мо чу шаҳрему чу деҳа,
 Бо ҳама наздик дурем.
 Бо ҳама ноошноӣ,
 Баҳри ҳамдигар зарурем.
 Гоҳ обод,
 гаҳ харобот,
 Гоҳ зулмат,
 гоҳ нурем...

Ту ҷаҳонро мепарастӣ,
 Ман туро, эй бемурувват,
 Мову ту хобу хаёлем,
 Мову ту саҳлу маҳолем,

Эй суоли бечавобам,
Кӣ дурӯғу кӣ ҳақиқат?!

1979

ЧАШМИ СЌЗАН

Кулбаи шодӣ дар ин олам чу чашми сўзан аст,
Кишвари ғам сарҳади бекуфлу бедарвоза аст,
Душманамро дўст кардам, дўстон душман шу-
данд,
Қаҳ-қаҳи ман андар ин мотам фиғони тоза аст.

Пой андар остону чашм сўи осмон,
Гирди худ раҳ меравам ман аз азал то бар адам.
Худбахуд хандидаву бигрифта ово кунам:
Дар тайм ин осмон ман аз хато афтадам!

Як шаби дигар зи умри ман ба поён мерасад,
Мебарояд чони шаб аз дарди тавлиди сахар.
Шабчароғе мисли ман шабзиндадорӣ мекунад,
Ҳар ду месўзему мемирем то рўзи дигар.

Лаънату таҳсин ба ҳар ҷуфти ҷудои ҳамнишин,
То ба дўши ақлу дил бори мадоро мекашанд.
Бо муросову мадорову тамаъ ин мардумон,
Ҳамраҳи имони худ охир маро ҳам мекушанд.

1979

ВАТАНАМ

Тоҷикистон, сари ҳар санги ту бар маи Ватан
аст,
Бари ҳар буттаи хори ту бароям чаман аст.
Заррае некам агар дарси ту аз бар кардам,
Заррае хубам агар ҳусни ту мероси ман аст.

Кӯҳсорони ту аз нуқраву тиллоист баланд,
Ту баландӣ зи баландии вафои писарон.

Сари ҳар сахра яке кулбаи сангист бачой,
 Ҳамраҳи меҳри ту олам ҳама гунҷад дар он,
 Ватанам, эй Ватани майдаи мардони калон!

1979

РАҚС

Садои даф чу бархезад,
 Дилам аз ғусса бигрезад,
 Ду дастам, ду пари шахбоз
 гирад суръати парвоз.
 Дилам бо ҳар мақоми даф
 Дихад бо ларзише овоз.

Замин дар гирди ман
 Чун осиеби кӯҳна мечархад,
 Ману мастӣ, ману ҳастӣ, ману кайҳон,
 ҳама як чо.
 Чамоат интизори як имои хури гардунҳост,
 Яке бо шахпари шодӣ,
 Дигар бо боли ҳасратҳо.

Ману дил ду мусофир рақс карда роҳи бисё-
 ре,
 Чу баргаштем худро ёфта бо сӯзу сози худ.
 Парида то ба гардунҳо, ба умеди баландиҳо,
 Надида осмоне дур аз шебу фарози худ.

Садои даф баланд омад, дило, сахни замин танг
 аст,
 Зи рӯи мазрае буду набудам моили парвоз.
 Бузургу хурдро то базми Ноҳид мекунад даъват,
 Садои пойкӯбиҳо, ҳавои дастҳои боз...

1979

ҲАЛҚАБАНД

Аз паси дарвозаҳои халқбанд,
Аз бари деворҳои бесадо,
Бист фарсах онтарафтар мебарам,
То лаби Варзоб дарди хешро,
Шарм доред,
 шарм доред,
 дӯстон!

Хандае кӯли аламҳоро кушад,
Иттифоки мӯр филҳоро кушад.
Кӣ шунида қарсаки як дастро?
Зиндагонӣ фарди танҳоро кушад,
Чамъ бошад,
 шамъ бошад,
 дӯстон!

Ҳар чӣ дорам, нек ё бад, аз шумост,
Ҳасрати ман нест мероси падар.
Як сари танҳо миёни сад нафар,
Сад тани танҳо нишони як нафар,
Қуфли дар, қуфли дил аст, эй дӯстон!

Айб набвад шиква аз ёрони худ,
Пеши санги соҳилу амвоҷи руд.
Ҳасрату дарди диламро об бурд,
То барои оламе хонам суруд,
Рӯд бошад, мавҷ бошад, одамон!

1979

ГОҲЕ КИ ОШИҚ НЕСТАМ...

Гоҳе ки ошиқ нестам,
Дунё ҳама ғамхона аст.
Ишқу умеди дигарон,
Аз баҳри ман афсона аст.

Гоҳе ки ошиқ нестам,
 Дар хонаи ман нур нест.
 Аз ошно чӯям канор,
 Бегона аз ман дур нест.

Як одами хушрӯй нест,
 Як гул надорад рангу бӯ.
 Шайтони сарват, меҳри зар,
 Дар дил бигирад ҷойи ту...

Бе ишқ сахту коҳил аст,
 Бе орзуву чоҳил аст,
 Бе ишқ беимон шавад,
 Бе ишқ санги соҳил аст.

Гоҳе ки ошиқ нестам,
 Ман кистам, ман чистам?
 Гоҳе ки ошиқ нестам,
 Ман нестам, ман нестам!

1979

МЕҲМОН

Хандаам печид дар кӯҳи Манор,
 Шарфааш омад зи рӯди Сардара.
 Аз дами форам ба рам нофор шуд,
 Дар канори чашмасор охубара.

Кабки кӯҳӣ ҷӯр шуд бо қаҳ-қаҳам,
 Себи талхак шуд гулафшон дар адир.
 Ҳирсаки якрӯза чашмон боз кард,
 Ёфт дунё дар канори хирси пир.

Аз садои хандаи ман ваҳм бурд
 То шикофи хокдони худ суғур.

Бас фиғони тифлаки бемодаре,
То кунун дар ин макон дорад хузур.

Ўмаро, он тифлро бишнохт зуд
Хандаам бар гиряам монанд буд.
Ин манам, к-аз дард қаҳ-қаҳ мезанам,
То нагирям дар хузури тифли худ...

Медавидам дасти холӣ сӯйи шаҳр,
Ҳар гули ноқида мегуфтам: биист!
Дар таги санги кӯҳистон чашмае,
Аз қафои ман баҳасрат мегирист...

Яхч. 1979

НАЧОТ

Аз маломат, аз надомат, аз гуноҳ,
Хешро чун шиша кардам эҳтиёт.
Аз хатои дил на танҳо хешро,
Ман туро ҳам додаам боре начот.

Аз гурурам қасри сангӣ сохта,
Бо ҳавасҳоям намуда хайрбод.
Андаруни хонаи худ гум шудам,
То на ёд орам, на орандам ба ёд.

Зиндагӣ охир ба берунам кашид,
Сӯйи барқи чашмҳои пургуноҳ.
То бисӯзам, то бисӯзонам туро,
Дар таҳи боли ту ёбам сарпаноҳ...

Чашми худро аз ҳама пӯшидаам,
То набинам чуз ту фардери дигар.
Сӯйи ман аз мардumi чашми ту лек
Тифли ту дорад малулони назар.

Боз дорам эҳтиёчи эҳтиёт,

Аз муҳаббат, аз хиёнат, аз ҳаёт,
Дар паси девори худ гум мешавам,
То зи дарди ишқи ту ёбам наҷот.

Боз боми дидаи ман мечакад,
Боз дар дил саҳт борон мешавад.
Манзилавро сели бадномӣ барад,
Хонаи ту бахтборон мешавад.

1979

ЛАҲЗАЕ ТУРО ДИДАМ...

Лаҳзае туро дидам бегуноҳ чун хуршед,
Аз само шарар борид, аз замин гунаҳ рӯид.

Боз гиряе хандид, ҳасрате бишуд бедор,
Боз ишқ гӯё шуд дар суруди Гулрухсор.

Модарам маро бо дард пеш аз хато зода
Модарат, туро, эй мард, хуштарин бало зода.

Меравиву мемонӣ баъди худ ривоятҳо,
Нест иоми ту еархат дар забони ғайбатҳо.

Хайр, эй гуноҳи дил, хайр, эй пушаймонӣ!
Ишқи бегуноҳи ман дар дил аст зиндонӣ.

1978

ДАРДУ ШОДӢ

Ҳамон манзил,
Ҳамон қандил,
Ҳамон дил,
Қамон ҳузну ҳамон кину ҳамон ғам,
Бирафтиву рабудӣ ҳиссаи худ,

Нашуд аз қисмати ман ҳасрате кам.

Ману ту хешро куштем дар худ
Ману ту хешро кардем нобуд,
Хатои мо ҷазои ҷони мо шуд,
Гуноҳи мову ту ин буд, ин буд;

Агарчанде, ки дар як хона будем,
Агарчанде, ки ҳампаймона будем,
Ба мисли дарду шодӣ, чун шабу рӯз,
Ману ту аз азал бегона будем.

1978

НОМАИ ХИЦРОН

Барои қисмати мову ту, бар ин пири бозигар,
Нашуд пайдо дар ин дунё ба ҷуз мо лӯъбате
хуштар,
Ки ман дар ин сари дунёву ту дар он сари дунё,
Бимирему шавем эҳё ба ёди рӯи якдигар.

Аз он ки зод беандеша садҳо миллату мазҳаб,
Вуболи ишқи мо дар гардани момо Ҳаво афтад.
Пари парвоз дорӣ гар ба сӯям боз кун шаҳпар,
Ки сози васли мо як лаҳза шояд ҳамсадо афтад.

Туро, эй дури дурон, аз паси сад қулла мебӯсам,
Зи дидори ту метарсам ба сони мӯй аз ахгар.
Туро аз дур мебӯсам чу тифли орзуи худ
Туро аз дур мебӯсам чу санги гӯри пайғамбар.

1978

ПАНДИ ЗАНД

Барги сабзе зи шоҳсор афтод,
Ё ман аз қисмати ту афтадам?
Як дари хайр боз шуд ин субҳ,
Ё ки ман адлхона бикшодам?!

Дур шуд марди рахгузар аз ман,
 Дил чу най аз қафои ӯ нолид.
 Чашм ӯро зи дидане бишнохт,
 Ӯ маро ношинос дид, надид.

Кафтаре паршикаста, белона,
 Аз кафе донае тамаъ дорад.
 Дар паси сахра марди сайёде
 Дом бар мурғи гушна бигзорад...

Домҳо, домҳои пинҳонӣ,
 Тӯрҳо, тӯрҳои шерафкан.
 Дар кучое, чӣ гуна сайёде,
 Дом бинҳода рӯи роҳи ман?!

Меҳазад мӯрбаччаи захмат,
 Аз пайи ризки хеш саргардон.
 Аз пайи Раҳши баҳти худ то кай,
 Медавам бениёзу бесомон?

Мӯр ёбад шикофи аъдофаш,
 Ман чу ёбам дари муроди худ?
 Ман зи шӯҳрат гарам зи по афтам,
 Бенишонӣ варо кунад нобуд.

Зиндагӣ, устои беустод,
 Чун кунам дарси мушкилат азбар?
 Хар қадар панду Занд омӯзам,
 Донишам он қадар шавад камтар.

1978

ТАШНА

Мӯраке аз пушти рӯзӣ меравад,
 Зиндагӣ бо сад рамузе меравад,
 Навчавонӣ буд лабханди саҳар,

Умри ман то нимрӯзӣ меравад...

Чун расад поёни кори рӯзгор,
Боядам частан зи гулхан чун шарор.
Аз барои хуни сарду чони сард,
Аз худои ишқ-оташ қарздор.

Мӯраке аз пушти рӯзӣ меравад,
Нурзоде торсӯзӣ меравад,
Аз хиёбони ғаму шодии мо,
Зиндагӣ бо сад рамузе меравад.

Суфраҳо густурдаву пурнеъматанд,
Сурх рақсад дар қадах хуни замин.
Аз барои зиндагонӣ, зиндаҳо,
Чоми аввал нест чоми охири!

1978

СӢХАНДАИ ГУЛОБӢ

Аз тори дехаи Яхч сӢ турна ноаён рафт,
СӢ хандаи гулобӢ бодом бар замин рехт.
СӢ тифл раҳравон шуд, сӢ пир аз чаҳон рафт,
СӢ оқил аз паи дил рафту ба ғам биомехт.

СӢ барги зард афтод аз шохи тути балхӢ,
Пажмурда дар дили ман сӢ ғунчаи баҳорам.
Пажмурда сӢ варак гул, сӢ неши хор дар дил,
Аз ҳар кӢ ҳар чӢ, аз ту сӢ бӯса қарздорам!

Дӯлонаи ниҳолам то ҳол бар надорад,
Ожанги ман гувоҳ аст, дунё намешавад пир.
Бо ин сари фалакрас озурдаву ҳазинам,
Аз нотавонии худ пеши тавони тақдир.

Аз качдилон гурезон, бо ростон каринам,
 Бо ёди осмонҳо истораи заминам.
 То хешро насӯзам, кай машъале фурузам,
 Осоише надорам аз чони оташинам.

Дар шохи хушки ар-ар булбул чӣ ноларез аст?
 Амвоchi сурхи Сурхоб бо хеш дар ситез аст.
 Хоҳам ҷавониямро дар боғи гул кунам ҳабс,
 Азбаски пургуноҳ аст, аз он ки даргурез аст.

Дирӯз фолбин гуфт як ёри чониям нест,
 Эй чони тоқай ман, ин ростӣ дурӯғ аст.
 Ин ташнагӣ барои як қатра оби чашма,
 Ин гушнагӣ барои як нони хомсӯз аст.

Сӣ соли ман гузашта, сӣ боли ман шикаста,
 Сӣ ханда дар лабам мурд, сӣ ошиқам напойд.
 Ақлу дилам – ду душман, як лаҳза сулҳ кар-
 данд,
 Аз ин вале чӣ ҳосил, илҳоми дардхӯрда,
 Дар чашни зодрузам як шеъри мурда зойд.

1978

ТОҶИКИСТОН

Обрӯям, эътиборам,
 Зиндагиям, рӯзгорам,
 Ҳарчи хастам, бо ту хастам,
 Ҳарчи дорам, бо ту дорам,
 Тоҷикистон!

Бо дили аз меҳри ту саршор, саршор,
 Бо сари аз фаҳри ту чархи баринам,
 Дур рафтам, то туро наздик бидам,
 Аз ту рафтам, то ҳаме бо ту нишинам,
 Тоҷикистон!

Мулкҳои дидаам аз ёд рафтанд,
Лолаҳои чидоам бар бод рафтанд,
Ман ки бо ёди ту будам ҳар кучое,
Дидаву бишнидаам аз ёд рафтанд,
Тоҷикистон!

Аз замин то осмонро, дӯст дорам,
Бас туро ман дӯст дорам, Тоҷикистон!
Лаҳзаро дар ҷовидонат мепарастам,
Мепарастам бас туро парвардигорам,
Тоҷикистон!

Пайкари мардони хокӣ,
Кони кашшофон надида.
Эй шуои ақлу дида,
Эй суруди носуруда,
Тоҷикистон!

1978

ФУРУД

Ман фуруд омадам зи аспӣ кабуд,
Ки хушафзору масту хушраҳ буд.
Ҳай вуболу савоби ман бардошт,
Ҳай нишебу фарози ман паймуд.

Майдаҳамвор тохт, то ту расид,
Лол буд, дидату шеҳа кашид.
Панчаамро зи ёли худ барканд,
Наздат аз по фитоду зор тапид...

Солҳо байни мову ту довар,
Хандаҳо нешдору пурозор.
Зери поят саманди умедам,
Ҳамчу зи ҷӯб аспӣ нодаркор.

Ман фуруд омадам зи аспи кабуд,
Зуд зинаш бизан, сабук биншин.
Ҳар қадар метавонӣ бепарво,
Аспи дарди маро бизан қамчин...

1978

АҒБА

То ту наметавон расид,
Беҳуда медавам,
Кайҳо саманди умри ту аз ман гузаштааст.
Барфе, ки қуллаи туро испед кардааст,
Бар рӯи навбаҳори ман девор бастааст.

Дар ин чаҳони бекарон донам, ки нест,
нест,
Ҷуз тангии канори ту даҳри дигар маро.
Сад роҳи зиндагӣ ҳама як роҳ будааст,
Раҳ сӯи хонаи ту, эй волоназар, маро.

Ту бошитоб меравӣ, сарчуфт меравӣ,
Бесарҳисоб меравам аз роҳи ашқу оҳ,
То ту наметавон расид,
Беҳуда медавам,
То ту наметавон расид,
Дар ағба нест роҳ!

1978

ТАРОНАИ БЕХОБӢ

Дар ғунчаи лабам сад бӯсаи хазон,
Дар барқи дидаам барф аст гулфишон,

Дар чашми сӯзанам гунчида як чахон,
Хобам намебарад!

Аз шоҳии гадо дар ошёни худ,
Аз меҳри дӯстон бар душманони худ,
Аз панҷаи ҳаё бар ҷисму ҷони худ,
Хобам намебарад!

Печида қисматам чун тори анкабуд,
Тафсида гунаам аз ғайбати ҳасуд,
Аз тири чашми хасм, аз сӯзи ҷони худ,
Хобам намебарад!

Дар синаи дара афғони шаршара,
Дар панҷаи ҳазон ангури дубара,
Гӯрест бечароғ дар шоми Сардара,
Хобам намебарад!

Аз нақши бўсаам дар чашми осиён,
Аз дарди дуриям аз нури ориён,
Аз макри чоҳилон, аз марги фозилон,
Хобам намебарад!

Дар пушти панҷара дунёи бекарон,
Гулбуни Мониён, сахрои барбарон,
Аз чак-чаки ҳазон, аз ак-аки сагон,
Хобам намебарад!

1978

САНГИ НАСУФТА

Ба мисли пораи санги насуфта,
Ба пойи ту фитодам аз сари кӯҳ,
Ту сахтиҳои моро нармтар бин,
Зи нармиҳои мо фӯлод мечӯ.

Агар хандам, бидон, гилям бароят,
Агар гилям, бидон, хушнудам аз ту.

Раҳи тақдири ман чун роҳи Помир
Надорад як танобе дашти ҳамвор.
Ману пасту баландихои тақдир,
Туву аспи саманди майдахамвор.

На бишносӣ маро аз хандаи гул,
На бидҳӣ бо нигоҳи худ фиребам
На омӯзӣ сабақ дар бевафой,
На бигзорӣ, ки бе ёди ту хобам,
Дар ин дунё насиби ман ту ҳастӣ,
Макун аз зиндагонӣ бенасибам!

Бубояд кӯрро бино шиносам,
Ба чоҳил гуфт бояд, дилшиносӣ.
Аз ин озори рӯзафзуни ҳастӣ,
Дар оғӯши ту мехоҳам тапидан,
Халосам кун, халосам кун,
халосӣ!

ОҲУИ РАМИДА

Ту чап мегардиву ман меравам рост,
Ту сӯйи беғамӣ, ман сӯи ҳасрат.
Бирав бар хонаи ободат обод,
Туро аз тири урёни маломат,
Ба чони бегунаҳ кардам ҳимоят,
Ба ту на кина дорам, на муҳаббат!

Дигар борони ашку рашку озор,
Зи чашми абргуни ман наборад.
Дили ман, раҳнамои пурхатоям,
Ба сӯйи ту маро дигар наорад.
Ҳаво сарду дилам сарду дилат сард,

Нигоҳи мо дигар оташ надорад.

Маро ҳар рӯзи рафта панди талх аст,
Зи умри бебақову бахти нобуд.
Намеранҷам ман аз ту, зиндагӣ худ
Бувад як лаҳза шодии ғамолуд.
Хунук шуд бозии беозари ишк,
Агарчи буд кӯтаҳ, лек хуш буд.

Миёни мо ҳар он чӣ буд, бигзашт,
Зи ту на арз дорам, на шикоят.
Вале дил, охуи сури рамида,
На бар ман мекунад дигар итоат,
На бар ту мекунад дигар ибодат...

Миёни мо ҳар он чӣ буд, бигзашт?
Ба ту ҳам кина дорам, ҳам муҳаббат!

1977

ҚАСИДАИ КҶҲИСТОН

Мардобод,
Дардбунёд,
Санги сангон, кӯҳи кӯҳон,
Кохи хомӯшони доно,
Махзани шодиву эҳзон, эй Кӯҳистон!

Дар дили худ ҳар кӣ месозад худое,
Аз барои рӯзи саҳти хештан.
Ман туро ҳамчун худои ишқи худ,
Чун давои дарди худ, чун бахти худ,
Бо нигоҳе дарк бинмудам, Ватан.

Ҷодаи осон надорад зиндагӣ,
Бо раҳи қачмоқачи ту рост умре раҳсупорам.
Аз ҳама пастии рӯху ақли инсон,

Мегурезам то баландиҳои ту, эй кӯҳсорам!

Аз ғаму андӯҳи рӯзафзуни ҳастӣ,
То бари сарчашмаҳои ғамбарорат
мекашад пойи фирорам.

З-офати шӯҳрат, зи дому ҳалқаи савлат,
Дар бари сангони ҷовиди ту ҷӯёи қарорам, кӯҳсо-
рам!

Садди роҳи душманони кинаҳоҳат,
Дар дилам девори сангӣ устувор аст.
Рӯйи роҳи дӯстони меҳрбонат, ҳар сари ҳар сахраат
Аз шарори оташи Маздо чароғе шӯълабор аст.

Ман ки умре қарздорам аз худу аз дигарон,
Ҷуз ту, эй мероси ҷовиди азал, дигар чӣ дорам?
Бо ту давлатманду дунёдор ҳастам,
Бо ту нируманду Гулрухсор ҳастам,
Бар ҳама обидаҳо баҳри ту ишқи сачда дорам,
кӯҳсорам!

Ман ҷаҳонгарди ҷаҳоннодидаам,
Марги ман дар чашми ҳар таппонча пояд роҳи ман.
Дар ҷаҳони ҷангсозон як ҷаҳони дигаре бо номи
Яхч,
Дар дили танги ту ҳамчун нанг бигрифта Ватан.

Сарваташ як чашмаи поку мусаффоост,
Дар мазораш модари ман хуфтааст,
Дар намози худ дуои ҷони ҳар бегона дорад.
Хону оташдони қалбу кулбааш
Доимо бар пешвози меҳмоне, ки биёяд, ё наёяд,
Оташе аз дудмони ҷовиди суғдона дорад.

Қисмати ман гар набигзорад амонам,
Ҳар кучо аз пой афтам, шак надорам,
Ҳамчу нахли хушк рӯи мавҷҳои рӯдбор,
Тахти тобутам биёяд сӯи ту, қасри хуморам,

кӯхсорам!

Лаҳзае ки тахтаи гӯрам бипӯшанд,
Бо ту мемонам якояк ҷовидон,
Гардад аз санғони ту як санг бечо,
Дар хамӯшиҳои дардолудаи шомии ғарибон.

Чойи шӯҳрат, чои сарват, чои ёрони қаринам,
Пораи санғи ту бар мотам нишинад рӯйи
гӯрам.

Пуштаҳои лоли ту овоз андозанд модарвор,
Лолаҳои арғавонии ту худ сӯзанду афрӯзанд,
Машғале дар синаи тори мазорам,
Эй Кӯҳистон – Тоҷикистон,
Тоҷикистон, эй Кӯҳистон!

1977

БЕ ТУ МЕМИРАМ!

Ман охир бе ту мемирам, зи дасти ту, барои ту,
Тамоми сарвати дунёи зебо бо ту мемонад.
Зи чашми бегуноҳат, қотили ман, одаме ҳаргиз
Хатоятро, гуноҳатро, намебинад, намедонад.

Паси девори ту тақдир гурғи гушнаро баста,
Таноби гарданаширо то раҳи ман суст бинму-
даст.
Ту ро дар қасри тиллоқӯб дур аз ҳасрату ошӯб,
Бари нодидану коҳидани ман руст бинмудаст.

Ман охир бе ту мемирам, ба рӯи дасти бегона,
Ки ишқи ман барои ӯ ҷазои ҳар ду олам буд.
Зи авҷи хандаҳоям навҳаи ноком бишнида;
Қатори ман ҳамехандид, аммо дидааш нам буд.

Ман охир бе ту мемирам!
Ту меоӣ барои хайрбоди ман ба он манзил,

Ки ҳар хишташ туро нодида медонад.
 Зи рӯи миз шеъри нотамомам, вопасин дар-
 дам,
 Туро аз байни мардум сӯи худ хомӯш мехонад.

Ба сӯят акси беожанги айёми чавониям,
 Бихандад аз даруни чорчӯба сарду бегона.
 Ҳамехандад барои ту, ҳамехандад ба ҳоли ман,
 Гирифтори вуболи ман,
 Ба чашми дигаре бинӣ ҳама сомони ин хона...

Туро ман бофтам аз риштаи дарду хаёли худ,
 Туро бар олами ноошно бо хеш хоҳам бурд.
 Барои ман агар ашкони худро ҳайф медонӣ,
 Сари гӯрам замоне гиря кун, ёро, барои худ,
 Ки мурдам дар хумори ту,
 Ки мурдӣ дар қатори ман!

1977

ДАР НАЗДИ ОИНА

Ду алам, ду лахчаи сарду сиёҳ,
 Хаставу нобовару пур аз гуноҳ,
 Чашмҳои дина пур аз хандаам,
 Гӯйӣ аз ойина на, аз қарнҳо,
 Сӯи ман доранд пурҳасрат нигоҳ.

Гӯйё бори нахустин дидаанд,
 Хешро дар рӯи ман чашмони ман.
 Чашмҳои ман пур аз афсонаанд,
 Чашмҳои ман маро бегонаанд,
 Мегурезам аз нигоҳи хештан.

Аз шарори мурда гӯйӣ лахчаанд,
 Чашмҳои ростбину ростгӯ.
 Баҳру бар дида, надида якдигар,

Дар хумори нася кушта орзӯ.

Дар суоли худ маро гунчондаанд,
Чашмҳои ҳолбинмои вучуд.
Бесадо пурсанд аз ман: сӣ баҳор
Мешавад оё туро дигар насиб,
Сӣ баҳори умри ту буд ё набуд?!

Бар дили гармам зи чашми сарди ман,
Хузни ҳасрат мезанад мушти хатар.
Ҳар қадар бо дард бозӣ кардаам,
Дар дилам шуд чойи шодӣ тангтар.
Аз нигоҳам бигзарад сад масхара,
Чашмҳои ман намехандӣ дигар.

Осмон сайёраи гирён будаст,
Ин замин ҷавлонгаҳи шайтон будаст,
Бо дили худ зистан исён будаст,
Ҳар дами осуда суди ҷон будаст,

Сӯйи ҳар ноошнову раҳгузар,
Чашмҳои ман намехандӣ дигар!

1977

ДУНЁ БОУМЕД!

Барф меояд зи домони само,
Бар сари олам кашад шоли сафед.
Ҳар кӣ хушком аст, нонаш талх нест,
Ҳар кӣ берӯзист, дунё боумед!

Хузни он чашмони оламдидаат,
Оқибат гарди маро бидҳад ба бод.
Зиндагӣ пул доду мансаб доду лек
Рӯзгори созу ободат надод.

Дар лаби дарё бимирад ташнае,
 Сардчоне дар талоши оташ аст.
 Хайркориҳои тақдири хасис,
 Доимо андар ҳисоби баркаш аст.

Рӯзгорон на нав асту на куҳан,
 Ғайбату тавсифи он бо роҳи худ.
 Мавҷи катрони мӯйи ту чаро,
 Ин қадар барвақт ранги шир шуд?

Барф меояд зи гардунҳои дур,
 Менишинад бар сари кӯҳи сафед.
 Хоби барфии маро нофор кард,
 Ногаҳон зангӯлаи нарми умед.

Соли нав чун кӯдаке омад зи дар,
 Соле умри мо куҳан шуд, то гузашт.
 Зиндагӣ бо созиши носози мо,
 Як ниғаҳ бинмуду бепарво гузашт.

Мӯҳри ишқи ман тайи сандуқи ту,
 Номаи бахти ту дар чайби ман аст.
 Бо гуноҳи ту дили ман дарбадар,
 Мӯйи испеди ту бо айби ман аст!

1976

ШАМОЛИ САРД

Шамоли сард меояд зи кӯҳистон,
 Ба худ меоям аз мастии бесомон.
 Гулӯямро фишорад панҷаи ҳичрон,
 Кучоро боз чӯям яккаву сарсон,
 Ки ёбам роҳи дури калъаи мардон?!

Гуноҳамро чу кори хайр бахшидӣ,

Хатоямро ба ҳарфи нарм пӯшидӣ,
Нафаҳмидам туро, харчанд кӯшидӣ,
Лаби парсинбаста гушнаву ташна,
Дарамро аз паси худ сахт пӯшидӣ...

Ту рафтиву ба як дам хона холӣ шуд,
Чаҳони қиссаву афсона холӣ шуд,
Дилам чун хонақоҳи куҳна холӣ шуд,
Ниҳоди баҳр аз дурдона холӣ шуд,
Чӣ сӯзеву чӣ рӯзеву чӣ ҳоле шуд.

Зи худхорӣ дар ин олам ҷазое нест,
Ду ҷашми бози кӯрамро қазо гирад.
Ғурури нозарурамро худо гирад,
Надонистам чу тифли монда аз модар,
Муҳаббат ҳам зи бепарвой мемирад!

1976

ДИДОР

Ҳамепурсӣ, ки ман то дидани ту,
Зи ҳастӣ баҳравар будам ва ё на.
Ту тавлиди маро з-ин лаҳза бишмор,
Ки бо ишқи ту гаштам ҷовидона.

Фалак шоҳид то бозомади ту,
Набудам, андар ин олам, набудам.
Набудиву зи ҳусни ғунҷаи гул,
Вучуди буданатро месурудам.

Нигоҳи ту чаро сард аст, эй ёр,
Намечинӣ гули сӯзи таби ман.
Забони ишқ хоси қудсиён аст,
Мапурс аз миллату аз мазҳаби ман.

Муҳаббат давлату сарҳад надонад,

Мақому минбараш аз арш болост.
Муҳаббат миллату мазҳаб надорад,
Муҳаббат маснаду обидаи мост!

1976

МУҲАББАТ

Маро мешиносӣ, ҳамонам, ҳамонам,
Ҳамон ошиқам ман, ҳамон беқарорам,
Ду чашми хуморӣ, ду рӯи анорӣ,
Чу мурғи самандар саросар шарорам.

На занцири қисмат, на тазвиру ғайбат,
Надорад зи роҳам, зи роҳи муҳаббат.
Муҳаббат, муҳаббат, зи сӯзу азобат,
Зи дарду итобат, дилам шуд китобат.

Муҳаббат, муҳаббат, ба чуз ман, ба чуз дил,
Гадое надорӣ.
Муҳаббат, муҳаббат, дар олам пас аз худ,
Худое надорӣ!

1976

СЕЛОВАРД

Ба роҳи васли ман кӯҳи баланд аст,
Ба роҳи бахти ман тугёни дарё.
Туро ман дида будам дар сари кӯҳ,
Чӣ сон афтодай дар пойи саҳро?

Чӣ гуна лахчаҳои зиндасӯзат,
Шуда чун санги селовард бечон?
Ману ту оқибат танҳо бимирем,
Ту аз сардиву ман аз қони сӯзон,

... Зи по афтодаву бе тӯшаи раҳ,

Ба кӯят аз раҳи дур омадам ман.
Ба умеди табибе мисли Сино,
Ҳабиби ранчу ранчур омадам ман.

Саманди бодхезат зери зин аст,
Надорад майли коҳу донаи мо.
Сади бахти ту андар зери гардун,
На кӯҳ асту на саҳрову на дарё.

Зи пушти аспи ту қаҳ-қаҳ бихандам,
Зи раъди ханда тарконам дили худ.
Ки бо марги дили бегонахоҳам
Шавад ишқи туву дарди ту нобуд!

1976

ШАЙДО

Қуллаҳо боз сабздомонанд,
Охувон боз дар сари чашма.
Зиндагӣ, зиндагӣ, ба оби ту
Мисли ман бешуморҳо ташна.

Сабззорон зи оби ту сарсабз,
Лолазорон чу рӯйи ту хандон.
Дасти ту дони ҷон ҳамекорад,
Бар дили сангҳои кӯхистон.

Мисли ман ошиқони навшодӣ,
Беҳабар аз хазони наврӯзанд.
Беҳабар аз машаққати пирӣ,
Беғаму шодмону пирӯзанд.

Пуштаҳо куртаи чакан дар бар,
Наварӯси баҳор – боғистон.
Абрҳо, кӯҳи пахтаи мисрӣ,
Хирмани деҳа карда пурэхсон.

Зиндагӣ қуллаест сар ба фалак,
Қалби ман оламест пурсавдо.
Оҳувон боз дар сари чашма,
Дили ман боз ошиқу шайдо.

1976

ОҚИЛ БИШАВ!

Эй дил ба панди оқилон
Моил бишав, моил бишав.
Ҳушёр будан суннат аст,
Девонагӣ аз ҳад гузашт,
Оқил бишав, оқил бишав!

Аз раҳ магардон рафтaro,
Такрор манмо гуфтaro,
Мафрӯз шамъи мурдарo,
Бедор манмо хуфтaro,
Оқил бишав, оқил бишав!

Эй корвони раҳгузар,
Бар интиҳои раҳ нигар,
Шояд нагардӣ баъд аз ин,
Дар кори дунё дарди сар,
Оқил бишав, оқил бишав!

Эй ахгари сӯзони ман,
Бе ту маро сармо барад.
Дил мекашад, по меравад,
Дил мебарад, ҳар чо барад,
Оқил бишав, оқил бишав!

1976

РАҚИБИ МАН

Рақиби ман, ҳамеша зинда бошӣ,
Ки умри ман надорад бе ту маъно.
Намебудӣ ту гар дар паҳлуи ман,
Намедидам гуноҳу айби худро.

Нигоҳи сарди ту сӯям намебуд,
Намедидам ниғаҳҳои пуроташ.
Ман андар ҳифзи худ донистам охир,
Ки расми зистан бошад кашокаш.

Нигоҳи сарду ҳарфи сардат охир
Маро оташпарасту гулханӣ кард.
Замоне кӯдаки бечора будам,
Гадоиҳои ту дилро ғанӣ кард.

Ба чуз мардонагӣ аз ганчи ранчам,
Ҳар он чизе, ки меҳоҳӣ бирӯён.
Ки ин сарват маро чун тӯшаи умр,
Бувад мероси ҷовиди кӯҳистон.

Бигӯӣ, чинси зан аз мард беш аст,
Наям з-ин ихтирои сода ҳайрон.
Басо дар рӯи тахту зин бимиранд,
Зи макри занмиҷозон, шермардон.

Рақиби ман, ҳамеша зинда бошӣ,
Ки аз умри ту ман ҳам баҳра гирам.
Маро ту мекушӣ ҳар рӯз сад бор,
Вале то ту намириӣ, ман намирам!

1976

*Нома ба шоири булгор Йордан Милев,
тарҷумони «Шоҳнома»-и Фирдавсӣ*

Дил бинолад аз хатои чашмҳо,
Аз хатои шоҳ мемирад гадо.
Љурми устод аст гар раҳгум зананд,
Бе чароғи маърифат шогирдҳо.

Ҳамраҳи Фирдавсӣ мебояд чадал,
То даме Маҳмуди чоҳил зиндааст.
Фазлу инсофу дили биност шарт,
То даме як фарди котил зиндааст.

Аз хурӯши табли Рустам мерасад
То кунун бар гӯшҳо бонги хатар.
Ҳамраҳи шоир ҳақиқат довар аст,
Ҳамраҳи Таҳмина мегирад башар.

З-он ки Сухроб аст дар доми бало,
З-он ки дар олам диле бедард нест,
Ашк чашми акду дил равшан кунад,
Гиря кардан гарчи кори мард нест.

Дар сари «Шаҳнома» мегирад ҷаҳон,
Гиряи мо аз хатои Рустам аст.
Номаи шоир ҳанӯзам бечавоб,
Љун хати қисмат равад дастобдаст.

Номаҳо бояст то султони ҷаҳл,
Ҷашми танги дил кушояд зудтар.
Ҷаҳдро бо фазл бояд оштӣ,
«Ё ба зӯрӣ, ё ба зорӣ, ё ба зар»:

То наояд теғ берун аз ғилоф,
То нарезонад падар хуни писар.
То нагардад кӯр чашми интизор,

То наояд Рахш бе Рустам дигар.

1976

АСРУ ЛАҲЗА

Дар мулки сарнавишти ман ҳар рӯз ид нест,
Ҳар рӯз бахт нагзарад аз санҷаи дарам,
Имрӯз дасти зиндагӣ рӯбад сиришки ман,
Фардо ба путк мезанад

бераҳм бар сарам,

Дар шодӣ

мегирёнаду хандонад аз алам.

Ман оташи ситораам бар хок рехта,
Аз остони зиндагӣ, аз осмони дур.
Ман сабзаи баҳораму барги хазонаам,
Ман кӯҳсори сокиту ман рӯди носабур,

Ман одамам, ки як дамам,

ман асру лаҳзаам,

Дар мулки сарнавишти ман

ҳар рӯз ид нест.

1976

КАФТАРИ БЕЛОНА

Кафтари белонаи ман, кафтари бедонаам,
Қудрати парвоз дорӣ гар, ба боми ман биё.
То сари н-осуда бигзорем зери болҳо,
То ба ҳам бинем обу донани бахти маро.

Оби аз сарҳо гузашта боз меояд зи чашм,

Зиндагии даргузашта бар намеояд дигар.

Ишки ту, чун тоҷи рафта аз сари Ҷамшеду

Наср,¹
 Бо сари баргаштаат бар сар намеояд дигар!

То даме осуда бошам аз хаёли ишқи ту,
 Хоҳаме аз ёди чон то ҷовидон дурат кунам.
 Дафтари дил аз хатои ишқи ту пурнақш, лек
 Эй хати тақдири ман, охир чӣ сон кӯрат ку-
 нам?!

1976

ЧӢДУНӢЕ...

Чӣ дунёе, чӣ дунёе, чӣ дунё,
 Хар он чӣ моли мо буд, нест аз мо.
 Ман андар лонаи худ мурғи ваҳшӣ,
 Ту дар байни ҳама якумр танҳо.
 Гуноҳи худ намедонем, аммо
 Гуноҳи сад ҷаҳон дар гардани мо,
 Чӣ дунёе, чӣ дунёе, чӣ дунё!

Ба рӯи санг гул мерӯяду лек
 Нарӯяд сабзае дар гулшани мо,
 Зи борони баҳори орзуҳо.
 Сарамро то кучо гирам гурезам,
 Ки дарёбам сари бедарду ғавғо?
 Чӣ даъвое, чӣ даъвое, чӣ даъво!

Ту дуриву раҳи васли ту дур аст,
 Бихоҳам хоки рахдурӣ бубезам.
 Ба ёдат то ба кай аз бистари гарм,
 Тани сарду дили пурдард хезам?
 Зи дасти нобарориҳои ҳастӣ,
 Ба худ печидаву ҷангам, ситезам,
 Чӣ савдое, чӣ савдое, чӣ савдо!

¹ Шоҳони қадим.

Ту нисфи умри киммат сарф кардӣ,
Сари минбар, миёни анчуманҳо
Шаҳиди шӯҳрату ному нишонҳо
Бизӣ як дам барои хештан ҳам,
Ки умре зистӣ баҳри таманно.
Чӣ коное, чӣ нодоне, чӣ доно!
Дар ин дунё, дар ин дунёи савдо,
Ту танҳоиву ман ҳам бе ту танҳо!

1976

МУЖДА

Аз нигоҳи шарорабори барқ,
Боз чашми ҷаҳон бишуд равшан.
Дар талоши гули нахусти баҳор,
Боз ними замин бишуд аз ман.

Аз рухи ҷӯяҳои наврӯзӣ,
Боз яхоби тарма мешорад.
Ҳар чӣ сабз асту зиндаву хушрӯй,
Муждаи навбаҳор меорад.

Дар дилам байтҳои ногуфта,
Сӯйи ту чун китоб меоям.
Ҳамраҳи обҳои наврӯзӣ,
Сӯйи ту бошитоб меоям.

Ними олам пуробу ман ташна,
Ташнаи илтифоту паймонат.
Гушнаи офтоби хандаи ту,
Зиндаи орзуи чашмонат.

Ту маро боз ҳам намебинӣ,
Аз рухи навбаҳори гулрухсор?
Булбулонро ба болинат хонам,

То зи хоби гарон шавӣ бедор.
Гирд-гирди чаҳон бипаймуда,
Омадам то ки гирди ту гардам.
То бубинам чӣ гуна ғамхорӣ,
То бубинӣ чӣ гуна бедардам.

Ёди ту раҳнамову ҳамроҳам,
Дар замин, дар самову дар хона.
Қитъаҳо, мулкҳо шуда пайванд,
Баҳри ту ман ҳанӯз бегона.

Гул бирӯяд, валек Гулрухсор,
Чун бирӯяд зи санги кӯҳистон?!
Бо вуболи ману савоби ту,
Бигзарад умри қимматам арзон!

1976

ГУЛАФШОН

Баҳорасту ба тоқи хонаи ман,
Даруни кӯзаҳо гулҳо шукуфта.
Аз ин рангобарангиҳои наврӯз,
Ба боғи синаҳо дилҳо шукуфта.

Баҳор асту замини сангу оташ,
Ҳама дил дораду чонона дорад.
Ҳаёти талху ширини ман имрӯз,
Ҳазорон қиссаву афсона дорад.

Бигӯ аз сеҳри ишқу зиндагонӣ,
Магӯ аз бенишониву хазонӣ,
Ба рағми сардчониву хамӯшӣ,
Баҳор асту чунун асту чавонӣ!

Маро бедор кун аз хоби ширин,
Ки хоби субҳидам серӣ надорад.
Барои одамӣ бозомади марг,
Худойи ман, чаро дерӣ надорад?

Маро бедор кун аз хоби ғафлат,
Ки хобу марг, алҳақ, ҳамзабонанд.
Ба чашми кӯр андар зулматобод,
Баҳои рӯшаноиро надонанд.

Азизонам, азизонам, Азизам,¹
Магар ман ҳам замоне мешавам пир?
Кӣ медонад, кӣ медонад, ки фардо,
Чӣ хоҳад кард бо ман дасти тақдир?

Дилам фардо бигардад сарду бемор,
Қалам дар дасти ман ларзад чу шамшер.
Маро бедор кун, имрӯз, эй ишқ,
Ҳаметарсам, ки фардо мешавад дер!

1975

ХУРШЕДИ ХОВАР

Хушрӯз модарам, дилсӯз модарам,
Ганчи ягонаам, хуршеди ховарам.

Чун дасти зиндагӣ дасти ту бар сарам,
Бахти баланди ман ҳастӣ ту модарам.

Марде надидаам мисли ту бурдбор.
Фарде надидаам мисли ту хоксор.

Эй духтари замин, эй модари ҷаҳон,
То ҳаст зиндагӣ ҳастӣ ту ҷовидон!

Хушрӯз модарам, дилсӯз модарам.
Ганчи ягонаам, хуршеди ховарам!

¹ Фарзанди шоир.

1975

ДАР ПАНОҲИ ИШҚ

Дар дил хумори рӯи ту, дар сар ҳавои ишқ,
Сад чашм дар назорату ман дар паноҳи ишқ,
Назди ту меравам.

Бар чашм сурма мезанам, санге ба пойи нанг!
Бар як дили чу ойна якрӯву худшикан,
Сад зарбаҳои санг,
Назди ту меравам.

Аз баъди интизориву навмедӣ оқибат,
Бар лутфи деркардаат гаштам умедвор,
Дар кӯча барф бораду дар хона шохнам,
Сӯйи ту меравам вале чун хандаи баҳор!

Ман қаҳрамони чанг на, ман қаҳрамони
нанг,
Марду далер меравам бо хеш дар набард.
Ман паршикаста нестам, ман дилшикастаам,
Ту болдору бурдбор,
ту бевафо,
ту мард!

Дар дил ғубори ҳасрату дар сар хумори ту,
Сад чашм дар назорату хоҳам канори ту.
Бар донаи навозишат ман мурғи гушнаам,
К-умеди лона дорамо дар шохсори ту.

Дар зери тири чашмҳо сӯйи ту меравам,
Аммо ғиғони кӯдакам ово кунад маро.
На, ман намеравам,
хушрӯ намешавам,

Амри маҳол будааст
баргаштанам қафо.

Монанди он ки сурати садбарги қоғазӣ,
Ҳарчанд дилрабо бувад хушбӯ намешавад,
Аз баҳри дидани ту ман бо сар равам, вале
Тифлам гурусна аст, худ хаста гаштаам,
Ожангҳои рӯи ман уту намешавад.

1975

БАХТ МЕХОҲАМ

Бароят бахт меҳоҳам, ки дар бозори дунёӣ
Ҳама чӣ нарх дорад, иарх дорад, қиммату арзон.
Дар ин ҷо нарх дорад ишқ ҳам, пастиву ҳиммат
ҳам,
Ба ҷуз баҳте, ки нархашро надонад ҳеч бозаргон.

Шунидам, ки ту аз тақдир домангир мегардӣ,
Ки як дам кулбаатро баҳти ҳарҷоғард н-орояд.
Бигӯӣ баҳтро бемехр ҳамчун баччаи шаҳрӣ,
Ки сӯӣ деҳа назди модараш боре намеояд.

Ту ҳамчун киштии афтода дар чанголи тӯфонӣ,
Ҳалоки хешро медонӣ аз тақдири пешонӣ.
Ҳар он чӣ додай осон ба мушқил оядат бар даст,
Ки қадри ҷонфидоиву дили пурдарди ман донӣ.

Бароят бахт меҳоҳам, ки дар бозори дунёӣ
Ҳама чӣ нарх дорад, нарх дорад, қимату арзон,
Дар ин бозор бифрӯшанд гоҳе дину имонро,
Ба ҷуз баҳте, ки нархашро надонад ҳеч бозаргон!

1975

ГУРЕЗА

Намедонам кучо бигрезам аз хеш,
Ки аз сӯзи дили худ дар нагирам.
Ба дунё омадам як бор, эй дил,
Чаро хоҳӣ, ки ман сад бор мирам?

Намедонам кучо бигрезам аз хеш,
Ки хобу роҳати тифлӣ биёбам.
Зи манзилҳову маҳфилҳои холӣ,
Худи гумкардаи худро накобам.

Ба ранги атласи рангинкамонҳо,
Қабои хушгулу хушранг пӯшам.
На захри бода аз чоми булӯрин,
Зи оби чашмаҳо бо каф бинӯшам.

Намедонам кучо бигрезам аз хеш,
Ки дар фасли зимистон гул начӯям.
Дили дардошноеро шикаста,
Вафо аз чоҳилу котил начӯям.

Ба дарду шодии бешу ками умр,
Даруни хонаи худ шод бошам.
Зи доми ғайбату тавсифи мардум,
Ба сони мурғакон озод бошам.

Маро аз худ халосӣ нест, бояст,
Зи сӯзи дил бисӯзам, дар бигирам.
Ба дунё омадам як бор, эй дил,
Чаро хоҳӣ, ки ман сад бор мирам?!

БЕГОНА

Бирав, ҳарчанд сарду холӣ монад,
Дили оташпарасту манзили ман.
На бо зӯрӣ, на бо зорӣ, на бо зар,
Нагаштӣ ошно бегонаи ман.

Ману ту кӯдакони содаи ишқ,
Зи по афтода аз ин тоз-тозӣ.
Равад ҳар кас ба сӯйи хонаи худ,
Лакоту хаста дар поёни бозӣ.

Ба чашмам бингарӣ бо чашми миннат,
Чӣ гум кардӣ, чаро ҳастӣ пушаймон?
Мани аз як нигоҳи бахт розӣ,
Зи ту миннатпазирам, душмани ҷон.

Ту аз он меравӣ, ки ҷойи худро
Ба осон ёфтӣ дар олами ман.
Ту аз он меравӣ, ки боз гирияд,
Барои ту ду чашми пурнами ман.

Ту аз он меравӣ, ки гулузоре,
Дар ин дунё зи ман зебову барноста.
Зи ақлу донишу ёрӣ пиёда,
Вале дар ҳусни модарзод яктост.

Ту бо ман будиву аз ман набудӣ,
Ҳамаметарсидам аз гум кардани ту.
Кунун ки ман дигар чизе надорам,
Вуболи бахти ман дар гардани ту!

Бирав, ҳарчанд танҳоям чу Махфӣ¹,
 Дар ин олам канори хешу душман.
 «На бо зорӣ, на бо зӯрӣ, на бо зар»,
 Нагаштӣ ошно бегонаи ман!

1974

ИНТИЗОР

Кай омадӣ, кучо шудӣ, ё номадӣ ханӯз,
 Ё дар барам нишастай ҳамроз бо дигар?
 Гӯянд хоки ошиқон чил сол пештар,
 Аз як замина меканад тақдири кӯзагар.

Дар даст кӯзаи наве бар чашма меравам,
 Ишқу умеди дигаре дар дасти ман ҳамӯш.
 Сад чашм гашта бингарам бар осмони соф,
 Сад гӯш гашта медиҳам бар ҳарфи чашма
 гӯш.

На чашмаи таронагӯ, на кафтари сафед,
 Дар рӯи роҳи худ туро дида – надидаанд.
 Гоҳе ба марди ошиқе монанд кардаанд,
 Гоҳе суруди интизор аз ман шунидаанд.

Кай омадӣ, кучо шудӣ, ишқу умеди ман,
 Ин қадр дур будааст роҳи макони ту?
 Тарсам суроғ кардаӣ аз ман нишони ман,
 Тарсам, ки пай набурдаам сӯзи ниҳони ту.

Кай омадӣ, кучо шудӣ, гар н-омадӣ ханӯз,
 Дар чустуҷӯи ҳамдаме овора мешавӣ.
 Пурсида меравӣ маро то кӯи ёри гайр,
 Раҳгум гашта бекасу бечора мешавӣ.

¹ Махфӣ – тахаллуси Зебуннисо.

Эй аскари муҳаббат, эй гумноми ман чаро
Дар ҳеч гӯшае туро пайдо намекунам?
Чашми ту, ранги мӯйи ту нодида ошикам,
Ғайри ту дар дилам касеро ҷо намекунам!

Пайваста гӯш медиҳам бар лаҳну шеваҳо,
Нашнида то кунун вале он лафзи ошно.
Кай омадӣ, кучо шудӣ, гар н-омадӣ, чаро,
Саргаштаи нигоҳи худ бинмудай маро?

Дорам умед дар шаби нокомиву фирок,
Ногаҳ шарори чашми ту раҳшанда мешавад.
Хуршеди зиндагӣ маро як рӯзи сарди дай,
Бо хандаи баҳори ту дарҳанда мешавад.

Аз баъди интизориву шабҳои ғуссазо,
Хандону гулфишон биё, фасли баҳори ман.
Манро бичӯй, то туро дарёбам оқибат,
Ман интизори омадат, ту интизори ман?!

1974

САДОИ ОШНО

Садои ошное, аз кучое,
Маро ово кунад: Рухсор, Рухсор!
Садои ту дигар дар гӯши хотир,
Дихад акси садо: озор, озор!

Ту озори манӣ, ман ҳасрати ту,
Дар ин дунё ба ҳар чӣ навбате ҳаст.
Дар ин ганчури пур аз дурри ҳастӣ,
Ба номи ишқ ганче, сарвате ҳаст,

Ки бе он бахт ҳечу тахт ҳеч аст,
Ки бе он зиндагӣ зиндони шоҳ аст.
Ки бе он орзу хору ятим аст,
Ки бе он одамӣ санг аст, коҳ аст.

Зи ганчи хоста бо ранчи сангин,
 Зи наздат омадам ғамгину мағлуб.
 Чу ҳар доро ту рӯсурху тавоно,
 Чу ҳар нодор ман рӯзарду нохуб...

Кунун худ омадӣ бар хонаи ман,
 Каҳи ёду шаҳи афсонаи ман.
 Вале ҳамсӯзу ҳамсози дигар ёфт
 Дили аз ишқи ту девонаи ман,

Ки аз бӯйи баҳору хандаи гул,
 Ба умри бетуам ғофил намонам.
 Дили дарём маҷрои дигар чуст,
 Ки чун гирдоб бесоҳил намонам.

Баҳори шодиям будӣ, худоро,
 Зи ташрифат чаро дил гашт ғамгин?
 Чу чонам дӯстат медоштам ман,
 Ачаб дер омадӣ худхоҳу худбин.

1974

ДОМИ БЕДОНА

Боз холӣ шуд дилам чун лонаи паррандагон,
 Боз мурғи орзуям пар кашид аз ошён.
 Мурғакони рафта аз мулки дигар боз омаданд,
 Дар макони ошно бо нағмаву соз омаданд.
 Бо саломии ошноӣ бод дода болу пар,
 Волаву муштоқ бӯсандӣ зи нӯли якдигар.
 Дар дили мурғони озодипарасту бепаноҳ,
 Чойи холӣ нест баҳри макру тазвиру гуноҳ.
 Дона мечинанд бепарво зи доми пушти дар,
 Аз камони тирдору доми одам беҳабар...
 Дар миёни шохсорон лонаи холӣ намонд,
 Тири чашми кӣ туро дар ними раҳ аз по нишонд?
 Кӣ ба рӯйи роҳи ту доми фиребо соз кард,

Кӣ суруди ишки ту бо шеъри ман оғоз кард?

БАРОИ ТУ

Ман барои ту ба дунё омадам,
То ба рӯзи сахт дамсозат шавам.
Дар дами беморӣ ғамхорат шавам.
Ними бахти хешро бахшам ба ту,
Лаҳзаи танҳой дилдорат шавам,
Ман барои ту ба дунё омадам!

Ман барои ту ба дунё омадам,
Варна кай аз ман касеро ёд буд?
Ишқ буду бевафоиву вафо,
Ханда буду нолаву фарёд буд,
Базми ишқ ободу нообод буд,
Ман барои ту ба дунё омадам!

То ману ту кӯҳ буду санг буд,
Оби дарё буду оби чашм буд,
Меҳр буду сеҳр буду захр буд,
Марг буду зиндагиву хашм буд,
Ман чизе н-овардаам ҳамроҳи худ,
Хар чӣ дар дунёст, то ман буд, буд,
Ман барои ту ба дунё омадам!

Лек чун донам, ки дар паҳлӯи ман,
Тираву беранг гардад рӯзи ту,
Сард гардад оташи хушсӯзи ту,
Дар нагирад меҳри дилафрӯзи ту,
Ғам маҳӯр, аз рӯи роҳат меравам,
Ишқи ту, дарди ту бо худ мебарам.
Ман барои ту ба дунё омадам!

СУРУДИ ЧАШМА

Дилам бикшода аз нав боли парвоз,
 Хаёли ман ба сӯят меравад боз.
 Ба ҳар чое, ки бошӣ, ёди ман кун,
 Ба овози дилам овоз андоз.

Суруди чашмаро таҳрир кардам,
 Ба ёди ту суруде кардам эҷод.
 Ту ро бар ман надода қисмати ман,
 Дили пуриқилобу пуришарар дод.

Гумон кардем умри одамизод,
 Ба мисли деҳи мо як роҳ дорад.
 Гумон кардем ҳар пайроҳа моро,
 Ба ҳар чое барад, бар деҳа орад.

Ба дунё бурд роҳи деҳа моро,
 Ғаму дарди ҷаҳон бо мост ёвар.
 Ғами олам, ғами одам ба сар бош,
 Маро ҳам гоҳ-гоҳе ёд овар.

Ҳамон деҳа, ҳамон чашма, ҳамон боғ,
 Ҳавои боғи Гул¹ дар дил бишуд пир.
 Кунун дар хонаи бобоии худ,
 Шавам бо ёди ту беёду дилгир.

Ту дар ғавғои гирудори ҳастӣ,
 Марову деҳаро кардӣ фаромӯш.
 Ба ҷойи беду себи боғи мактаб,
 Киро гири, киро гири дар оғӯш?

¹ Боғе дар деҳи шоир.

Биё дастобадаст аз гулшани кӯх
Ба ёди баччагӣ гулдаста бандем.
Хатой мо, гуноҳи мо зиёд аст,
Биё бо ҳам даме гирему хандем.

1973

ДУНЁ ҒАНИМАТ АСТ!

Дунё ғанимат аст, аз ман хабар бигир,
Ҳар лаҳза қиммат аст, аз ман хабар бигир.
Ин чомаи хазон, ин ранги заъфарон,
Панду насихат аст, аз ман хабар бигир!

Рӯрӯйи қулла рав, аз хок дил накан
Фарзанди хок ту, фарзанди хок ман.
Дар даҳр зиндагӣ ҳарчанд киммат аст,
Бе ту чӣ зиндагист, эй ёри дилшикан?!
Аз ман хабар бигир!

Чашми муҳаббатам, муштоқи рӯйи туст,
Гӯянд одамӣ бо дӯстӣ накӯст,
Аз қасри худ фаро, бар мулки ман биё,
Ин хона бурчи дил, ин дил макони туст!
Аз ман хабар бигир!

Аз ман назар нагир, ёри дигар нагир,
Дунё ғанимат аст, аз ман хабар бигир!

1973

НОБАРОБАР

Ту аз ман будиву маи аз ту будам,
Ту ёри дигарӣ, ман моли дигар.
Дар ишқу ошиқӣ шоҳу гадо нест,
Чаро ишқи ману ту нобаробар?!

Намебинӣ, намебахшӣ ту ҳаргиз,
 Хатои ман, гуноҳи ман, ғами ман,
 Намегирям, намегириям, мабодо,
 Набинад беғаме чашми нами ман!

Ҳар он чизе, ки хоҳад одамизод,
 Дар ин дунё барои ман муҳайёст.
 Бимирад моҳии беобмонда,
 Агарчи андаруни ҳавзи тиллоост.

Барои ман дилу қони ту даркор,
 Нигоҳи гарми чашмони ту даркор.
 Барои ин сари саҳти ятимам,
 Навозишҳои дастони ту даркор.

Зи бахту толеат хушнуд ҳастӣ?
 Чаро ҳолам намепурсӣ ту боре?
 Мани афтада аз чашми дили ту,
 Зи ту дорам умеди ғамгусоре.

Намедуздам туро ман аз дигарҳо,
 Ба ҳар кас бахт ширин аст, ширин.
 Бидон, бо ёди ту танҳо равонам,
 Гарам бинӣ маро дар кӯча ғамгин.

Зи ман бо ҳар баҳона мегурезӣ,
 Ки гӯё шоиру овозадорам,
 Лаби пурҳанда дорам, ғам надорам,
 Зи ёрони куҳан андар канорам...

Будӣ ишқи ту рӯзи рӯзгорам,
 Будӣ ёди ту ёру ғамгусорам,
 Ту будӣ шӯҳрату номи баландам,
 Ту бо ман нестӣ, чизе надорам!

Ту аз ман будиву ман аз ту будам,
Ту ёри дигарӣ, ман моли дигар.
Дар ишқу ошиқӣ шоҳу гадо нест,
Чаро ишқи ману ту нобаробар?!

1972

БАЪДИ БОРОН

Маро аз ишқи ту дардест кайҳо,
Ки аз тан меравад ҳамроҳи ҷонам.
Азобу роҳати шабзиндадорӣ,
Ман аз чашмони беҳобам бидонам.

Ба кору бори худ оворай ту,
На шеъраро бихонӣ, на хатамро.
Ба тоқи пур зи чанги хона монӣ,
Китобамро – диламро, ҳасратамро.

Маро хушбахт мегӯянд мардум,
Ба ёдат бахти ман хобест бедор.
Маро мебин бо чашми муҳаббат,
Туро бинам ба чашмони харидор.

Паси девори сангинам шабона,
Ту меойӣ фараҳнӯши таманно,
Ман аз ту мегурезам то намонам,
Ба мисли кафтари ҳарбома бечо.

Ҳамедонам, ки рӯзе чоҳу манзил,
Барои мо бигардад тангу беранг.
Зи дуди ҳасрату дуди тамоку,
Бигирад оқибат дилҳои мо занг.

Бигардад зиндагӣ бе ёр мушқил,
Маро рӯзе бичӯйӣ ту, туро ман.
Дил охир нест тифли нозу сода,

Варо осон нашояд фанд кардан.

Бар рағми хукқабозиҳои тақдир,
Зи роҳи ҳасрату тақсиру ҳичрон,
Ману ту оқибат бо ҳам биёем,
Чу хори дидаи хангомаҷӯён.

Яке васфу яке дашном созад,
Дигар аз ишқи мо афсона гӯяд,
Яке бар ақли мо аҳсант хонад,
Дигар моро ҳаме девона гӯяд...

Зи мардум сӯйи чангал мегурезем,
Ҳақиқатро бигӯем бар дарахтон.
Бирезад аз сари мо резаборон,
Ҳама хомӯш гардад баъди тӯфон.

1972

БАР ОБ ГУФТАМ

Маро зӯру тавоно кард ишқат,
Ғамат омӯхт дарси сабру тоқат.
Ту ро бо дигаре дидам намурдам,
Намемирам дигар аз ҳеч офат.

Зи наздат бо сари боло гузаштам,
Ту бо дилдору ман танҳо гузаштам.
Агарчанде, ки бепарво гузаштам,
Дар ин як лаҳза аз дунё гузаштам.

Нигорат дар барат дилшод мерафт,
Зи дунёи дилам умед мерафт.
Дилам чун ҳонаи ман гашта холӣ,
Зи болои сарам хуршед мерафт...

Напурсидам зи паймону вафоят,

Нарафтам аз паят бо оху зорӣ.
Напурсидам бақоятро, дилатро,
Чиро пурсам, ту бар ман дил надорӣ!

Ба назди чашмаи қишлоқ рафтам,
Ба рӯйи сабзаҳо як лаҳза хуфтам.
Ду чашмамро ба оби чашма шустам,
Ғами худ, дарди худ бар об гуфтам.

1972

ПОСБОНИ ОСТОН

Манам бе ту чу сайди тирхӯрда,
Агарчи метапам, зӯру тавон нест.
Маро ишқи ту шоир кард охир,
Чунон ишке, ки мислаш дар ҷаҳон нест!

Худоро, хаставу дилгирам охир,
Зи кори бебарори роҳпойӣ.
Нигоҳам посбони остон аст,
Ки бошад ногаҳон дарро кушой.

Ду се беғам тасалло медихандам,
Ки: «дар дунё магар одам надидӣ,
Варо аз ёди худ бигзору бигзар,
Чаро биншастай дар ноумедӣ?!»

Кулоҳи сар гарам мебудӣ, шояд
Дигар мекардамат ҳар рӯз даҳ бор.
Ту ки ҷони манӣ, ҷони азизӣ,
Чӣ сон гӯям: маро осуда бигзор?!

Фирорӣ аз ҳама, безор аз худ,
Ту ро ман ёд кардам, ёд кардам.
Ба кунчи хона шабҳои фироқат,
Ғаматро хӯрдаву дил шод кардам.

Эй умеду орзуи зиндагӣ,
Зинда монӣ то сахар.
Эй талоши гирудори бандагӣ,
Хайр то рӯзи дигар!

Баҳри ман хайре накардӣ, хайр, хайр,
Ошиқи аз сӯзи чонам беҳабар.
Хонаи ободи ту обод бод,
Бар дили берахми ту сӯзу шарар, хайр,
хайр!

Хайрхоҳи ман, хушо соҳибдилӣ,
Душмани ман чашми тангатро кушо.
Бо нигоҳи фарди оламдидае,
Бар ману бар зиндагӣ бинмо нигоҳ,
Хайр бину хайр хоҳ!

Хайрбину хайрхоҳам, хайр, хайр,
Рӯзи ҳамчун рафта оҳам, хайр, хайр,
Зиндагӣ субҳ асту шом асту умед,
Бо умеди зиндагонӣ то сахар, хайр, хайр!

1972

ҒАЗАЛИЁТ

МАНСУРИ ҲАЛЛОЧ

Вориси асрори ҳақ буд,
 Панча бар домони ҳақ буд,
 Ошиқона, орифона,
 Сарбадоронро сабақ буд.
 Рам набуд ўро зи рамма,¹
 То зи чонаш як рамақ буд,
 Хукми маргаш як ишора,
 Шарҳи ҳолаш сад варақ буд.
 Бо тулӯъи ҷовидона,
 Дар ғуруби худ шафақ буд,
 Сури мансурии Ҳаллоҷ,
 Аз «Аналҳақ»² то ба Ҳақ буд.

2010

БАҲОРИ ИНТИЗОР

Дар ҳаво бӯйи баҳор аст, баҳори ману ту,
 Бӯйи дил, бӯйи ҳавас, бӯйи хумори ману ту.
 Умр бигзашту набигзашт хумори ману ту,
 Зи баҳори ману ту, баъди баҳори ману ту.
 Рақси мавзуни парасту таги долони куҳан,
 Ҳаваси чилванисор аст, зи пори ману ту.
 Раъдро шӯри дафу соиқаро рақси самоъ,
 Ларзаро сур диҳад чӯри ситори ману ту.
 Дидаҳо домғаҳу ромғаҳи қону диланд,
 Фасли беҳуни шикор аст, шикори ману ту!
 Дами зебои ба ҳам омадани нуру булӯр,
 Гуҳари қатра бувад оинадори ману ту.
 Фасли сармо бигузашт, сардии дилҳо бигузашт,
 Дар ҳаво бӯйи баҳор аст, баҳори ману ту!

2009

¹ Тӯ да, ҷ амъият, лашкар...

² «Аналҳақ» – «Ман Ҳақ ҳастам!» – шиори шоир ва сӯфии маъруфи қарни даҳи мелодӣ Мансури Ҳаллоҷ.

БЕ ТУ

*Бе ту танҳоям чу гӯри як мусофир,
Дар каламгоҳи қадими боду бо-
ронҳо...*

Аз чон серам зи ғусса хурдан бе ту,
Чон дар лаби чон чон насупурдан бе ту.
Чун гулдараҳо барои худ хандидан,
Чун шаршараҳо шиква фушурдан бе ту.
Гургона, чу бод нола кардан танҳо,
Дар оҳи нафас нафас шумурдан бе ту.
Бо ҳар дами дам тапидану таркидан,
Дар чашми ҳама зи ғам фусурдан бе ту.
Дар сабқати орифонаи танҳой,
Ҷоизаи сад чазо набурдан бе ту.
Дар пеши туву пеши худу пеши худо,
Шармандаам аз шарми намурдан бе ту...

2009

БОҒИ САҲАР

Дар ин боғе, ки аз чаннат асар дорад,
Ҳавояш накҳати нози сахар дорад,
Дили шабнам тапад дар дидаи гунча,
Сафояш аз худои ишқ фар дорад.
Ба розу ноз ҳар гулғунчаи дилбоз,
Зи гулрухсории ман ёд меорад.
Маро ҳар шаҳпарак арғушт омӯзад,
Маро ҳар ёс хеши хеш пиндорад.
Кашад сарви сихӣ аз домани ёдам,
Зи хокам як сари ангушт бардорад.
Ба монанди арӯсақҳои дехотӣ,
Гули шафтолу аз ман шарм медорад.

2009

ЁДБУДИ ЁД

*Ҳар гаҳе бекасу танҳо монӣ,
Боз як бори дигар ёдам кун!..*

Ҳар гаҳе аз барф озар ёфтӣ, ёдам бикун,
Ахгаре аз қалби мрамар ёфтӣ, ёдам бикун.
Дар азои боғ, чун доғи хазони сӯхта,
Лолае дар байни дафтар ёфтӣ, ёдам бикун.
Дар сиришти сабзхушкон хуни оташ мурда-
аст,
Аз нигоҳе умри дигар ёфтӣ, ёдам бикун.
Аз сарафшонии ман чуз ту касе оғаҳ набуд,
Зери пойи бесаре сар ёфтӣ, ёдам бикун.
Мову ту гумгаштаи оғозу анҷоми худем,
Мисрае аз Рӯдакӣ гар ёфтӣ, ёдам бикун!
Ҳар гаҳе дар чехраи пажмурдаи афсурдае,
Як Гули Рухсори дигар ёфтӣ, ёдам бикун.

2009

ФАСЛИ ГУЛИ СЕБ...

Фасли гули себ андалебу зоғ,
Бо лаҳҷаи булачаб ҳамовозанд.
Фасли гули себ гӯсфанду гург,
Гӯё ки ҳамеша хешу анбозанд.
Фасли гули себ гираву ханда,
Аз пардаи сӯзу сози як созанд.
Фасли гули себ ошиқони пир,
Дар боғи хумор анҷумансозанд.
Ишқи наву кӯҳна хурраму ғамгин,
Дар дидаи ёд чилвапардозанд.
Фасли гули себ зиндагиву марг,
Бо себи фиреб¹ оштӣ созанд...

¹ Мувофиқи ривояти масеҳиён хӯрдани себ боиси аз ҷаннат ронда шудани Одаму Ҳавво шудааст. Дар ривояти мусалмонон

2009

МАВЛОНО

Шоири мазҳаби ишқ,
 Шаҳчароғи шаби ишқ,
 Шоири миллати дил,
 Табарези таби ишқ.
 Ҳарф дар харф шукуфт,
 Ҳама чо матлаби ишқ.
 Ҳаваси беқафасист,
 Нафасат дар лаби ишқ.
 Нашикастӣ, ки шикаст,
 Қоб дар қолаби ишқ.
 Бе ту бепайкара буд,
 Ишқ, дар мансаби ишқ.
 Бе ту хованд¹ надошт,
 Миллату мазҳаби ишқ!
 Зи ту оташкада шуд,
 Дили дил аз таби ишқ.

2007

МУЖДАИ САБЗ

Фасли баҳор шуд, эй дури мо, биё,
 Дар хандаи шафақ, эй нури мо, биё.
 Кӯҳи ях об шуд, дарё пуроб шуд,
 Бо чашмаҳо бичӯш, дар зарраҳо биё.
 Фасли тапидан аст, фасли дамидан аст,
 Бо сабки шаршара шириннаво, биё.
 Бо ғуссаҳо ситез, бо бўсаҳо бирез,
 Дар уди дидаҳо рӯди зиё биё!
 Рухсораи гулам, илҳоми булбулам,
 Як боғ ғулғулам, най дар наво биё.

 гандум аст.
¹ Худованд, соҳиб, раҳнамо.

Бе ту баҳор нест, ишқу хумор нест,
Ишқу баҳори ман, бо турнаҳо биё.
Рози нухуфтаам, нози шукуфтаам,
Шеъри нагуфтаам, шери худо биё!
Дар дафтари саҳар байтест мухтасар:
Яъне, дигар марав, яъне, биё, биё!

2006

ҲАҚСИТОН

Дар лаби хӯса достонам ман,
Дар таби ғусса ғамнишонам ман.
Дар дилам метапад гили ҳастӣ,
Зиннати миннати ғамонам ман.
Набзи ман зери панҷаи ишқ аст,
Дар дами лаҳза ҷовидонам ман.
Бар алайҳи замонаи ботил,
Ҳақситони ҳақи ҳақонам ман.
Як варақ ишқномаи рӯёё,
Сад варақ шарҳи лобаёнам ман.
Дар китоби муҳаббати Миллат,
Сад Ватан, сад Ватан фиғонам ман.

2006

БИСТАРИ ШАББОДА

Дорам сари танҳой бар шонаи шаб имшаб,
Бо гурги алам чуфтам дар лонаи шаб имшаб.
Дар гирди чароғи чон пархаставу парафшон,
Рақсида ҳамемирад парвонаи шаб имшаб.
Бо чашму дили холӣ, бо нолаи беҳолӣ,
Нокишта самар хоҳам аз донаи шаб имшаб.
Хоби ту пур аз боғ аст дар бистари шаббода,
Чуғзест ба хуни ман нолонаи шаб имшаб.
Дар маҳфили беҳобӣ, бо шеваи бетобӣ,
Девони маро хонад девонаи шаб имшаб...

2006

ЧОНОНАИ ТАНҲОӢ

Хушномаму бадномам, чононаи танҳой,
 Бишкастаму нашкастам, паймонаи танҳой.
 Мастураму машҳурам чун шоири танҳой,
 Монад ба ҷаҳон аз ман афсонаи танҳой.
 Чун боди биёбонҳо ваҳшатзада бигрезам,
 Аз анҷумани танҳо, то хонаи танҳой,
 Гулбонги хазон дорад, андӯҳи ниҳон дорад,
 Дил дар кафи чон дорад, чононаи танҳой.
 Ҳичрон пару по дорад, дастури қазо дорад,
 Моро бидушад охир завлонаи танҳой.
 Бегонаи танҳой, якдонаи танҳой,
 Бар ҷамъи ҷаҳон хандам аз шонаи танҳой.

Москва, 1996

САНОИ ИШҚ

Садоят мекунам, эй ишқ, эй неруи созанда,
 Саноят мекунам, имрӯз, эй дирӯзи оянда.
 Суроғат мекунам, аз нуру зулмат, аз ғаму ҳасрат,
 Зи сӯзи шодии маҳзун, зи сози гирия ханда.
 Ало, фарҳанги Зандофар, ало озоди бандофар,
 Туро хоҳам шудан бандӣ, туро хоҳам шудан
 банда.
 Камоли ҳастии ман бош, ҳоли мастии ман бош,
 Ало, оғози беанҷом, ало, бунёди поянда.
 Дар ин фасле, ки анбӯҳи дарахтон барг мегирянд,
 Башорат деҳ зи наврӯзии фардои наоянда.

2006

ТАНҲО БАРОИ ТУ!

Ҳамехоҳам, ки зебо бошаму барно барои ту,
 Ҳамехоҳам, ки чодӯ бошаму якто барои ту!
 Дар ин фасле, ки боғи орзу ранги хазон дорад,
 Ҳамехоҳам гуле бошам, гули раъно барои ту.
 Азизи ман, азизи оламе ҳастиву аз ман не,
 Мабодо захри танҳои ман, чоно, барои ту!
 Ҳамехоҳам, ки танҳо бошиву танҳо барои ман,
 Барои ту ба дунё омадам, танҳо барои ту!
 Ҳамехоҳам, ки бошӣ, то ки бошам зиндаву бе-
 марг,
 Дар ин дунё, в-агар хоҳӣ, дар он дунё, барои ту!

2006

БОДАВУ САРВОДА

Хуршед ба бом омад, ишқ аст, ки меояд,
 Субҳ аст, ки шом омад, ишқ аст, ки меояд.
 Васл омаду ҳичрон рафт, мушкил буду осон
 рафт,
 Ғам-бода ҳаром омад, ишқ аст, ки меояд.
 Дунёи куҳан нав шуд. зулмат ҳама партав шуд,
 Он олимақом омад, ишқ аст, ки меояд.
 Аспи сара ёғӣ шуд, оҳубара роғӣ шуд,
 Сайёд ба дом омад, ишқ аст, ки меояд.
 Ҳар гулдара сохир шуд, ҳар шаршара шоир шуд,
 Илҳами калом омад, ишқ аст, ки меояд.
 Аз оташи худсӯзӣ, аз сӯзи худафрӯзӣ,
 Хунам ба қиём омад, ишқ аст, ки меояд.
 Бо бодаву сарвода, бепардаву бебарда,
 Чам аз пайи Чом омад, ишқ аст, ки меояд.
 Он кист, ки меояд, то ки наравад дигар?
 Аз арш паём омад: – Ишқ аст, ки меояд!

2006

ВАСЛИ ҲИЧРОН

Нӯшдорииву баъд аз марги Сӯҳроб омадӣ!..
Шаҳриёр

Окибат аз васли ҳичрон омадам,
 Хандагирён, гиряхандон омадам.
 Баъд аз ин дигар мағӯ: – ҳоло чаро?
 Бӯйи гул дар ғунча пинҳон омадам.
 Хушксолиҳои умрамро мапурс,
 Бо сиришки сабзи борон омадам.
 Омадам, ту нестӣ, дардо, дарег,
 Бо фари дил, бо пари чон омадам.
 Атри Ҷӯйи Мӯлиён овардаам,
 Аз диёри Оли Сомон омадам.
 Ташнаи Зояндарӯди шоират,
 Аз Варорӯди зарафшон омадам.
 Духти Эронвичи меҳру сеҳру ишқ,
 Бо паёми Тоҷикистон омадам.
 Ҳашт шаҳри ишқро паймудаам,
 То ба шаҳри шаҳриёрон омадам!

2006

ЗАНГҶЛА

Ман аз фиғони қалби худ бедор мешавам,
 Аз хоби мурда зистан нофор мешавам.
 Хоби маро ситораи чашме рабудааст,
 Чун субҳ аз вучуди шаб изҳор мешавам.
 Аз қолаби вучуди худ берун ҳамеравам,
 Ойинадори оташи рухсор мешавам.
 Пайғоми ишқ дар дилам зангӯла мезанад,
 Чун шоҳдухти хуфтае бедор мешавам.
 Фардои нозанини ман дирӯз будааст,
 Ҳузни паёми қосиди анвор мешавам.
 Дар пушти умри носара як асп хотира,
 Дар зери бори ори худ афғор мешавам.
 Сӯзест дар дами ҳаво ҳамнағмаи наво,

Чун шӯъла гул намудаву гулкор мешавам.
Дар ларзаи ҳаво нафасе ҳарза мекунад,
Ман аз садои хуни худ бедор мешавам...

2005

ДИДАВУ ДУДА

Дар шаҳр касе нест, ки бо дида бибӯсам,
Бо чашми ҳавас дидаву нодида бибӯсам.
Аз пойи нигоҳе бикашам хори гуноҳе,
Аз гулшани рӯйе гули ночида бибӯсам.
Бо атри нафас боз кунам ғунчаи розе,
Аз накҳати нозе таби нозида бибӯсам.
Дар озари озарм шарр асту шараре нест,
Соҳибназаре нест, ки шармида бибӯсам.
Дар сурати ин мардуми дилмурдаву хунсард,
Шавқу шараре нест, ки завқида бибӯсам.
Дар дидаи ин уммати чун шаршара гирён,
Шамси¹ дигаре нест, ки хандида бибӯсам.
Раҳ месипарам аз дилу аз дидаи як шаҳр,
Як раҳгузаре нест, ки болида бибӯсам.
Дар шаҳри нигахҳои пур аз барфу пур аз дуд,
Сӯзи нафаси доғи киро чида бибӯсам?!

2005

ЗАХМУ ЗАХМА

Эй зи ҳама набудаҳо, будаи бебақои ман,
Эй зи ҳама нарафтаҳо, рафтаи бебаҳои ман,
Шиҳа намекашад дигар Раҳши дилам барои ту,
Шӯъла намедамад дигар аз нафаси ҳавои ман.
Барқ намезанад маро аз шарари нигоҳи ту,
Раъд наметапад дигар дар садафи садои ман.

¹ Шамси Табрэзӣ, офтоб.

Нагма будам, захма будам, навха будам барои
ту,
Нур будӣ, сур будӣ, сура будӣ барои ман.
Ишқи ту буд баҳри ман он чӣ надошт ҳич кас,
Ишқи ту ҳаст, войи ман, чоизаву ҷазои ман.
Аз ҳама буда ҳеч монд, ҳарзаи ларзапеч монд,
Нози набуда будан аст гирияи хандаҳои ман.
Ёди маро намоз кун, умри маро дароз кун,
Мурдани ишқ саҳл нест, сода мабин азои ман.
Дидани ту барои ман дидани шамс буд, лек,
Дида набинамат дигар «Шамси ману худои
ман!»¹

2005

ХОБИ МАСТӢ

Аз ёд бурдаӣ маро чун хоби мастият,
Бо ёди ман наметапад Варзоби ҳастият.
Ту сози пурфасонаӣ дар пардаи нишот,
Ман сӯзи бетаронаам дар тоби ҳастият.
Аз ту пур аст дидаву диди вучуди ман,
Холист ҷойи акси ман дар қоби ҳастият.
Бо об арза мекунам хоби надиданат,
Бо бод ҳарза мекунам аз боби ҳастият.
Дар сураи вучуди ту оёти ишқ нест,
Холист аз сучуди ман меҳроби ҳастият.

2005

СОЯИ ТОРИКӢ

Ту кучоӣ, ки ҷаҳон дар назарам торик аст?
Шамси иқбол ба болои сарам торик аст.
Зи паи соя дигар дидани худ менаравам,
Шаҷарам хушкнамову самарам торик аст.

¹ Аз Мавлоно.

Қосиди нураму аз тирагӣ афтода ба чох,
Шарарам дар асари беасарам торик аст.
Ба ҷаҳои баҳри чи кор омадаам, ҳайронам,
Ҳама ҷо дар назари пуршарарам торик аст.
Ишқ мегӯяму аз ашқ садо мешунавам,
Шӯълаи тораму сӯзи назарам торик аст.

2005

ДҶСТАТ ДОРАМ!

Ҳанӯз, эй талхи ширин, дӯстат дорам,
Ҳанӯз, эй шоди ғамгин, дӯстат дорам.
Зибаски бӯйи ҳасрат мекунад ёдат,
Ҳанӯз, эй меҳр дар кин, дӯстат дорам.
Ҳанӯз, эй рашк дар дил, ашқ дар дида,
Ба ёди фасли гулчин дӯстат дорам.
Ҳанӯз, эй бенишони гулфишони ишқ,
Паси девори барфин, дӯстат дорам.
Зи беёдии ёди яккафарёде,
Ҳанӯз, эй ёди дерин, дӯстат дорам.
Зи худ бигсаставу бо ту напайваста,
Ҳанӯз, эй баҳти хоин, дӯстат дорам.
Миёни ишқи мо як зиндагӣ роҳ аст,
Ҳанӯз, эй ҷони ширин, дӯстат дорам.
Ба рашки ман, ба ашқи ман намеарзӣ,
Намеарзӣ, валекин дӯстат дорам!

2006

АШКИ ШАБНАМ

Дар марги ишқ бар сари олам гиристам,
То охирин дами алам аз ғам гириетам.
Ғамдори хушқбории гардуни сабзкуш,
Аз ашқ нам кашидаву шабнам гиристам,
Дар ҳанчара маломати ширини ишқ, ишқ! –

Мисли Ҳаво зи фурқати Одам гиристам.
 Аз ҳаҷр зард гаштаву чун барг рехта,
 Чонташнаи висоли ту Замзам гиристам.
 Бо ёди ғамзаи фараҳ дар дилситони чон,
 Барқона ханда кардаву мотам гиристам.
 Дар чашми шаб ситорае гар буд, ашк буд,
 Як осмон ба ёди ту шабнам гиристам.

2006

ЁДГОР

Ишқи рафтaro дидам, пиру хаста меомад,
 Аз гузашта меомад, паршикаста меомад.
 Пойи орзу дар гил, бениёзу бехосил,
 Гул набуд дар дасташ, дасти баста меомад.
 Дар сараш гили ҳичрон, дар дилаш ғами гирён,
 Дар кафаш дили мурда фаршикаста меомад.
 Фар набуд дар шасташ, чон набуд вобасташ,
 Сар набуд сармасташ, саршикаста меомад.
 Аз диёри ёдистон, аз мазори ҳейистон,
 Тақядори танҳой пиру хаста меомад.

2006

ҲУМОИ ҚАФАС

Ба касе нест дигар ишқу ҳавову ҳавасам,
 Ба ҳасе нест раво шеваи афсурдакасам.
 Ёд аз он давр, ки фарёди хамӯшон будам,
 Оҳ дар оҳ бувад зузаи фарёдрасам.
 Дар диле даф назанад хандаи гулрухсорӣ,
 Дар лабе гул накунад бўсаи сабзи нафасам.
 Равнақи беҳунарон марги ҳунармандон аст,
 Гуши хуше накашад бонги ғурури чарасам.
 Дар дили беҳавасу танги қафас хоҳам мурд,
 Беҳабар 3-он ки ҳама умр Ҳумои қафасам.

2006

НОУМЕД

Бо баҳори нав баҳори ман наомад,
Дар бағал як боғ ёри ман наомад.
Авчи лолии нафирам, ғуссапирам,
Нури чашми интизори ман наомад.
Бо парасту, бо навиди омади ид,
Қосиди ишқу хумори ман наомад.
Кӯхнарӯзии маро наврӯз дида,
Гулнигору гулнисори ман наомад.
Гиряборони зимистон рафт, дардо,
Як чавона хандабори ман наомад.
Дилпарасте дил набурду дил набахшид,
Дилфиребе дӯстдори ман наомад.
Бо чароғи дидаву дил, чун муҳосил,
Дар бағал як боғ ёри ман наомад.

2005

ДАРДАМ ГУЗАШТ...

Дардам гузашт. Ҳочати дармон намондааст.
Захмам шукуфт. Гунҷаи ҳичрон намондааст.
Зиндони сабрпарварам аз осийн тӣҳист,
Дар набзи хаста миннати исён намондааст.
Ҳузни гурур мекашад ҳусни сурури ман,
Сехри таронаофари алҳон намондааст.
Дигар зи сози ошно чонам наметапад,
Чонро зи тобу тоқати ғам, чон намондааст.
Бигзашт фасли хушкзарди ашкҳосилам,
Дар захри захра талхӣ армон намондааст.
Аз бесадо шикастани ойинаи дилам,
Оҳанги ларза дар лабу дандон намондааст.
Қоиза буд ишқи мо ё маҳшари чазо? –
Дар ёди ёд коҳише гирён намондааст!
Аз пушти Раҳши Рустами олиҷаноби ман,
Чуз гард бар ҳавои биёбон намондааст...

Москва. 1995

ЗАВОЛ

Васли ғуссазо дорам,
 Ҳачри носазо дорам.
 Сози дар гулӯ монда,
 Сӯзи ғамфазо дорам.
 Аз ҳама дили холӣ,
 Бо ҳама ғазо дорам.
 Зомини заволи ишқ,
 Миннати қазо дорам.
 Фасли ҷойза бигзашт,
 Як чаман ҷазо дорам.
 Ошиқони ман мурданд,
 Як Ватан азо дорам!

2005

НАОМАДӢ

Наомадӣ, ки бишнаві зи ноли ман навои ман,
 Зи боғи гул салои ман, зи рақси дил ҳавои ман.
 Наомадӣ, ки бишнаві зи чашми интизори ман,
 Суруди гиряҳои ман, фиғони хандаҳои ман.
 Наомадӣ, ки бишнаві сафири ошиқи навӣ,
 Нидои сабзи ишқро зи накҳати садои ман!
 Наомадӣ, ки пар кашад ба сӯи ту, ситораҷӯ,
 Суруши бўсаҳои ман, кабӯтари дуои ман.
 Наомадӣ, ки оқибат зи интиҳои беҳудӣ,
 Ба ибтидои худ расӣ, зи марги ибтидои ман...

2001

ШАҶАРА

Аз Бохтару Суғдам, аз Вустаму аз Зандам.
 Тӯфони Варорӯдам, вулқони Дамовандам.

Ман ҳаҷраму ман васлам, ман нусха наям, ас-
лам,
Фарҳанги шарар дорад, хуни рағу пайвандам.
Як зарра зи хуршедам, як ғунча зи умедам,
Як навда зи Даҳбедам, як ҳалқа зи Дарбандам.
Аз нураму аз норам, аз гулхани гулхорам,
Аз Хоҷаи Аҳрорам, аз Яхчи Самарқандам.

2003

ЧАШМИ ХОБ

Зиндагӣ дар шитоб мегузарад,
Умр монанди об мегузарад.
Масту хушёру хуфтаву бедор,
Хоб дар чашми хоб мегузарад.
Вақт дар охи ларза метаркад,
Бахт, гӯйӣ, сароб мегузарад.
Барги зарди хазон ҳамегиряд,
К-ашки сабзи саҳоб мегузарад.
Ҳаст дар части шӯъла урён аст,
Нест андар ниқоб мегузарад.
Дар чилои намудану мурдан,
Ишқ аз офтоб мегузарад.

Душанбе. 1998

ҒАЗАЛИ ДАРЁ

Агар дидори ман хоҳӣ, биё бар хонаи дарё,
Шунав афсонаи афсунтар аз афсонаи дарё.
Чу мавчи шӯху озодам, сафозодам, Сафизодам,
Бувад осори ман асрори як паймонаи дарё.
Манам дурри ятиму дар садаф дигар
намегунчам,
Маро, эй дури ман, дарёб чун дурдонаи дарё.

Зи бедардон намехоҳам давои дарди танҳой,
 Зи хушёрон гурезонам, мани мастонаи дарё.
 Ману дарёву бедардӣ, бирав андӯху дилсардӣ,
 Ба дарду ғам намесозад дили девонаи дарё.
 Сафои рӯхро ойини покон зинда медорад,
 Зиҳӣ, ойинаи поки дили ойинаи дарё.
 Ҳақиқатро ҳакирони тамаъ беобрӯ карданд,
 Нишони ҳақ бувад фарзи фари фарзонаи дарё.
 Ғаму дарди ҷаҳон дар қатраи ашке ҳамегунҷад,
 Шунидам ин ҳақиқатро зи мактабхонаи дарё.
 Сари танҳои худро ҳамчу мавҷи шӯх бигзорам,
 Ба рӯйи шонаи дарё мани чононаи дарё.
 Ҷавонӣ гул ба домон рафт, айёми гулафшон
 рафт,
 Ғазалро мефишонам ҷойи гул бар шонаи дарё!

Душанбе. 1992

АВЗОИ ГИРЯ

Парвози фар надорад боли шикастаи ман,
 Нози самар надорад нахли нарастаи ман.
 Дорад забони ҳолам, сози фиғони лолам,
 Дар бумбасти оҳ аст оҳанги бастаи ман.
 Ақлам рамуз хоҳад аз хашми ҷаҳли чоҳил,
 Авзои гиря дорад аъзои хастаи ман.
 Фасли гул асту булбул аз ҳаҷр кардаам гул,
 Гулдастаи фироқ аст гулхорбастаи ман.
 Байни мани ману ман размост ҷовидона,
 Девори сулҳу ҷанг аст девори бастаи ман.
 Чун лола сурхрӯям доғи сиёҳ дар дил,
 Бонги шарар надорад умри гусастаи ман.

Душанбе. 2003

НОЗИ ГУЛ

Шаббода таҳорат кард бо шабнами нози гул,
 То пок фуруд ояд дар пойи намози гул.

Бо шаршара мегиряд, бо соиқа механдад,
 Кӯҳи яху барфи пир чун шаъбадабози гул.
 Дар нағмаи боронӣ созест накисой,
 Аз Борбади ишқ аст сарводаву сози гул.
 Гул кӯдаки афлок аст чун шахпараку ору,
 Худсӯзу худафрӯз аст наврӯзнавози гул.
 Бод аст, ки мебозад бо зулфи дарози гул,
 Ишқ аст, ки менозад бо ҳусни тарози гул.
 Бо хандаи тифлона, бо чилваи чонона,
 Афсонаи бемаргист умри гулу рози гул.

Душанбе. 2005

ОФТОБИ ИШҚ

Микрози поям хӯрда шуд аз раҳбуридан сӯйи ту,
 Хоҳам худоро диданӣ дар сурати некӯйи ту.
 Аз барфи сарди дидаам сад боғро пажмурдаам,
 То як қалам сабзидаам аз решаи худрӯйи ту.
 Тифле, ки аз пайванди мо, н-омад ба дунёи фано,
 Дорад суоли ку мане аз абрии абрӯйи ту.
 Чашми ту чашмам мебарад, то боз гардад чашми
 дил,
 То ошиқона бингарам дилбозии дилчӯйи ту.
 Эй соҳири оташназар, бар сӯзи чони ман нигар,
 Ҳастиву ҳастам як шарар ҷодугару ҷодуӣи ту.
 Аз чор сӯйи зиндагӣ бар сӯйи ту дорам шитоб,
 Оғозу анҷоми ман аст роҳи муроди кӯйи ту.
 Якрӯзаву садсолаам, доғи чароғи лолаам,
 Авчи суруду нолаам, захми туву доруйи ту.
 Дар олами садрӯйҳо якрӯям чун офтоб,
 Эй офтоби ишқи ман, ку офтоби рӯйи ту?!

Душанбе. 2003

МҶҲРИ НАФАС

Гулбонги суруши чашма овои ман аст,
 Ҳақ дар ҳақи мурғи ҳақ таманнои ман аст.
 Меҳри ману сеҳри ману мӯҳри нафасам,

Дар чехраи зиндагӣ тачаллои ман аст.
 Ҳар кӯри асои хешро гум карда,
 Бо панҷаи бечораги чӯёи ман аст.
 Ман равғани шабчароги ғамҳои худам,
 Дуди аламам зи уди авзои ман аст.
 Рӯйи хушу рӯзи хушу наврӯзии хуш,
 Аз аҳли башар хоҳиши рӯёи ман аст.
 Гар бо ҳама шаҳпару фарам мелангам,
 Банди ҳама бандазода дар пойи ман аст.
 Чашмони ҳазину абрувони мағрур,
 Дар сурати ман сирати гӯёи ман аст.

Душанбе. 2003

БАРФУ ШАРАР

Дар худ фурӯ рафтам, биё, з-ин чоҳ берунам би-
 кун,
 Як бўсаи барфу шарар бар оташи хунам бикун.
 Заҳри хиёнат хӯрдаам, аз зиндаҳои мурдаам,
 Ҷон меканам, ҷон медиҳам, бо ишқ афсунам би-
 кун.
 Аз ҳаҷр сармобурдаам, аз васл гармохӯрдаам,
 Дил додаву кам гаштаам, дил дода афзунам би-
 кун.
 Баъди зимистони дароз дорам ба нористон ниёз,
 Бо зулфи сабзи сабзаҳо пайгоми шогунам бикун.
 Дар дидаи кожи рақиб то қач набинам хешро,
 Бо ростиву ростон шайдову мафтунам бикун.
 Танҳотар аз танҳоиям, эй ёри танҳо бо ҳама,
 Баҳри худо баҳри худо, з-ин варта берунам би-
 кун!

Душанбе. 2003

ЗЕБОИИ ВАҲШӢ

Шуурам ҳарза мебофад, шиори бенаворо бин,

Фурурам хок мебӯсад, сазойи ман, чазоро бин.
 Чунуни ракси гул ифшоғари марғи хазонрез аст,
 Губорам бар мазори ҳарза меборад, фазоро бин.
 Зи баргу бори танҳой барои ёри танҳой,
 Худойӣ медиҳам чонро, худойи ман, сахоро бин.
 Чилои дину имон дар лиқои ишқ рахшон аст,
 Муҳаббат охири дин аст, ойини сафоро бин.
 Ба чуз байти фиғони ишқ андар дафтари ҳастӣ,
 Дигар харфе нахоҳад монд, кибри кибриёро бин.
 Гилам гул мекашад бар дидаи ақлам, намедонам,
 Чаро ман дӯстат дорам, биё, аҳли вафоро бин.
 Баҳорон бар диёри интизорон барнамегардад,
 Хазонсӯзист илҳами қазо, шеъри фаноро бин.
 Тане бо оламе танҳо хазори фард бинмояд,
 Дар ин зебоии ваҳшӣ зуҳури як худоро бин!

Душанбе. 2001

ЧОН ДАР ТАНИ ЧОН...

Пур аз ту бувад дунё, пур аз фару зебойӣ,
 Як шаҳр бувад шайдо бар зодаи рустойӣ.
 Дар маҳфили ту хандад садбарг ба рағми марғ,
 Дар манзили ман гирияд бо ёди ту танҳойӣ.
 Ҳарчанд дили худро умре ба забон орам,
 Ишқи ту ниҳон дорам аз мардуми савдойӣ.
 Эй бо ҳамагон танҳо, эй аз ҳамагон якто,
 Дар олами рӯъёӣ, рӯъёии яктойӣ.
 Пинҳони аёнӣ ту, чон дар тани чонӣ ту,
 Баҳри мани шайдоят садсола таманнойӣ.
 Гулдонаву гулосор, гулгунаву Гулрухсор,
 Хоҳам гули дидорат, дар фасли гулафзойӣ.

Душанбе. 2001

НОЗИ СУХАН

Ман омадам, ки чилваи нози ҳунар кунам,
 Бо килки шӯъла қиссаи шаб мухтасар кунам.
 Дуди хазор дидаро дида надиданӣ,
 Чашми ҳазор чашмаро пур аз гуҳар кунам.
 Ҳангоми аз раҳи зиё бо худ расиданам,
 Аз худ фирор созаму то худ сафар кунам.
 Бо дидаи ҳақиқати ойинадори ишқ,
 Аз ғайр нусха гираму бар худ назар кунам.
 Бебахраи фарру фараҳ бо чанд бефара,
 Гӯши умеди хастаро аз ҳарза кар кунам.
 Бо ормони сабзи худ, бо шеде набзи худ,
 Як мушт хоки мурдаро боғи самар кунам.
 Як умри пурмалолро, як сар хаёлро,
 Дар пойи дил гузораму аз гил гузар кунам.
 Бо фозилони садзабон дар базми чоҳилон,
 Аз неш нӯш гираму аз ғам ҳазар кунам.
 Дар ғамситони тоқати таҳқир дамфишон,
 Шукри никоҳи коҳии шому сақар кунам.
 Ман омадам, ки дар азои фитнаву риё,
 Рақси камаршикастаро мастона сар кунам.
 Ман омадам, ки розро нози сухан кунам,
 Бо сӯзи най фасонаи дай пуршарар кунам.
 Ман омадам, ки дар мақоми чоҳу гоҳи худ,
 Бо сеҳри тоза чилваи ҳусну ҳунар кунам!

Душанбе. 2001

ДАР ГҶШАИ ТАНҲОӢ

Бо ёди ту хоҳам зист, эй ёри фиребойӣ,
 Бо ёди ту хоҳам мурд дар гӯшаи танҳойӣ.
 Аз доғи фироқи ту як боғ алам дорам,
 Эй лаззати худкоҳӣ, эй иззати раҳпойӣ.
 Аз хеш ниҳон гаштам, то дар ту аён гардам,
 Дар фасли хазони умр бо шавқи гулафзойӣ.
 Имсол баҳор омад бо рақси парастуҳо,
 То ғамкадаи ҳичрон беҳуда намеойӣ.

Гарчи гули рухсорам оҳанги хазон дорад,
Баҳри ту гуле дорам дар ҳусни таманнойӣ.
Чун машъалаву дуда, кам гаштаву афзуда,
Аз ҳастии ту ҳастам, эй ҳастии рӯъёӣ!

Душанбе. 2001

ХОТИРА

Хотира хор мекашад аз чамани ишқ,
Сарду фусурдаахтар аст анҷумани ишқ.
Хуни чакомаҳои ман сарду сиёҳ аст,
Набзи қалам наметапад бе сухани ишқ.
Окили худфиребаму қотили умед,
Боҳунари беҳунари фанну фани ишқ.
Юсуфи исмати маро гурги риё хӯрд,
Бӯйи фиروق медиҳад пирахани ишқ.
Хотира хор мекашад аз чамани ишқ,
Лолаи нор медамад дар дамани ишқ.
Ҳойи фиروق мекашад нойи вучудам,
Войи мани дар Ватани бе Ватани ишқ!

Душанбе. 2001

ГУЛИ КАЛОМ

Шеваи барбарӣ гузашт, шаҳнаи шаҳ гулом шуд,
Насли ҳамӯшро бигӯ, фасли гули калом шуд.
Барбати хурамӣ бизан Борбади ҳазини ман,
Оташи чашми ошиқон сойқаи салом шуд.
Хури алам баҳор кард, деви ситам фирор кард,
Заҳра зи заҳр ор кард, шаҳди фараҳ ба ком шуд.
Нони маҳоли оштӣ, гашт ҳалоли оштӣ,
Дар сари суфраи тараб луқмаи ғам ҳаром шуд.
Ғунча шукуфт, ғӯра шуд, рози илоҳӣ сура шуд,
Устура нотамом монд, қиссаи гул тамом шуд.
Дидаи кинаву риё кӯр шуд аз фари зиё,
Модари Миллат оқибат Модари Эҳтиром шуд!

Душанбе. 2001

ШЕЪРИ НАЙИ МАВЛОНО

*Оташи шиқ аст, к-андар най фитод,
 Чӯшиши шиқ аст, к-андар май фитод.
 Мавлоно. Маснави Маънавӣ*

Дар найкада мавзун аст ракси найи Мавлоно,
 Дар майкада маҳзун аст сури майи Мавлоно.
 Пайғоми сафо дорад, паймони сахо дорад,
 Аз миллати хуршед аст пири Тайи¹ Мавлоно.
 Сӯзе зи вучуди сард, сурхе зи кабуди дард,
 Шаҳде зи қиёми заҳр дорад майи² Мавлоно,
 Бо ҳечи фано хандон, аз печи самоъ гирён,
 Мастурии Мансур³ аст устураи Мавлоно.
 Бо сӯзиши сарди худ, бо тобиши фарди худ,
 Наврӯзии кайҳон аст барфи даи Мавлоно.
 Тобути ниё бар дӯш, сар дар таги каш, хомӯш,
 Дар Рум зада раҳгум кеши Кайи⁴ Мавлоно.
 Чун боғи ҳазан бемарг, чун ишқи Ватан бемарг,
 То Қуния⁵ кӯчида Балху Райи Мавлоно.
 Шамсулҳақи эъчозаш, хуни рағи эҷодаш,
 Ҳарфе ба лаби дунёст, харфи ҳайи⁶ Мавлоно.
 Аз кӯҳ шуда боло, бо рӯҳ шуда якчо,
 Худкиштаи Мавлоно, худкуштаи Мавлоно.
 Сад шӯъла забон дорад, барқи шараён дорад,
 Сехри найи Мавлоно, чашми пайи Мавлоно.
 Хуни ҳаваси оташ, фарёдраси оташ,
 Дорад нафаси оташ шеъри найи Мавлоно.

¹ Ҳогами Той.

² Пиёла.

³ Мансури Ҳаллоҷ .

⁴ Кайковус.

⁵ Оромгоҳи Мавлоно. Номи шаҳр дар асл Икония буда, пас аз забт кардани туркон Византияро Қуния ном гирифтааст.

⁶ Зинда.

Техрон – Душанбе. 1999-2001

ШЕЪРИ НИГОҲИ ШАМС

То субҳро зи хоби шаб бедор мекунам
 Ангушти набзи хастаро хуншор мекунам.
 Офокро ба ракси ахурой мекашам,
 Авроқро зи ранги ҷон гулзор мекунам.
 Ҳамдарди ғусса зистан таҳқири зиндагист,
 Бар рӯйи ҳузн аз фараҳ девор мекунам.
 Бо ёди он ки зиндадори нори дигар аст,
 Ҷоми дили шикастаро саршор мекунам,
 Ҷуфте наёфтам зибас беҳтар зи токи худ,
 Аз ганчи ифтихори худ афзор мекунам.
 Андар ҷавоби ҳар нигоҳи сарду бешарар,
 Шеъри нигоҳи Шамсро такрор мекунам.
 Бинам хазони ғунчае айёми гулшукуф,
 Шукри таровати Гули Рухсор мекунам,
 То чилваи ҷавониям рақсад дар ойина,
 Ойини пири маргро инкор мекунам.

Душанбе. 2000

ДАР САРИ ТУРБАТИ ҲОФИЗ...

*Бар сари турбати ман бо маю мутриб бини-
 шин,
 Ки ба бӯят зи лаҳад рақскунон бархезам!..*

Ҳофиз

Тирамоҳи соли 1990 яздони меҳрбон оқибат хичронро васл сохт ва бахти дидори Эрони азизу бузургонаш насибам шуд. Дар Шероз, дар оромгоҳи Хоҷа Ҳофиз, чун ҷабини шукрона бар мармари мазор ниҳодам, маро турфа ҳолате рух намуд:

Санги сард дил шуд,

Шодиву дард дил шуд,
 Дилам дил шуд,
 Чашмам дил шуд,
 Рухсору суратам дил шуд,
 Кафам пур аз дил шуд...

Ва дар ин дилзор, ҳар дил аргушти тапидан оғоз кард. Шоҳидони ҳолати ҳоламо гуфтам:

– Дилам дил мезанад,
 Ҷонам дил мезанад,
 Чашмам дил мезанад,
 Санг дил мезанад...

Гуфтанд:

– Аз шодии дидор аст, ин пиндор.

Ҳамоно дилам дил мезад, дил мезад, дил мезад..., диле аз ҷисму ҷонам, аз дилам бузургтар...

Соҳиби чандин дил ба осорхонаи шоир ворид гаштам ва чун ҳама аҳли зиёрати ин Каъбаи шеър, аз Девони Лисон-ул-ғайб ҳолати рӯёии ҳоламо фол гирифтам. Ҳоҷаи саховатманд ҳамоно бо як газали ҷовидонаи хеш достони васлу ҳичрони чанд-садсолаи моро аёну баён сохт. Ин аст он посухи зебову ҳақнамо, ин аст он фоли неку зебо:

Чу офтоби май аз машриқи пиёла барояд,
 Зи боғи орази соқӣ ҳазор лола барояд.
 Насим дар сари гул бишканад кулолаи сунбул,
 Чу аз миёни чаман бӯи он кулола барояд.
 Шикояти шаби ҳичрон на он ҳикояти ҳолест,
 Ки шаммае зи баёнаш ба сад рисола барояд.
 Зи гарди хони нагуни фалак тамаъ натвон дошт,
 Ки бемалолати сад ғусса як навола барояд.
 Ба сайъи худ натавон бурд пай ба гавҳари мақсуд,
 Хаёл бошад, ки ин кор бе ҳавола барояд.
 Гарат чу Нӯҳи набӣ сабр ҳаст дар ғами тӯфон,
 Бало бигардаду коми ҳазорсола барояд.

Насими зулфи ту чун бигзарад ба турбати Ҳо-
физ,
Зи хоки колбадаш сад ҳазор нола барояд.

Фолгушои донои шерозӣ дар ҷавоби ҳайратам
ҳакимона посух дод:

– Ҳоча зиндааст!

Ҳоча ин ҷост!

Ҳоча бо мост!

Ҳоча низ ҳамчунон муштоқи дидор аст, чунон ки
худ дар ин байти шоҳид фармуда:

Наими зулфи ту чун бигзарад ба турбати Ҳофиз,

Зи хоки колбадаш сад ҳазор нола барояд...

Ин ғазал кушиши оҷизонаи бозгӯии он ҳолати
қудсӣ, он тапиши рӯҳониву зебост, ки якумр аз
шарҳу эзоҳаш очизам.

* * *

Дар сари турбати Ҳофиз чу дилам дил мезад,

Ишқ дар зилзилаи обу гилам дил мезад.

Назарам аз самари ғамгуҳарам ғофил буд,

Ҳосилам дар шарари хуни дилам дил мезад.

Қисса мекард зи авзои Самандар мармар,

Нур дар шевани аҷзои алам дил мезад.

Маргро ракси ахуроии ҳастӣ мекушт,

Зиндагӣ дар дами дам, ҳар дами дам дил мезад.

Хотирам хотири гулгашти Мусалло мечуст,

Сила дар силсилаи вақти ҳакам дил мезад.

Ҳоча дар хона буду хони сухан густурда,

Шеър дар шаҳраги эъҷози калам дил мезад...

Дар сари турбати Ҳофиз дили ман дил мезад!

Шероз. Техрон. Москва. Душанбе. 1990-2000

ТАНҲОТАР АЗ ТАНҲОЙ

Дар осмон ситорае аз шарми бекасӣ,
 Худро ба дори гардани маҳтоб мекашид.
 Ёди висоли ботиле аз шаҳраги хаёл,
 Бо сӯзани фироқи ман зардоб мекашид.
 Озодае, ки аз азал қолаб щимоб буд,
 Худро зи ишқи қолабӣ бар қоб мекашид.
 Рустам, ки кушт хуни худ то зиндагӣ кунад,
 Бори нигоҳи ҳайрати Сухроб мекашид.
 Ман гиря месурудаму ғам ханда медуруд,
 Ман оҳ мекашидаму шаб хоб мекашид...

Бишкек. 2000

ЛОЛА ДАР НОЛАЗОР

Фасли гул гулнисор механдад,
 Лола дар нолазор механдад.
 Нур дар чашми чашма мерақсад,
 Нор дар чашми ёр механдад.
 Аз нигоҳи паноҳи гулгунча,
 Духтари навбахор механдад.
 Лаъл шуд хуни орзуи чон,
 Қони чон лаълвор механдад.
 Зиндагӣ зиндадори армонҳо,
 Боғи гул дар канор механдад.
 Ба ҳама дарду ҳасрати дунё
 Як зани дилфигор механдад.
 Ашкро пардадор механдад,
 Ишкро интизор механдад...

Душанбе. 2000

ЛОЛИ САДЗАБОН

Шарорасон наомадӣ, шарори дил гузашту рафт,
 Таронасон наомадӣ, баҳори дил гузашту рафт,
 Ғубори гул ба гил нишаст, ғубори гил ба гӯри
 ҳеч,

Зи нола лоли садзабон, ҳазори дил гузашту рафт.
 Сурури фасли ишкро гурур дар шуур кушт,
 Набуда дар намудаи шиори дил гузашту рафт.
 Фигони нағмаро забон, нишони ҳарзаро ниҳон,
 Нихони дардро баён сатори дил гузашту рафт.
 Нигоҳи шӯъла сард шуд, сурури ханда дард шуд,
 Фасона гард-гард шуд, қарори дил гузашту рафт.
 Ба роҳи омад-омадат, зи омади наомадат,
 Назора интизор монд, хумори дил гузашту рафт.
 Дамид ахгари нафас, парид ахтари ҳавас,
 Чу як нафас, чу як ҳавас баҳори дил гузашту
 рафт.

Душанбе. 2000

ҲАВАСИ НАФАС

Ба ҳазору як тарона тараби маро садо кун,
 Ба ҳазору як фасона ҳаваси нафас ато кун.
 Зи ҳазони вард бигзар, зи ғубору гард бигзар,
 Зи мазори сард бигзар, назаре шарарнамо кун.
 Зи гузаштаат гузаштам, зи гузаштаам набиг-
 зар,
 Ба баҳонаи нарастан қафаси шикаста во кун.
 Асарам сиёҳпӯш аст, дили мурдаам ҳамӯш аст,
 Дили зиндаат бимирам, ҳаваси маро нидо кун.
 Суханат паёми рӯз аст, ниғаҳат ситорасӯз аст,
 Ману ишкро сано гӯй, ману ишкро дуо кун.
 Сари хандаро бичархон, дили гирияро билар-
 зон,
 Гули шӯълоро биафшон, гили дударо зиё кун.
 Ба гуноҳи осиена дари чашми баста бикшо,
 Ба самоъи сӯфиёна шару маҳшаре бапо кун.
 Бикушо гиреҳи шаҳпар, бишикан сукути мар-
 мар,
 Ба ҳазору як тарона тараби маро садо кун.
 Ба фуруғи соҳирона, ба дурӯғи шоирона,

Ба намудани набуда ҳамаро рақиби мо кун!
Душанбе. 2000

ПАЙКОРИ НИҚОР

Пайки гул будаму маҳруми баҳорам кардед.
 Байти дил будаму таҳрири шиорам кардед.
 Нафасам бе ҳаваси ишқи шумо дошт надошт,
 Дар нафас пайкари пайкори ниқорам кардед.
 Чун зи худ раста кушодам пару боли баста,
 Бо нигоҳи ҳасаду кина шикорам кардед.
 Аҳгаре аз фари хокистари худсӯхтагон,
 Қосиди нуру зиё будаму торам кардед.
 Шарари яхдараҳо, ҳузни фари бефараҳо,
 Ораши ори шумо будаму орам кардед.
 Шеърӣ исёни асаб, хандаи гирёни насаб,
 Хандасори сари бозори таборам кардед.
 Навҳаи доди шумо, нуктаи эҷоди шумо,
 Ҳарфи фардои шумо будаму порам кардед.
 Зини Шабдиз зи Ширинии ман холӣ монд,
 З-он ки бар марқаби Дачҷол саворам кардед.
 Дар баҳоре, ки пайи марғи хазон механдид,
 Гули Рухсори шумо будаму хорам кардед!

Душанбе. 2000

ҚОСИДИ ЯЗДОН

Ин баҳорон, ин баҳорон, аз ту пур омад,
 Пур зи ғунча, пур зи ханда, пур зи нур омад.
 Ғуссаамро бўсаи падруд эҳдо кард
 Бахти волотахти ман аз роҳи дур омад.
 Дар вучудааш сози хуни хӯшаи ангур,
 Дар сучудааш чилваи рози булӯр омад.
 Дар паёми сабза нози меҳри сабз овард,
 Дар саломи ғунча гулбонги сурур омад.
 Бо паёму бо қиёми рӯшанойиҳо,
 Қосиди яздон зи пушти кӯҳи Тур омад.
 То мани шабзиндадори деви танҳой,

Ишқи ман бо миллати хуршеду хур омад.
Душанбе. 2000

БАҲОР ДАР БАҲОР

Сари ман ниёз дорад ба фарози шонаи ту,
Ҳавасам ситора чинад зи фазои хонаи ту.
Зи ту чони чони ман пур, ҳама достони ман
пур,
Чу дуост дар лаби ман тараби таронаи ту.
Ту ки баъди ман расидӣ, ҳама саъди ман
расидӣ,
Туву гулфишони шодӣ, ману шодиёнаи ту.
Ту хумор дар хуморӣ, ту баҳор дар баҳорӣ,
Чи ҳақиқатест зебо фараҳи фасонаи ту.
2000

ТАРАБИ ТАРОНА

Ба ситораи нигоҳат, ба само назар намудам,
Зи ҷазо назар гирифтам, ба қазо назар наму-
дам.
Дилу дин бирафт бо ту, шару кин бирафт бо ту,
Чу замин бирафт бо ту, ба фазо назар намудам.
Нафаси фасона тафсон, ҷараси тарона рақсон,
Зи паридани пари чон, пару по назар намудам.
Ҳама будай ту, эй як, ҳама будай ту, бешак,
Ҳамаро чу нусхаи ту, ҳама чо назар намудам.
Чу наво баланд рафтам, пари дар паранд раф-
там,
Зи риё хазар намудам, ба зиё назар намудам.
Зи камоли банда ғофил, ба ҷамоли банда моил,
Зи ҷилои дидаи ту ба худо назар намудам.
Душанбе. 2000

ХОБИ БЕДОРӢ

Ашк дар чашми мадоро ранги оби мурда аст,
Хузни ғам дар хуни дил занги шароби мурда
аст.

Марг дар ҳар зарра эҳсоси фано дил мезанад,
Зиндагӣ гар хоби бедорист, хоби мурда аст.

Аз пайи дунё давидан дур аз худ рафта аст,
Дар шитоби худкимобиҳо итоби мурда аст.

Дуди талхе, к-аз забони шӯъла берун меравад,
Шевае аз шевани худсӯзу тоби мурда аст.

Ҳон, ки мепурсӣ муҳаббат чист, бе нури яқин,
Дудаи нафси ҳавасҳоро каботи мурда аст.

Шоири шӯридаи оғозу анҷом аст ишк,

Маънии оӣ аз ин маънӣ ҳисоби мурда аст.

Фазли нӯҳ офокро риндона бардорад замин,

Осмон бе фитрати инсон китоби мурда аст.

Душанбе. 2000

ТАФСИРИ ЗУЛМАТ

Ман Яздгирди кишвари танҳойии худам,

Яктопарастии олами яктойии худам.

Баски гадои дарбадар аз шоҳии худам,

Ойинадори иззату расвойии худам.

Вақтам гузашту вориси тахтам аён нашуд,

Ман тақядори тоқати раҳпойии худам.

Аз обрӯву оби рӯ мондаст оби чашм,

Ман навҳасоси ҳарзаву лолойии худам.

Дар чашми чаҳлпирахан бо фазли бекафан,

Гавҳарнамои муфлиси савдойии худам.

Фарҳанги фарнавишти ман тафсири зулмат

аст,

Ман зиндадори маснади яснойии худам.

Душанбе, 1999

НУРОНА

Мах менигарад бeфараҳ аз зинаи чашмам,
Тасвири ту бишкаста дар ойнаи чашмам.
Шаб мегузарад сояи хуршед дар оғӯш,
Фарёд кашад ёди ту аз синаи чашмам.
Ҳар шом, ки бе ту бирасад, хасми сабоҳ аст,
Нурона биё бар дили бекинаи чашмам.
Ашке, ки зи ранчи ҳаваси хаста фишонам,
Дурри алами туст зи ганчинаи чашмам.
Гуми туву пайдои ҳама сарду хамӯшам,
Чӯёи худу оташи сабзинаи чашмам.
Эй ёри зи сози дилу сӯзи нафасам дур,
Дарёб маро аз шарари динаи чашмам.
Бо дида – надидан агарам шӯҳраи шаҳрам,
Ишқи ту бувад чавҳари ойнаи чашмам.

Душанбе. 1999

ДЕВОР

Паси девори ту ҷойи қадаме гирён аст,
Дар гули хандаи ман барги ғаме гирён аст.
Зиндагӣ пир шуду ишқ чавон аст ханӯз,
Ба чавонпирии ман беши каме гирён аст.
Дар фиғони ниғаҳам ҳачри аён аст баён,
Дар хамӯшии ту захми аламе гирён аст.
Сари танҳои ману ҷамъи парешонии ту,
Дар пари оҳеву дар чаҳми наме гирён аст.
Ба кӣ гӯям, ки қаламро аламот дода ба ман,
Аз кӣ пурсам, ки чаро ҳар қаламе гирён аст?!
Қиммати лаҳза аз он дар назарам афзун шуд,
Ки паси ҳар нафаси бе ту даме гирён аст.
То даме вориси бечораи Ҷамшед туй,
Дар лаби миллати ман Ҷоми Ҷаме гирён аст,
Душанбе. 1999

ПАЙКАРИ САРД

Пайкари сардам, нигоҳи оташин гум кардаам,
 Дар дифои худ силоҳи охирин гум кардаам.
 Аз сукути сахра бишнида садои хешро,
 Минбаре волотар аз чархи барин гум кардаам.
 Ашкро бар гӯри холии ҳавас афшондаам,
 Ишкро дар зулмати нуруфарин гум кардаам.
 Ёси меҳанбӯйро фасли чазо дар боғ кушт,
 Дасти меҳангӯйро дар остин гум кардаам.
 Акди шайтону малак накди маро тахрир кард,
 Дар забони тавба, ҳарфи офарин гум кардаам.
 Хашми бедоди замон чашми забонамро кушод,
 Дар баҳои ҳарза дунёи яқин гум кардаам.
 Хешро гум карданам кам буд дар зулмоти нур,
 Ки худоро байни кайҳону замин гум кардаам?!

Душанбе. 1999

ПАЁМИ ИШҚ

Паёми ишқ мерасад, навиди кибриё кучост?
 Шаби сиёҳ меравад, сабоҳи пурзиё кучост?
 Чу нур фар кушодаам, зи сур пар кушодаам,
 Ҳавои ишқи Одамам, сано кучо, вафо кучост?
 Мане, ки ишқзодаам, ба пойи дил фитодаам,
 Зи ошиқи пиёдаам, азизи раҳнамо кучост?
 Зи хусн сад нишонаам, зи хузн сад таронаам,
 Ба чак-чаки чакомаам шиори ҳамсадо кучост?
 Никоҳи дарду ғуссаро зи шоҳи ғам буридаам,
 Зи чашми нам фирориям, фазои дилкушо
 кучост?
 Барои ту зи осмон нигоҳи ҷон гирифтаам,
 Биё, бигӯ, худои ман, Худо кучо, Худо кучост?!

Душанбе. 1999

АРҒУШТИ НАКҲАТИ ГУЛ

Аргушти накҳати гул дар бӯстон муборак,
 Рақси фари парасту дар осмон муборак.
 Рав дарду ғам, ки шодем, хони фараҳ гушодем,
 Паймонаи фараҳзо бар ғамкашон муборак,
 Дунё пур аз фасона, дилҳо пур аз тарона,
 Фасли фасонаи ишқ бар ошиқон, муборак.
 Дар ҷодаи халосӣ, аз бодаи халосӣ,
 Бе неш нӯш кардем, шодии ҷон муборак.
 Як дастро садо нест, як тор хушнаво нест,
 Пайванди ҳамҷаворон то ҷовидон муборак.
 Мо як танему як ҷон, мо як дилему як рӯх,
 Эй рӯҳи хастаармон, тобу тавон муборак.
 Аз сад бало гузаштем, аз Карбало гузаштем,
 Охир ба худ расидем, бахти гарон муборак!

Душанбе. 1999

ГУЛИ ХОРОШИКАН

Барои Фотӣ

Ҳайфи ман, ҳайфи ҳама манҳои бо ман гум
 шуда,
 Ҳайфи ман, ҳайфи ҳама занҳои бо ман гум
 шуда.
 Дар шабистони фано хуршед бар каф доштам,
 Ҳайфи хуршеди даруни чашми равзан гум
 шуда.
 Он қадар гумам барои дӯстону душманон,
 Гӯйӣ андар кӯҳи қаҳ як дона сӯзан гум шуда.
 Нола мечинам зи боғи доғҳои хастагӣ,
 Аз ғами дил рӯ зада, дар оҳу шеван гум шуда.
 Як чаман розу ниёзу ишқу ашқу хандаам,
 Дар сухан сабзидаву дар мазраи фанн гум
 шуда.
 Ишқи ту наврӯзии ман буд, бо наврӯз рафт,
 Ҷун гули хорошикан дар барфи баҳман гум

шуда.

Ишқи ман пушти дари бегона менолад хамӯш,
Бе мани дар чашми ғамолуди меҳан гум шуда.

Техрон. 1999

БЕНИШОНӢ

Дар остин гиристам зи марги ишқи фониям,
Зи ранчи хастачониям, зи ганчи бенишониям.
Фасонае набофтам, таронае насохтам,
Зи ҳусни беҳазониям, зи ҳузни гулфишониям.
Шунида шарҳи холи худ, зи панҷаҳои лоли худ,
Ҳадиси ноаёниям, фиғони безабониям.
Ба пойи худ нишастаам дар остони бекасӣ,
Зи боди ёд мерасад хумори ғамниҳониям.
Ситораҳо шарар шуда, ҷавонаҳо самар шуда,
Ҳазону ҳарзапир шуд, ҷавонаам, ҷавониям.
Кучо равам зи хеши худ, зи нӯши худ, зи неши
худ,
Зи захми реш-решӣ худ, зи маҳшари аёниям?!
Гиристам, гиристам, зи шарми нотавониям,
Назистам, назистам, бубахш зиндагониям!

Душанбе. 1999

ҒАЗАЛИ БАҲОР

Навбахор асту гулу хор ғазал меҳонад,
Шарару шаршараву нор ғазал меҳонад.
Сардии ҷону ғаму ғуссаи ҳичрон падруд,
Васл аз давлати дидор ғазал меҳонад.
Чашм накшода ба рӯи адам аз тӯри ҳарам,
Гунча андар бағали хор ғазал меҳонад.
Бодаро шӯри ниҳон асту шари хуни разон,
Бод аз накҳати гулзор ғазал меҳонад.
Ишқ дар шаҳраги эҷоз маҷозе дорад,
Сури Мансури сари дор ғазал меҳонад.

Лол бо панчаву лаб сози тараб чӯр кунад,
 Лола дар шӯълаи асрор ғазал мехонад.
 Бандагӣ бо ҳама банду қафасаш озод аст,
 Зиндагӣ бо Гули Рухсор ғазал мехонад!

Душанбе. 1999

БАЗМИ НОЗИ ҒУНЧАҲО

Фасли гулафшон асту ман як гул надорам дар ни-
 гоҳ,

Дар базми нози ғунчаҳо ғул-ғул надорам дар ни-
 гоҳ.

Пархоши деу хур бин, подоши ақли кӯр бин,
 Бар дӯш зини иззатам, Дулдул надорам дар нигоҳ.
 Рақси чаман гӯяд ба ман: ку ишқу эҷози сухан?
 Гулбун бароям гиря кун, булбул надорам дар ни-
 гоҳ.

Чашми ту доми холияст, чом аст, чоми холияст,
 Хушёрмасти ҳасратам кул-кул надорам дар нигоҳ.
 Базми фараҳ бе уд рафт, бо дуд рафт, нобуд рафт,
 Бо талхии афсӯс рафт, Гул, гул надорам дар ни-
 гоҳ.

Рӯди равон Шаҳнома-хон, хонад маро сӯи чахон,
 Чун Кобули вайронаам, Зобул надорам дар нигоҳ.

Душанбе. 1999

ЗИШТУ ПАРИЗОД

Маро аз чашими шабнам офариданд...

Бедил

Маро чун бод озод офариданд,
 Зи гарди домани ёд офариданд.
 Зи маргу зиндагонии ҳаюло,
 Зи дарду шодии зод офариданд.
 Ба нӯги панҷаи гардуни гардон,
 Хасе чархандаи бод офариданд.

Зи сояравшани будан набудан,
 Шаҳиди умри барбод офариданд.
 Зи обу гил иморат карда мушкил,
 Гуле зишту паризод офариданд.
 Зи хунам, аз чунунам, з-арғанунам,
 Фигони лолии дод офариданд.
 Зи чонам, аз ниҳонам, аз ҷаҳонам,
 Суруди ҳасрати шод офариданд.
 Надорам зӯри мӯри раҳ, валекин
 Зи рӯҳам кӯхи имдод офариданд.
 Хурӯши хандаам ғампӯши дард аст,
 Маро чун гиряҷод офариданд.
 Зи хомӯшии исёни ҳақирон,
 Маро як мушт фарёд офариданд!

Душанбе. 1999

ЗАБОНИ ШҶЪЛА

Ман он гулам, ки дар ҳазони худ шукуфтаам,
 Зи захму доғи ҷони ҷони худ шукуфтаам.
 Фусурда будам ар зи тундбоди ҷаҳли ту,
 Зи фазли меҳри боғбони худ шукуфтаам.
 Ба ранги чангхӯрдаву ба гунаи ҳазин,
 Зи хандаҳои ғамфигони худ шукуфтаам.
 Ба накҳати фасонаи фусун гирифта хӯ,
 Ба фасли дери имтиҳони худ шукуфтаам.
 Зи марзубуми решагуми худ дамидаам,
 Дар обу хоки бенишони худ шукуфтаам,
 Чӣ ошкор он сабоҳи нур медамад,
 Ба ишқи дина дар ниҳони худ шукуфтаам.
 Ба рағми зулмате, ки байни мову зиндагист,
 Ба мисли шӯъла дар забони худ шукуфтаам.

Душанбе. 1999

ХУМОРИ ГУЛ

Зи хумори гул расидам, нафаси хазон надо-
рам,
Ба диёри гул расидам, ҳаваси баҳона дорам.
Саду як забони булбул бувад аз баёни гулбун,
Ба нигоҳи осиена қафаси замона дорам.
Зи замонаи ҳақирон дами дам амонатам нест,
Зи фасонаву тарона сипари занона дорам.
Туву ҳусни гулфишонӣ, ману ҳузни бенишонӣ,
Фари осиена дорӣ, ғами орифона дорам.
Ҳамаро зи оби дида, дида-дида бар кашида,
Ба худо, зи ҳарчи дидам дили ғамнишона до-
рам.
Зи баҳори сабзмирам, ба хазони зардпирам,
Гули шеър дар ниҳони гили шоирона дорам,
Душанбе. 1999

МУРҒИ СИТОРА

Мурғи ситора мепарад сӯйи биҳишти хобҳо,
Вақт чағона мезанад дар нафаси шитобҳо.
Дур зи тур мекунад мурғи қафас фароғате,
Ошиқи бандагӣ бувад ойинадори қобҳо.
Пуштаи куштаҳо агар шарху баёни нестист,
Кайфияти фано бувад кайфари инқилобҳо.
Аз раҳи дур омадам ояи нур бар забон,
Ахгари ишқ метапад дар гили офтобҳо.
Омадаам, ки сар диҳам қаҳ-қаҳи сарди хуни
худ,
Бар ҳама гармчӯшии қолабии ниқобҳо.
Аз гули шӯъла бишнавам зӯзаи изтиробҳо,
Фалсафаи азобҳо, ҳандасаи ҷавобҳо.
Дар ҳарамии савоби ман ҷойи вубол холӣ аст,
Бӯса кунад гуноҳи ман чилвағаҳи саробҳо.
Душанбе. 1999

РОЗИ ВУЧУД

Мастиам шевотарин хушёрӣ аст,
 Хоби ман гӯётарин бедорӣ аст.
 Бо ғами ғам шоду хуррам зистан,
 Шеваи худнозиву худхорӣ аст.
 Санъати нашкастану худсохтан,
 Дар чаҳон олитарин меъмори аст.
 Дар гиребон ашки исмат коштан,
 Зиннати фирдавсии гулкорӣ аст.
 Ишқи ман, табларзаи рози вучуд,
 Хуштарин, зеботарин бемори аст.

Душанбе. 1999

АШКИ БУЛБУЛ

Ашки булбул атри гул шуд, розро дар ноз бин,
 Сирати эъчозро дар сурати пардоз бин.
 Оташи хуни асирон аст дар шарёни барқ,
 Шаҳраги гил метапад анҷомро оғоз бин.
 Бо таманноӣ нафас дил мезанад мурғи қафас
 Дар дами ишқи намудан чилваӣ парвоз бин.
 Зиндагӣ таҳрику исён аст бар қасди аҷал,
 Розӣ марғу зиндагиро парда бину соз бин.
 Шеър шуд сӯзи нигоҳе, ҳикматомӯзи шуур,
 Дар шуои рамзи ҳастӣ чилваӣ дамсос бин.
 Чамъу тарҳи миллату меҳан гузор, эй шаҳриёр,
 Лолаи Дарбандро дар ёлаи Дарвоз бин.
 Қосиди андешаам аз ҳафт гардун боз гашт,
 Чаҳлро дар зери чоҳу фазлро шаҳбоз бин.
 Гуфтугӯи чашми ман бо ахтарон дорад забон,
 Дар баландии сукутам пайкари овоз бин!

Душанбе. 1999

БАЙНИ НИГОҲИ МАНУ ТУ...

Байни нигоҳи ману ту маҳшари оҳ аст,

Байни сабоҳи ману ту шомӣ сиёҳ аст.
 Фасли намуданам гузашт, ҳайфи набудан,
 Фасли шитоб мерасад, лаҳза гувоҳ аст.
 Гурбати дар Ватан маро саҳт фусурда,
 Миннати меҳри ҳамватан заҳриғиҳ аст.
 Хирмани зиндагониям дона надорад,
 Ҳосили заҳмати ҳунар дар пари қоҳ аст.
 Аз пайи соя меравам сӯйи фусурдан,
 Будани бе ту ҳолиё, ҳоли табоҳ аст.
 Қоизайи савоби ман пеши худо чист,
 Ишқ вубол аст агар, ишқ гуноҳ аст?!

Душанбе. 1999

КИЛКИ ШҶЪЛА

Ман ишқро зи чавҳари нафрат кашидаам,
 Аз чашми нур пардаи зулмат кашидаам.
 Бо килки шӯъла аз гили сарду сиёҳи шаб,
 Бар чашми субҳ сурмаи исмат кашидаам.
 То дар ҳаси ҳазонае хандад чавонае,
 Аз неши хори гирияҳо ҳасрат кашидаам.
 Бар шонаи занонаам, ганҷи яғонаам,
 Бори гарону қиммати иззат кашидаам.
 Дар номи шоиронаам нози таронаам,
 Яқумр аз ғурури худ миннат кашидаам.

Душанбе. 1999

ҚУФТИ ТАНҶО

Шоири танҳоям, танҳой мадҷони ман аст,
 Ошиқи танҳоям, танҳой мафтунӣ ман аст.
 Зодаи як қуфти танҳоям зи танҳои ҳузн,
 Вориси танҳоям, танҳой дар ҳуни ман аст.
 Сарнавиши саркашам, танҳои танҳои ман,
 Сарвати бебаркаши бечора Қоруни ман аст.
 Тоате аз пардабардорӣ зулмонӣ нур,
 Ояте аз ҳолати ғамсӯзи Маҷнунӣ ман аст.

Хоҳиши осоише аз ғамхуше, аз худкуше,
 Нағмае аз захмаи шодии маҳзуни ман аст.
 Ман ба танҳои худ танҳо ибодат мекунам,
 Дар дили танҳои ман мазҳабу дини ман аст.
 Назми танҳои ман рамзи арӯзи зиндагист,
 Шеърӣ ман фарёди танҳоофари хуни ман аст!

Душанбе. 1999

ЗИКРИ ЗИЁ

Барои Ятими Нур

*Чилва бар ман мафурӯш, эй маликулҳоч, ки
 ту*

Хона мебиниву ман хонахудо мебинам.

Ҳофиз

Ман ки дидори худоро ҳама ҷо мебинам,
 Ҳамаро аз назари поки худо мебинам.
 Ошиқи рафтани бозомадани хуршедам,
 Дар лаби рӯди равон зикри зиё мебинам.
 Асли ман нусха надорад, якаму якдона,
 Ҳамаро ҷуз ҳақу ҳақдод дуто мебинам.
 Шоири хуни худу набзи худу дарди худам,
 Ҳар чи мебинам, аз ин равзанаҳо мебинам.
 Памбаи меҳр ба пойи ҳамагон мекорам,
 Ҳар гаҳ аз сангдилон санги чафо мебинам.
 Дами тӯфони ҳаводис пари коҳам, чи аҷаб,
 Гар начоти дами дам з-умри фано мебинам.
 Нураму соя надорам тайи ин чархи сиёҳ,
 Ҳамаро нурнамо, нурато мебинам.
 Устои мани устоднадида ишқ аст,
 Панди ин оқили девона расо мебинам.
 Ҳамагон ташнаи рӯданду манам ташнаи рӯҳ,
 Ҳамагон хонаву ман хонахудо мебинам...

Душанбе. 1998,

ХОБИ ПАРЕШОН

Зиндагӣ бо чашми гирён рафт, хайф,
 Рӯйи дарё ашки тӯфон рафт, хайф.
 Хоб будам дар сари зонуи вақт,
 Умр чун хоби парешон рафт, хайф.
 Гулшани бо хуни дил парвардаам,
 Ҷилвагоҳи барфу борон рафт, хайф.
 Бо мани бе ман кучо рафту чи қард,
 Бахти нопадovu сарсон рафт, хайф!
 Атри гул дар сатри борон монд, монд,
 Фасли гул дар васли ҳичрон рафт, хайф.
 Рози гул дар нози гул бинҳуфта монд,
 Сози дил бо оҳи сӯзон рафт, хайф.
 Ишқи шоирзоду шоирпарварам,
 Дар азои худ ғазалхон рафт, хайф!

Душанбе. 1998

ХУДПАРАСТУ БЕГОНА

Кист дар вучуди ман худпарасту бегона,
 Оташину барқавзоъ, барфсону гулдона?
 Медамад зи чони ман, мерамад зи они ман,
 Мекашад маро берун аз ҳариму аз хона!
 Дар равон намегунҷад, дар ҷаҳон намегунҷад,
 Деви ҳирси дарюза, ҳури ирси шоҳона.
 Аз дурӯғ меболад, аз фурӯғ меналад,
 Хасми панду хеши фанд, кеши банду завлона.
 Осии вуболабро медиҳад шароби ноб,
 Омии савобамро медиҳад зуқумдона.
 Шевану суруди ман, буда дар набуди ман,
 Қатра-қатра менӯшад ашки ҳузни шодона.
 Мебарад маро аз худ, мекунад маро нобуд,
 Ғамнисору девона, ғамфигору фарзона...

Душанбе. 1998

ҒАФЛАТ

Зиндагӣ бигзашту суратгири ғафлат мондаам,

Дар лаби лоли таманно чун аломат мондаам.
 Раҳнамои роҳгуми ишқу армони ҳама,
 Бо худи худ ҳарзабемори муҳаббат мондаам.
 Ҳам савобам, ҳам вуболам, ҳам суолам, ҳам
 ҷавоб,
 Дар забони сифла чун ҳарфи маломат мондаам.
 Санг аз бишкастани нашкастанам дар ҳайрат
 аст,
 Сангро бо шиша бишкаста, саломат мондаам.

Душанбе. 1998

ЗИНДАДОРИ ЗИНДАГӢ

То нафас ойнадори зиндагист,
 Дар дами одам шарори зиндагист.
 То ҳавас арзи хумори будан аст,
 Ҳар қафас миннатгузори зиндагист.
 Зиндагии холӣ аз шӯру шарар,
 Дар шумори бешумори зиндагист.
 Он ки мемирад барои зиндагӣ,
 Ишкро Мансури дори зиндагист.
 Марг анҷоми ҳама оғозҳост,
 Марг, алҳақ, зодгори зиндагист.
 Барфро ишқи шукуфтан об кард,
 Дар гули оташ баҳори зиндагист.
 Ҳалқаи дори баландам орзуост,
 Бандагӣ гар дар шумори зиндагист.
 Хастваам аз ҳарзаборони сухан,
 Шеъри хуршедам шиори зиндагист,
 Ман чаро қон меканам? Қони азиз,
 Машқи мурдан зиндадори зиндагист!

Душанбе. 1998

ПАРДАИ АСРОР

Ҳарчанд паси пардаи асрори шумоям,
 Дар дафтари ҳақ нуктаи кирдори шумоям.

Аз дида чароғ ораму аз дуда сапеда,
Эй бибесарон, дидаи бедори шумоям.
Худро зи ситамхонаи бегона маҷӯед,
Эй гумшудагон, нусхаи осори шумоям.
Оташдилу оташгилу оташнафасу сард,
Ман дудкаши оҳи дили зори шумоям.
Рӯзарду ниғаҳсарду ачалхоҳ чароед,
Ман ғунчай баҳманкуши рухсори шумоям.
Бо дидаи зулмат натавон дид худоро,
Дар зулмати шаб нури шумо, нори шумоям.
Дар базми адӯ разми шуморо бисароям,
Ман номи шумо, нанги шумо, ори шумоям.
Гар бегунаҳӣ низ гуноҳ аст, ҳама умр,
Мансури гунаҳгори сари дори шумоям.
Аз шеъри ману меҳри ман озор начӯед,
Дар ҳарду ҷаҳон, ёри вафодори шумоям.
З-он бо мани озода карам нест шаҳонро,
К-эй қавми гадо, шоири дарбори шумоям.

Душанбе. 1998

ДУНӢИ ИШҚ

Эй ишқ, ба дунёи ту бармегардам,
Аз дина ба фардои ту бармегардам.
Аз сояи чашми бади зулматназарон,
Фархундаву лолои ту бармегардам.
Гул додаву гул чидаву гул корида,
Бар фасли гулафзои ту бармегардам.
Аз ҳикмату аз фалсафаи мурдадилон,
То шавқу таманнои ту бармегардам.
Бе ту ҳама савдогару бозаргонанд,
Бо шеър ба савдои ту бармегардам.
Аз маҳбаси умри рафта хушнуду ҳазин,
Пири туву барнои ту, бармегардам,
Аз олами озодии бесӯзу фараҳ,
Бар маҳбаси зебои гу бармегардам!

*Москва. 1997***СИРИШКИ ХУШК**

Ману Ман то саҳар шеван сурудем,
 Зи дарди чон барои тан сурудем.
 Зи оташ раста бар зулмат нишаста,
 Яке тору яке равшан сурудем,
 Таби оташгаҳи худкушта дар лаб,
 Зи барфи озару баҳман сурудем.
 Фигони иззати афтодагонро,
 Барои тавсану барзан сурудем.
 Зи шарми умр сар андар гиребон,
 Сиришки хушк як доман сурудем.
 Зи марги нор мотамдору ғамдор,
 Ба сози дуда аз равзан сурудем.
 Камоли мардро дидем ноқис,
 Ҷамоли рози нози зан сурудем.
 Зи ҳастӣ дур аз ҳастӣ гириستم,
 Зи Меҳан дур аз Меҳан сурудем.

*Москва. 1996***ҒАЗАЛИ ТАНҲОЙ**

Шаб ба поён мерасад пушти дари танҳоиям,
 Субҳи гирён медамад аз ховари танҳоиям.
 Ҳар азизе дарди ширине маро бахшиду рафт,
 Талхӣ умр аст андар соғари танҳоиям.
 Анҷуманро сардии эҳсоси ман озурдааст,
 Оташи барф аст дар хокистари танҳоиям,
 Ҳеч ҷуфтеро накардам тоқ аз озу нифоқ,
 Бо сари танҳои танҳо, ҳамсари танҳоиям.
 Тахти миннатро раво бинед бар ҷамъи пареш,
 Тоҷи Кайхусрав бувад зеби сари танҳоиям.
 То гулафшони хазон дар шеърӣ ман созад
 фиғон,
 Як чаман хонанда хонад дафтари танҳоиям.

Базми сарчамъони танҳо мотами бегонагист,
Ман гувоҳи бепаноҳи махшари танҳоиям.
Рақси ман ҷонкандани танҳост байни анчуман,
Модари Миллат наям ман, модари танҳоиям!

Москва. 1996

ҲИЧРОН

Ман дардро ба тоқати дармон супурдаам,
Номардро ба нафрати мардон супурдаам.
Гар бо ҳама ҳақорату таҳқир олиям,
Оли наҷоти хеш бар Сомон супурдаам.
Бар ҳосидони шӯҳратам кахдуди қаққаҳа,
Бар очизони иззатам Девон супурдаам.
Сартобапой дардаму дармонда нестам,
Бас дардро ба довари дармон супурдаам.
Хандида ҳамчу оташак андар ҳалоки хеш,
Чун барқ бар фанои сияҳ ҷон супурдаам.
Ҳушёру маст водии хичрон гузаштаам,
Паймонаро ба вориси паймон супурдаам.
Ёрони ҳасмгаштаву хоину сифларо,
Аз рӯйи меҳр бар худӣ яздон супурдаам!

Москва. 1994

ШАБЗИНДАДОР

Раҳ мекашам ба вартаи шабҳои тори худ,
Шабкӯру шабнасибаву шабзиндадори худ.
Аз макру ҳуққабозии пирони рӯсиёҳ,
Аз офати садоқати ишқи диёри худ.
Аз ваҳшати қиёмати дузди кафангадо,
Аз даҳшати асорати хешу табори худ.
Чун рӯд дар хумори сафо наъра мезанам,
Чун уд навҳа мекунам аз рӯзгори худ.
Ҳузни фироқ мекашад фарёди турнаам,
Аз тирамоҳ то сарои бебаҳори худ.
Раҳ мекашам ба вартаи шабҳои тори худ,
Дар дида дудаи гили хуршеди ори худ.

Дар пеши чашми мурдабони ифтихори худ,
Чун анкабут мекашам худро ба дори худ.

Москва. 1994

ГУЛИ НОЗ

Ман ба овои гул аз хона бурун хоҳам рафт,
Чун таманнои гул аз дона бурун хоҳам рафт.
Садди Искандари ошиқ шиканам бо гули ноз,
Ҳар гаҳе гулруху Рахшона¹ бурун хоҳам рафт.
Шӯъласон дар қифаси танги нафас печида,
Аз гили хеш чу парвона бурун хоҳам рафт.
Аз нами оташи худ сӯхта монанди чанор,
Аз яхи машъала суғдона бурун хоҳам рафт.
Барксон аз ҳарамии тори фалак рақскунон,
Поку покизаву тифлона бурун хоҳам рафт!
Тоатам бар насаби бод ғалат буд, ғалат,
Аз дари хеш ғарибона бурун хоҳам рафт.
Рӯҳи озоди маро миннати зиндон аҷаб аст,
Ҳалқа аз ҳалқаи завлона бурун хоҳам рафт.
Ман ба овози гул аз хона бурун хоҳам рафт,
Ҳамчунон рози гул аз дона бурун хоҳам рафт.
Оқибат аз гили сармозада дил хоҳам ёфт,
Оқибат аз худи бегона бурун хоҳам рафт.

Москва. 1995

ЗАБОНИ ДАРД

Барои Шаҳлои Мунаҷҷамӣ

Чашмони ту тарҷумони дарданд,
Ҷоизабари фиғони дарданд.
Бо гирия садзабон биханданд,
Чашмони ту худ забони дарданд.
Афсонаи нуру нор доранд,

¹ Зани Искандари Мақдунӣ, ки тоҷик буда.

Чашмони ту шӯълабони дарданд,
То ишқ фиғони безабонист,
Чашмони ту ғамбаёни дарданд,
То ғусса рақиби шодмонист,
Чашмони ту ғамнишони дарданд,
Кӣ гуфт, ки дардро замон нест?
Чашмони ту ҳамзамони дарданд,
Савганд ба ахтарони ашкат,
Чашмони ту осмони дарданд!

Лондон. 1995

ХИЛВАТИ ШАБ

Чонро чи кунам, миннати чонро чи кунам,
Дар қолаби тан рӯҳи равонро чи кунам.
Дар марги ғурури хеш мотамдорам,
Бо бешарафон шӯҳрату шонро чи кунам.
Пастони назар дар остонам диданд,
Пастиву баландии каёнро чи кунам.
Дар хилвати шаб барои худ менолам,
Афсонаи сӯзи табравонро чи кунам.
Барге зи баҳори дил ба пирӣ нарасид,
Аз ишқи хазон ашки разонро чи кунам.
Андар дили ман силоҳи олам таркид,
Дар хифзи гилам тиру камонро чи кунам.
Саркӯби савобу тавба, саргардонам,
Бе рӯйи Ватан рӯйи чаҳонро чи кунам.
Аз моҳ тамошои замин мекардам,
Аз чоҳ таманноӣ замонро чи кунам.
Пирон зи пайи асо ба манзил бирасанд,
Ман чашми асои шабравонро чи кунам?!

Переделкино. 1993

ЧАМАНИ ГУМШУДА

Он ки аз ман биравад сӯйи мани хаста, манам,
Зору ночор ба пойи ҳама биншаста, манам.

Қадаҳи дард гарам бар лаби шодӣ нашикаст,
 Кӯзаи пурмаи дар майкада бишкаста, манам.
 Афсари бесилаҳи шоҳи дилу дидаву меҳр,
 Даргушои фараҳи пушти дари баста, манам.
 Гар савобам зи вуболам набувад беш, бахайр,
 Тири аз ҳалқи камони бадӣ вораста, манам!
 Растагорӣ набувад расми ғуломони ҳақир,
 Сайди аз панҷаи кафтори гунаҳ раста, манам.
 Чамани гумшударо аз гили ман бояд ҳуст,
 Ҳаваси беқафаси ошиқи парбаста, манам.

Переделкино. 1993

ХОТИРИ ХОРО

Дар ҳисори нотавонӣ нотавон шуд нанги ман,
 Гирди чашми номуродӣ бишкуфад ожанги ман.
 Бас накардам нағмапардозӣ ба сози дигарон,
 Аз ғами дамқоҳ таркад оҳ дар оҳанги ман.
 Ҳузни фарёди маро гӯши шунидан нест, нест,
 Занг баста аз хамӯшиҳо забони нанги ман.
 Лолаҳо дар зери борон зард аз дарди мананд,
 Заъфаронияст аз марги муҳаббат ранги ман.
 Набзи гирёнам ба рағми бахти хандон метапад,
 Як чаман умед мемирад ба зери санги ман.
 Қойи худсозӣ ҳақирон ҳуққабозӣ мекунанд,
 Дар гулӯи саҳра хуншор аст чанги ханги ман.
 Кӯдаки дирӯза бо фардо намесозад дигар,
 Сулҳи ворун тавба даъво мекунад аз чанги ман.
 Мерасад рӯзе ба гӯши нангбардори Ватан,
 Аз сукути хотири хоро садои занги ман.

Бишкек, 1993

НОЗКАШИ ХОР

Гули рухсор будам, нозкаши хор шудам,
 Ҳусни гулзор будам, зеби сари дор шудам.
 Хостам бори ғам аз дӯши ҳақирон фиканам,
 Кӯҳи ғам гаштаму бар шонаи худ бор шудам.

Хонаи бахти маро рашку ҳасад оташ зад,
Дар лаби ғусса таби бўсаи бемор шудам,
Вориси бори качи маркаби чаҳли дигарон,
Зи гуноҳи ҳама бигзашта гунаҳгор шудам.
Душмани қолабу завлонаву девор будам,
Бандаи қолабу завлонаву девор шудам.
Сарфарозии ман аз ишқи Ватан ботил шуд,
Сари худ аз қадами сифла харидор шудам.
Кӣ маро гуфт, ки аз ваҳшати шаб нола кунам,
Ҳама хобанду ман аз охи кӣ бедор шудам?!

Душанбе. 1993

НИҚОБИ ХОБ

Хор дар дил, пой дар гил мондаам,
Аз фиреби умр ғофил мондаам.
Баски дар қоби таманно зистам,
Дар ниқоби хоб коҳил мондаам.
Бод будастӣ ҳама фазлу фанам,
Файласуфи мактаби дил мондаам.
Буд шодиву фарах инъоми ман,
Ғамфуруши ҳасрати сил мондаам.
Мурдабони ишқи гулбези баҳор,
Бо хазони сарду қотил мондаам.
Марги чоҳилро худо осон кунад,
То бидонад аз чи фозил мондаам.
Зиндагӣ гирёни ман бигзашту рафт,
Бо сароби харза моил мондаам.
Бе Сафиниё сафина нур бурд,
Бо сияҳзодон ба соҳил мондаам.
Мурдаи рӯҳи маро тобут нест,
Дар диёри хеш соил мондаам.
Бандаи озодии зиндони худ,
Бо ҳама дунё муқобил мондаам!

Бишкек. 1993

ФАЛСАФАИ ФАСЛИ ЧАЗО

Ба ҳарамгоҳи малак хурнамо менигарам,
 Ба назаргоҳи фалак аз кафи по менигарам.
 Фараҳам ашки ҳаросонӣ ба соғар дорад,
 Аз паси панҷара бар деви бало менигарам.
 Гарчи дар дидаи бадхоҳ натобад шарарам,
 Аз гили шӯъла ба хубони худо менигарам.
 Аз аламхонаи вайронаву воронаи ишқ,
 Рост бар мардумаки кочи қазо менигарам.
 Аз бари хок ба афлок сафар бемаънист,
 Аз дари хок ба даргоҳи само менигарам.
 Музду чоизаи покиза фару илҳом аст,
 Ба ҳама зишти раво чун ба чазо менигарам.
 Зодаи куллаи ман бар дари рӯхе нарасид,
 Ба раҳи тайкадаи хеш хато менигарам.
 Ба ҳама ғамхушиву худкушии ёвари худ,
 Ҷамчу бар фалсафаи фасли чазо менигарам,
Москва. 1993

ШАРТИ АДАБ

*Маҳв шавам ба пеши ту то ки асар намонадам,
 Шарти адаб чунин бувад, Шамси ману худои
 ман!*

Мавлоно

Санг будам, садо шудам, нанг будам, чазо
 шудам.
 Сур будам, азо шудам, гиря макун барои ман.
 Ёвари хасмзоди худ, довари ёду доди худ,
 Фоҷиаи муроди худ, чоизаву чазои ман.
 Шоҳини паршикастаам, бо ҷару боли бастаам,
 Пиру ҳақиру хастаам, пир шуда садойи ман,
 Аз ҳамагон гусастаам, аз худи худ нарастаам,
 Дар гили худ нишастаам, фарш бувад фазои
 ман.

Бодии бодаи худам, захми кушодаи худам,
Куштаи зодаи худам, навҳа бикун, баройи ман.
Об – сароби зистан, хоб – шитоби зистан,
Ноб – шароби зистан, чуръа бидеҳ баройи ман.
Раъд хитоби зиндагист, барқ шаҳоби зиндагист,
Марг ҷавоби зиндагист, қарзи ману қазои ман!

Переделкино. 1993

ШОДИИ ГИРЁН

Зиндагиро дар киёси суру мотам дидаам,
Бандагиро дар ситези чаҳли одам дидаам.
Меҳрбонони маро чашми муҳаббат кӯр буд,
Ҳар чи дидам, бо чароғи дидаи нам дидаам.
Сар ба дӯши кӯҳсорон гирия кардам аз алам,
Пастро ҳар гаҳ сарафрозу мукаррам дидаам.
Шодии гирёну дарди безабон ҳар ду якест,
Бас сафири хуррамиро қосиди ғам дидаам.
Шабпарастонро сафои субҳ кубҳу тирагист,
Хас набинам хасми худро, баски одам дидаам.
Аз ҳақиқат ханчаре гар сохтам, худ куштаам,
Аз забони ростгӯи худ сари хам дидаам.
Зинда андар чашми хашми қотилон гӯрам ку-
нед,
Заҳри ваҳшатро, зибаски ҷойи марҳам дида-
ам.
Зинда хоҳад гашт қавми ман чу Исои Масеҳ,
Нури эҳёи варо дар ашки Марям дидаам!

Варзоб. 1992

БЕГОНАИ БЕГОНАГӢ

Рафтаам аз ёдҳо бегонаи бегонагӣ,
Бастаам бар рӯи муштоқон дари ҷононагӣ.
Ҳасрати парвоз дорам, қудрати парвоз на,

Мекашам бори пару болам чу мурғи хонагӣ!
 Оқилон хусни фараҳ андар хамӯшӣ ёфтанд,
 Амни ман ашки пушаймонист аз мастанагӣ.
 Осмондил зӯри оқилро ба чоҳил додааст,
 Чораи бечорагии зан бувад мардонагӣ!
 Душмани марду сазоворе худо бар ман надод,
 Душмани худ гаштаам аз иллоти фарзонагӣ.
 Ҳар киро санге ба чанг уфтад маро гирад ни-
 шон,
 Зинда бодо пайкари обод дар вайронагӣ!
 Ишқ илҳоми илоҳӣ буду хораш кардаам,
 Дар талоши маснади девону дар девонагӣ.

Душанбе. 1992

ОСТОНИ ГУМОН

Барои зарду хазон шеърӣ ёд мегӯям,
 Барои сабзу чавон байти шод мегӯям.
 Даме ки гиряи захмин кунад гулӯгирам,
 Ба ишқи мурдаи худ зинда бод мегӯям.
 Барои ҳамнафасе бо қафас ҳамесозам,
 Барои хору хасе ку мурод мегӯям.
 Дар остони гумон осмон муборак нест,
 Ба соилони тамаъ дарди зод мегӯям.
 Қасидаҳои азалро ба рӯдбори маст,
 Таронаҳои адамро ба бод мегӯям.
 Зи дарди ҷамбияти халқ аз маонии зист,
 Ба гӯши оқилу девона дод мегӯям.

Душанбе. 1992

РАСВОИ ВАҒОИ ВАТАН

Дар хонаи мо чуз ғами ту хони дигар нест,

Дар суфраи мо чуз алаамат нони дигар нест.
Дар махфили мо содаву беҳуда нагирянд,
Дар навҳаи мо ҳарзаву ҳазёни дигар нест.
Озодии зиндони ту умри ҳамагон аст,
Чуз калъаи номуси ту зиндони дигар нест.
Дар қисмати мо нақши бало санъати Мо-
нист,
Дар сурати мо панҷаву дандони дигар нест.
Девори насаб такягаҳи дояи шаб шуд,
Моро, ба худо, пиру ниғаҳбони дигар нест.
Девона зи девони хато панд нагирад,
Девонаи мо дев зи девони дигар нест.
Бӯхтонзадари аз дили дӯзах гузаре ҳаст,
Бахшандаи мо дӯзахии они дигар нест.
Аз кулмаки гандида ба дарё нарасидем,
Сармасти саробем, Зарафшони дигар нест.
Мавлои тариқат, ки ҳақиқат напазирад,
Сарпаст бимирем, Бадахшони дигар нест.
Андар дили мо дарди ду дунё шуда бандӣ,
Таҳминаи мо модари Эрони дигар нест.
Рустам зи фари сафдарӣ танҳои чаҳон шуд,
Сӯҳробӣ вафо афсари султони дигар нест.
Шармандаи ошиқ будану хори шаҳу ом,
Расвои вафои Ватанем шони дигар нест!
Олам ҳама чамъ аст ба рағми сари танҳо,
Чун миллати мо чамъи парешони дигар нест!

Душанбе. 1991

НАМЕБАХШАМ!

Ту мегӯӣ, ки бе ман шоми ту рӯз аст,
Ту ро дар ҷойи ман боди сабо бахшад.
Ту мегӯӣ, зимистони ту наврӯз аст,
Ту ро девор бар ин бесадо бахшад.
Ту мегӯӣ ҳавои бахти ту соф аст,
Ту ро раъди дили абри сиё бахшад.

Ту мегӯй, ки бе ман душмани дардӣ,
 Дурӯғатро дили дардошно бахшад!
 Ту мегӯй, ки бе ман сахт хушбахтӣ,
 Дурӯғатро агар бахшад, худо бахшад!

1982

ФАРИШТАВУ ШАЙТОН

Кайҳост дар фароғатам аз бими бекасӣ,
 Кайҳост хоб мебарад беҳобии маро.
 Кӯбад даричаи диламро мушти хокие,
 К-эӣ ҳури ғарқаи гунаҳ, барҳез, дар кушо!
 Ҳуру малак зи гӯшаи бомам париданд,
 Шайтон ҳаме ҳазар кунад аз аҳли ғамсаро.
 Дар чанги нанг чонам аз сад чой тир хӯрд,
 Аммо зи ёри ғолибам омад хати сиё.
 Аз иштибоҳи чашму дил бинмудаам фирор,
 Дар хилвати хаёли худ афканда хешро.
 Аз доми оми ғайбату тӯхмат раҳидаам,
 Фанду ғасона пур кунад танҳои маро.
 Аз осмони исмати пур аз гуноҳи ман,
 Эӣ ишқ, эӣ фариштаву шайтони ман, фаро!

1980

ҒОЛИБИ ХАСТАҶОН

Ба ёди ту чӣ шабҳое саҳар кардам,
 Чӣ ғамҳое, ки бе ту пушти сар кардам.
 Туро, эӣ хокии хокӣ, ба тахти ишқ,
 Зи худ бологузар, болоназар кардам.
 Вафо аз бевафо омӯхтам охир,
 Вафоро дар набарди дил сипар кардам.
 Чӣ исёне, ки бо худ кардаам беҳуд,
 Зи сирри хеш оламу хабар кардам.
 Маро ту хоки раҳ кардӣ, амон бошӣ,

Туро ман точи сар кардам, зафар кардам!

Душанбе. 1979

ҚИТЪАҲО

ҲИЗБИ ҲАСТӢ

Ҳастӣ меҳан, ҳастии ҳастӣ, меҳан,
Боло зи ҳама баланду пастӣ меҳан.
Ҳар кизб дар ин диёр ҳизбе дорад,
Ҳизби мани беҳизб ту ҳастӣ, меҳан!

2010

ДУОИ ГУЛ

*Барои Неъмат, ки ҳамеша гули ав-
вали баҳорро бароям ҳада меорад*

Ману ту аз куҳан то нав расидем,
Зи тору тира то партав расидем,
Аҷаб не, бо дуои як гули себ,
Ману ту то баҳори нав расидем!

2010

ЁДГОРИ ОРИЁН

Наврӯз зи шуҳрати Каён меояд,
Пирест, ки ҳамвора ҷавон меояд.
Бо Ҷоми Ҷаму ратли гарон меояд,
Аз базми шукӯҳи Ориён меояд!

2010

ҒУБОРИ ҲУЗН

Баҳори рафта дар хичрони ман монд,
Гули ночида дар гулдони ман монд,
Зи пушти черани умри фирорӣ,
Губори ҳузн дар мижғони ман монд.

2009

БЕДОРӢ

Фасли гулкории ишқ,
Фасли зебои чунун аст.
Фасли бедории ишқ,
Фасли бедории хун аст.

2009

БЕДАРАК

Дар киштзори ишқам,
Аз кишта чуз сарак нест.
Як умр бедарак шуд,
Аз ишқи ту дарак нест.

2009

ТАМОМИ МАН

Эй ҳама дар ман, тамоми ман туй,
Ранги гул дар накхати гулшан туй.
Чор фасли зиндагониро бигӯ,
Панҷ фасли зиндагии ман туй!

2009

ГИЛА

Ачаб каморзуву камнамоӣ,
Ачаб дарбаставу дарнокушоӣ.
Чӣ сон бе дидаат худро бубинам,
Ту ки ойна дар ойини моӣ?!

2008

ҶАЗОИ МУХТАСАР

Ба истикболи фарде, ки набуду нест,
Ба истикболи марде,
Ки нарафтасту на меояд,
Ҷазоро мухтасар кардам:
Тамоми мардҳоро
Аз дили тангам бадар кардам.

2008

ПАЙҶОМ

Хуш бош, ки дар зарра ҷаҳонам додӣ,
Аз даҳшати танҳой амонам додӣ.
Бо шеъри нигоҳи пур зи Гулрухсорат,
Пайғоми ҳаёти ҷовидонам додӣ.

2008

ЯҶОНА

Кӯчаи холӣ пур аз ту,
Кӯчаи пур аз ту холист.
Бо ту дар олам ҳама ҳаст,
Бе ту дар олам касе нест.

2008

ОҶАНГИ ОҶ

Нигоҳам як ҷаман гул чид
Аз боғи нигоҳи ту,
Зи як дидан.
Сурудам як Ватан дил чид
Аз оҳанги оҳи ту,
Ба як чидан.

2008

ДУОИ САФЕД

Хоки гулгунча ҳамебезад бод
 Боғи бемева, худо ёрат бод!
 Меравад булбулу мемонад зоғ,
 Гулшани бева, худо ёрат бод!

ДУОИ САБЗ

Шӯъласон дар хандаи гулхан бизӣ,
 Гунчасон дар чавҳари гулшан бизӣ,
 «Ман барои ту бу дунё омадам!»
 Ту барои ман, барои ман бизӣ!

РЕГУ ДЕГ

Дар лаби рӯди Зарафшон,
 Зарпарасте рег мешуст,
 Ошиқе аз ишқ мемурад,
 Гулнигоре дег мешуст.

ШАҲИ НАВРӮЗ

Шаҳи наврӯзи ман
 аз кишвари умед меояд,
 Ба дасташ Қоми Қам
 бо номаи Қамшед меояд.
 Дарахти сабри ман
 аз ҳаҷр ҳалвои самар дорад,
 Сафири ишқи ман
 бо парчами хуршед меояд.

2010

МУБОРАК БОД!

Муборак бод наврӯзе,
Ки боғи гул ба бар дорад,
Дили ошиқ ба каф,
Гулчанбари шодӣ ба сар дорад.
Зи номи мардуми дирӯз
Баҳри миллати фардо,
Паёми ишқ
дар сози Накисои назар дорад.
2010

МАСНАДИ ИШҚ

Аз маснади ишқ барканорам накунӣ,
Аз дафтари ишқ ихтисорам накунӣ,
Монанди баҳор хандазорат хоҳам,
Монанди хазон ту хандасорам накунӣ!
2010

НАВИ КУҲАН

Ишқ аст, ки зиндагӣ зи дил саршор аст,
Ишқ аст, ки хоки тира машғалзор аст.
Аз ишқ бигӯ, ки ба чуз ин ҳарфи куҳан,
Ҳарфи ҳама мардуми чаҳон тақрор аст.
2010

ГУЛИ БЕРЕША

Имсол дилам шеваи шеван нагирифт,
Сӯзи нигаҳам сурати гулхан нагирифт.
Ишқи ту ба монанди гули бе реша,
Хандид, валеқ дар дили ман нагирифт.
2010

ЗОҒУ БУЛБУЛ

Аз лолии ман зоғи ту булбул нашавад,
 Боғи ту зи доғи ман пур аз гул нашавад.
 Ҳарчанд дилам зи чаҳли ту вайрон аст,
 Вайронатар аз лонаи булбул нашавад.

2010

ОТАШИ САРД

Сад хайфи шукуфае, ки обаш нарасад,
 Сад хайфи ситорае, ки тобаш нарасад.
 Лабҳои пур аз оташи ман бечонанд,
 Монанди гуле, ки офтобаш нарасад,

2010

ЯК ДАСТА ГУЛИ ХОР...

Бар ман дили бедор биёред, бас аст,
 Гулхандаи дидор биёред, бас аст.
 Баҳри мани интизор аз боғи диёр,
 Як даста гули хор биёред, бас аст!

2010

ҲИММАТ

Мағӯ, к-аз даст додам ҳимматамро,
 Надонам нархи кадру қимматамро.
 Ду Айнӣ¹ дода як айнак харидам,
 Ки бинам пеши пойи иззатамро.

2005

¹ Панҷ сомонӣ бо акси устод Айнӣ дар назар аст.

АРМУҒОН

Аз Эрон гул биёред, гул бикоред,
Гули ҳамрангубӯйи шеъри Ҳофиз.
Аз Эрон ҳадяи дигар нахоҳед,
Ба чуз чому сабӯйи шеъри Ҳофиз.

ҲАРФИ НИГОҲ

Гуфтам, ки
– Ғамзой!
Бигуфт:
– Худ зиндагӣ ғамзо бувад.
Гуфтам, ки
– Танҳоям!
Бигуфт:
– Ошиқ магар танҳо бувад?!
Гуфтам, ки
– Яктой!
Бигуфт:
– Оре, худо якто бувад!...

2006

МАНУ БАҲОР

Ману хумор аз диёри хичронем,
Фасонахурсандем.
Ману шарор зиндадори Зардуштем,
Аз оташи Зандем.
Ману баҳор аз табори тифлонем,
Гирифта механдем.

2004

ЧАХОЛАТ

Он дам ки маро чу садхазорон,
Мекушт шаби сиёҳи фаркуш,
Бар марги ситора рақс мекард,
Чамъияти аз дарун сияҳпӯш.

ЧАШМАИ ШЕЪР

Дилро зи раҳи дида ба тоб овардем,
Аз ҳасрати дерина китоб овардем.
Дар кӯзаи шеъри Шаҳриёри ташна,
Аз чашмаи Хушкиноб¹ об овардем.

2006

ЗАБОНИ МИЛЛАТ

*(Дар ҳошияи шеъри «Наврӯзи оврагон»-и
устод Халилulloҳи Халилӣ)*

Кӯриву зулматпарварӣ,
Миннатгузори иллат аст,
Рав, безабонро бигӯ,
Шоир забони миллат аст!

2006

ҚОСИД

Фасли тараби рақси шароб омадааст,
Бар номаи ишқи ман ҷавоб омадааст.
Бо дастаи гул зи гулхани наврӯзӣ,
Зардушт ба базми офтоб омадааст!

2005

¹ Рустои устод Шаҳриёр.

ҚУФЛИ ЧАВОБ

Кистам ман?
Зи кучоям?
Ба кучоям?
Зи кучо?
Бар лаби пири азал куфли ҷавоб афтода.
Варақи барги парешони хазонрез бигуфт:
«Аввалу охири ин кӯҳнакитоб афтода!...»

2003

БЕДОРИИ ЗАМИН

Хуни маро ба сози худ бедор мекунад,
Бедории замин.
Дарди маро ба варди худ инкор мекунад,
Гулқории замин.
Рози маро ба нози худ такрор мекунад,
Дилқории замин.
Ишқи маро зи номи худ изҳор мекунад,
Хушқории замин.

2003

ЗИНДАДОРИ ИШҚ

Зиндагии зиндадори ишқ,
Дар канори ишқ,
Сабзу зебову гулафшон аст.
Зиндагии бемуҳаббат
Сарду фарсуда, мумиёкарда,
Мурдатар аз мурдаи Тутанхамон аст.

Душанбе. 2002

ХОНАИ ТОРИК

Агарчи ахгаре
 аз зери хокистар,
 Таманнои намудан дораду будан,
 Ҷилои ин зиё зулмат,
 Хати ин шӯъла борик аст.
 Чӣ суд аз хандаи сарди чароғакҳои беру-
 на,
 Даруни хона торик аст.

2002

ЗОҒИ ПИР

Ҷўҷаи беболи булбул,
 Умри ту солест,
 соле бигзарад,
 Бо салои хузни хушҳолӣ.
 Зоғи танҳо,
 Бори сесадолаи умрат гаронӣ кард,
 Ки намехониву меноӣ?!

2002

САРМО

Гулҳои сармобурдари,
 Бо сӯзи дам чон медиҳам.
 Бо ҳар дами бечорагӣ,
 Худ аз алам чон медиҳам.

2002

БОМДОД

Эй субҳи нодамида,
 дар доманат чӣ дорӣ?
 Дар остини сабзат

баҳри манат чӣ дорӣ?
Дарюзаи зиёям,
ойинадори зулмат,
Аз ганчи рӯшанойй
дар махзанат чӣ дорӣ?!

2001

ФОЛ

Дар лаби бом фол мегирад,
Кафтаре з-ишқномаи ёху,
Ин манам, ки суроғ мегирам,
З-ошиқони башар макони ту,
То бипурсам зи чашми яхбозат,
Ки шарори намурдани ман ку?!

2001

НУР ДАР ЗУЛМАТ

Булбуле дар фасли нашкуфтан
ба боғам омадаст,
Пири Канъон з-олами ҳичрон
суроғам омадаст.
Пок месӯзад маро,
бебок месӯзад маро,
Оташи чашме,
ки дар зулмат чароғам омадаст.

2001

ЧАМЪИ ПАРЕШОН

Баҳор омад,
наомад Лоиқи мо,
Кучо шуд шоири мо,
ошиқи мо?
Парешонем чун барги хазонрез,
Чӣ кардӣ чамъи моро

холиқи мо?!

МУЖДА

Дарамро бод мекӯбад,
Паёми бахти гумроҳе.
Ҳамеорад пари коҳе,
Дилам дар дидагонам метапад,
Эй ишқ, дар роҳӣ?!

2001

МАСЪАЛА

Сахт пуркорам!
Боядам нақши кафи пойи қадарро
Бо нигоҳи кӯри нодонӣ биомӯзам,
Боядам дарёфт
асрори чамоли барги комилро
То гуноҳи зиштии худро биомурзам.

2001

ЧУДОЙ

Бо ашк фурӯ рехт
аламҳои дили ман,
Дар пойи чудоӣ.
Фарёди ман
аз ханҷараи ҳаҷр бихезад,
Аз нойи чудоӣ.

2001

ЦАНГ

Гурди ори Ориёно зерсар шуд,
Кова аз нафси разолат беписар шуд,
Ашки Таҳмина ба монанди шарар шуд,
Зиндагӣ бечора буд бечоратар шуд.

БАҲР ДАР ҚАТРА

Адл дар зарра
баду неки чахон хоҳад дид,
Фазл дар қатра
ҳаме баҳри дамон хоҳад дид,
Сурати хеш
дар ойна надидан хунар аст,
Сирати хеш
ба чашми дигарон бояд дид.

ФАСЛИ ПАНЧУМ

Зи боди фасли панчуми будан,
Ки намудан асту набудан,
Ҳавои ларзаи бор надорад
борчӯби моҳигир.
Замони кашидани шаст,
расидаст,
Зи мурдаоби бемоҳӣ,
Зи рӯдбори пир...

1998

БЕЧОРА

Зи шишагии чони озодагӣ
ворисона узр меҳоҳам,
Даме ки санги ҳақорат
Бар сари саҳти бандагон ҳамешиканад.
Сиришқҳои ноғиристаи хешро
очизона менӯшам,
Даме ки ташнагиям,
Зи рӯдбори талху шӯри ишқ намешиканад.

1998

ГУНОҲИ БЕГУНОҲӢ

Чурми мани бӯхтонзада
 бар халк аён аст,
 Дар чамбияти рӯсияхон
 рӯйсафедам,
 Байни ҳама зоғу зағану каргасу калмурғ,
 Ман қуйи сафедам!

1996

ОИНАИ СИРИШК

Дур аз ойинаи чашми Ватан,
 Ашки ман ойинадори ман бувад.
 Дур аз ёру диёри меҳрабон,
 Сояи ман такядори ман бувад.

*Москва, 1996***ГУЛҲОР**

Ман ҳамон гулхори худрӯям,
 К-аз гили оворагони ишқ
 Дар фасли чазо рӯидаам.
 Ман ҳамон худбишкани бегонапайвастам,
 Ман ҳамон садпораи ҳар пора бар дастам,
 Ки фиғони рез-резӣ хешро
 Аз кафи пой қадар
 бо гӯши кар бишнидаам.

*Москва. 1997***БЕМУТАККО**

Беҳамсадо будам, Ватан,
 Дар вопасин дамат.
 Бемутакко будам, Ватан,

Переделкино. 1993

ДАР САНГИ МАЗОРИ ҒҶРАМАРҒЕ

Туру бо тиру бо тазвир куштанд,
Маро бо тоқати таҳқир куштанд.
Туру дар чашми анчум гӯр карданд,
Маро дар хашми мардум гӯр карданд!
Переделкино, 1993

РАҲНАМОЙИ БЕРАҲӢ

Ду соя
 бо ману бе ман
 равон аст,
Яке пиронасар
 дигар чавон аст.
Ду соя,
Ду шабаҳ,
Ду хеши душман;
Яке рафта,
 дигар ояндаи ман!
Душанбе. 1992

ХАЗОНРЕЗ

Руҳи пажмурдаи гулғунча
 хузни орзу дорад,
Дами боди фано
 хокистари доғи набарди кист?
Хаёли барф мебӯсад
 чаманзорони урёнро,
Гуле, ки баҳри ман овардаӣ
 аз боғи дарди кист?!
Душанбе. 1992

Дардхо мегирянд.
Баски дар чашмаи чашмони занон
ашк намонд,
Мардхо мегирянд.

Тошканд. 1992

ФАНДИ ШИРИН

Уқоби абрувонатро набӯсидам,
париду рафт.
Шароби чашмҳоятро нанӯшидам,
қадах бишкаст.
Гули рӯйи туро бӯйиданӣ будам,
хазон омад.
Умеди зиндагонӣ фанди ширин буд,
гарон омад.

Душанбе. 1990

ПАЙВАНД

Атри «Чӯйи Мӯлиён»-у накҳаташ,
Мо зи шеъри Рӯдакӣ бӯйидаем.
Мо ҳама аз оби Рӯдак хӯрдаем,
Мо зи дарди Рӯдакӣ рӯйидаем!

1990

ҚАТЛИ СЕНЕКА

Сӣ қарн гардун хомӯш гиряд,
Исёни бефар афгон надорад.
Си қарн адл аст пайтобаи чаҳл,
Пири ҳақиқат имон надорад.

Устод мирад аз чабри шогирд,
Баҳри разолат тӯфон надорад.
Кунд аст теғи Нерони қотил,
Қатли Сенека поён надорад.

1990

ХОР ДАР ДИЛ...

Аскарӣ аз мулки Афғон омада,
 Аз набарди қуллаҳои мардпарвар,
 Бебарору бебародар,
 Хор дар дил,
 пой дар гил омадӣ.
 Аскарӣ аз мулки Афғон омада,
 Марди ошиқ рафта
 қотил омадӣ!

*Москва. 1989***ҒУРУБ**

Шафақ дар осмон мисли варақ сӯхт,
 Ғуруб омад, ғуруб омад ба ёдам.
 Зи ҳичрони ту механдам гирифта,
 Зи дарди бахтомӯзи ту шодам.
 Зи тарфи манзили ту ҳар саҳаргоҳ,
 Барояд ханда дар лаб офтобам.

1989

ДАР ЗЕҲИ ПОВАРАҚҲО

Хамёза дар лаби рӯд,
 дар чашм сурмаи шаб.
 Зардоби хоб полад,
 аз чашми хурмаи шаб.
 Шаббода менависад
 дар зеҳи поварақҳо
 Бо ашки арғавонӣ,
 афсонаи шафақҳо.

Тунис, 1989

ЧАВОБИ НИГОҲ

Дар баҳори ман
 Ту гулбарги хазон астӣ,
 Бӯямат ё на?
 Дар замини орзуҳои чавонмаргам,
 Чӯямат ё на?
 Дар забони ман
 Ту чун асрори маргӣ, хон,
 Гӯяматё на?!

1989

БЕМАЗҲАБӢ

Мӯҳрест дар пешонаҳо,
 Аз ахтари бемазҳабӣ,
 Хуни Масеҳо мечакад,
 Дар мрамари бемазҳабӣ.

1989

ОИНАИ СИ ХУ¹

Кӯлчаи моҳ дар танӯри чох,
 Қаҳ-қаҳи чуғзу гиряи борон,
 Шодии мурдану фари мадфан,²
 Эй худо, Яхчро шудам пазмон!

Чин. 1989

МАНҚУРТ

Агарчи сарвари манӣ,
 Самандари ман нестӣ.
 Агарчи додари манӣ,
 Зи модари ман нестӣ!

¹ Кӯ ле дар Хан Чов.

² Дар баъзе маҳалли Чин бехтарин тӯ ҳфаи фарзанд дар зодру зи волидайн тобут аст.

1989

ПАЙКАРАИ ЧОМӢ

Дар кӯхистоне, ки сангаш
 Марқади ними чаҳонро кард обод,
 Аз барои пайкари шеърӯ адаб,
 Мармари назре намонда.
 Дар диёре,
 ки ба ҳар як раҳгузар
 чун раҳнамо,
 Пайкаре то осмон афроштанд,
 Аз барои пайкари шеърӯ хирад,
 Пораи марзе намонда.

1989

САДРИ ЗИЁ

Дар санги гӯри Аҳриман
 бинвишта Кӯҳкан:
 «Хасми зиёву қотили хунхори равшанист».
 Садри Зиё, зиёи мо бесадр мондааст,
 Дар марқади набудаат чун боядам навишт?!

БЕСАМАР

Оне ки дар чону дил аст,
 Бадхоҳи моро моил аст.
 Бар решаи мо тешазан,
 Армони моро қотил аст.
 Нахле, ки мо парвардаем,
 Гул дораду беҳосил аст.

ГӢРИ ТОЗА

Дида сад рӯи зишти зебой,

Кӯр шуд чашми нурбори дил.
Боз як гӯри тоза пайдо шуд,
Дар мазори харобазори дил!

БАРОИ НЕСТЕ, КИ ҲАСТ

Ту нестӣ, вале чаҳон
 пур аз вучуди туст,
Буду набуди ман ҳама
 буду набуди туст.
Ман чашмаи зи синаи хоро дамидаам,
Ҷӯшу талоши қатраам
 армони рӯди туст.

1988

БАРОИ ДОРОВЕ, КИ МИЛЛАТЕРО НОДОР ҚАРДА

Меҳре, ки зи меҳроби ту бар ман бирасад,
Ҷаҳли азал асту аҷали ҷони ман аст.
Нодории ман зи кисаи таҳқаши туст,
Дороии ту зи ранчи арзони ман аст.

1988

ЁДГОРӢ

Зи ганчи ёдҳо ёди туро дорам,
Хумори хандаи шоди туро дорам.
Барои бандаат банд аст озодӣ,
Муроди банди озоди туро дорам.

Гули хушке миёни дафтари шеърарам,
Зи наврӯзи хазоне ёдгори туст.
Зимистоне, ки бе ту аз сарам бигзашт,
Сафири ашкбори навбаҳори туст.

1988

АСЛИ ҲУНАР

Аҳли ҳунар хушрӯз нест,
 Гар оташи худсӯз нест,
 Асли ҳунар кимёгарист,
 Худкуштану эҳёгарист.

1988

ДАРЕҒО!

Аз гулфишонии дил барге чавон намонда,
 Ҷуғзест ноумедӣ дар боми ман нишаста.
 Бас кафтари ҳавасхоҳ аз доми ман парида,
 Бас ҷоми номуродон пушти дарам шикаста...

1988

БАРОИ НОДОНЕ, КИ НОНИ ДОНОРО ХҶҶРАД

Хоҳам, ки ба ҳар лаҳҷа ғазалхон бошам,
 Аз ҳасрати беҳуда гурезон бошам,
 Хоҳам, ки ба доне нахарам доноро,
 Хоҳам, ки ба монанди ту нодон бошам!

1988

ҲУЗНИ БОРОНИ

Шаби афсонагӯиҳои борон,
 Туву афсонаам омад ба ёдам.
 Ҷароғи дидаатро мурда дидам,
 Ҷароғи хонаам омад ба ёдам.

Шаби афсонагӯиҳои борон,
 Ҷамат абре шуду аз дидаам рехт.
 Ҷароғе аз маконе ишқобод,
 Ба фарқи деви шаб истора мебехт.

1988

БАРҶИ ХАЁЛ

Ману танҳоиву фарёди ёде,
Фигони сардии оташниҳоде.
Зи жарфи ёдҳои талху ширин,
Нигоҳи оташини барфзоде.
Худоё, бомдоде, гӯ, бикӯбад,
Дари фӯлодиямро барқзоде!

1988

БА ҶОИ ПАДРУД

Туро ман бар малакҳо месупорам,
Равам бар маъбади инсонии хокӣ.
Барои кӣ ба дунё омадӣ ту,
Барои кӣ чунин мастуру покӣ?!

1987

СПИТАМОН

Туро кӣ зод, Спитамон?
– Санги Суғду Бохтар!
Туро кӣ кушт, Спитамон?
– Ҷанги Суғду Бохтар!
Туро кӣ зинда мекунад, Спитамон?
Нанги Суғду Бохтар!

Хоруг. 1987

ХУМОР

Хумори ишқи новарзида дорам,
Сиришки шабнам андар дида дорам.
Гули рӯи маро боди хазон чид,
Муроди ғунчаи ноҷида дорам.

1987

ШИКВАИ ЛОЛ

Ҳарфи дар лаб куштаи ту
 Буд рози вопасинам.
 Савту сози вопасинам,
 Нози нози вопасинам.
 Ҳарфи дар лаб куштаи ту,
 Буд шеъри бехтаринам.

1986

САРПАНОҲ

Хона месозам барои орзуҳои ғарибам,
 Аз муросову мадоро.
 Сарпаноҳи ворисони хонабардӯш,
 Маъбаде аз санги хоро.

Хона месозам барои холиқи дармондаам,
 Хона месозам барои хони аз дар рондаам,
 Хона месозам зи хишти умри аз сар рафта-
 ам,
 Аз барои умри боқимондаам.

*Душанбе. 1986***ДАР ПАСИ ТИРЕЗА**

Ҳамчу соҳибхонаи маҳруми мерос,
 Бингарам пур аз тамаъ бар хонаи ту.
 Ҳеч гоҳе меҳмони ту набудам,
 Лек умре мондаам дар хонаи ту.

1985

ЗАБОНИ МОДАРӢ

Бе забони модарӣ – бе меҳанам,
 Бе забони модарӣ – бе кишварам,
 Бе забони модарӣ – бе миллатам,

Бе забони модарӣ – бе модарам!

1985

ШИРИ САПЕДА

Дар шири сапеда рӯ бишӯяд,
Садбарги сафеди навбахорон.
Домони чаман ситоразор аст,
Аз дурри гарони хусни арзон.

Аз шарми сиёҳрӯйияш шаб,
Бигриста зи ашки худ кашад нам.
Дар гунаи сабзи майсазорон,
Чун ашки ситораҳост шабнам.

1984

ДАРСИ ИШҚ

Меравад умр,
Мемирад оташ,
Дар лабу чашму набзи сӯзанда.
Лолаи заъфарон хоҳад руст,
Дар рухи арғавону пурханда.

Меравад умр,
Бишкуфад фарёд,
Аз гули ёдҳои ҳасратзод,
Ихтироӣи дил асту дарси ишқ,
Барфи сӯзону пахтаи фӯлод.

1984

НАФАСИ БАРФ

Обҳо чун ашки пирон кам шуда,
Кокулони беи маҷнун рехта.
Бод хоки боғҳоро бехта,

Хору гул бо гарди раҳ омехта.

Соџи харсанг рӯџи китфи кӯх,
Чун сари аз ишқ хаста хам шуда.
3-ин ҳақиқат чашми ман беихтиёр,
Дар хумори фасли гул пурнам шуда.

1983

ОҲАНГАР

Зиндагӣ панд медиҳад, заргар,
Дар чаҳон мерасад ба қадри зар.
Ранҷ бурдам, ки ганҷи ту бошам,
Чун кунам, ман зарам, ту оҳангар.

1982

ЯТИМИ ИШҚ

Ту бирафтиву дилам монд ятим,
Бахти якрӯзаи ман сарсон аст.
Дар заmine ки ҳама хеши худ аст,
Зистан бе ту магар осон аст?
Иттифоқи аламу бедардӣ,
Ба ту бозича,
 маро чабре буд.
Аз дили холӣ вале бехтар буд,
Интизории ту ҳам давре буд...

1980

ДОСТОНЕ, КИ АЗ НАВИШТАНАШ ОҶИЗАМ

Ба наздат кӯдаки ҳинду
Гуноҳамро намедонам,
Ба чашми гушнаат аммо
Ниғаҳ кардан наметонам!

Бомбай. 1979

БА ҚОИ ГИРЯ

Биё, холо, ки қувват ҳасту дармон,
Бувад хандидан аз бигристан осон,
Ба қойи гиря аз ҳузни дилу қон,
Ба рӯи дӯстони бемурувват,
Ба рӯи бандағони молу сарват,
Ба рӯи хоинони мулку миллат,
Бихандему бихандему бихандем...

1978

ХОҲИШ

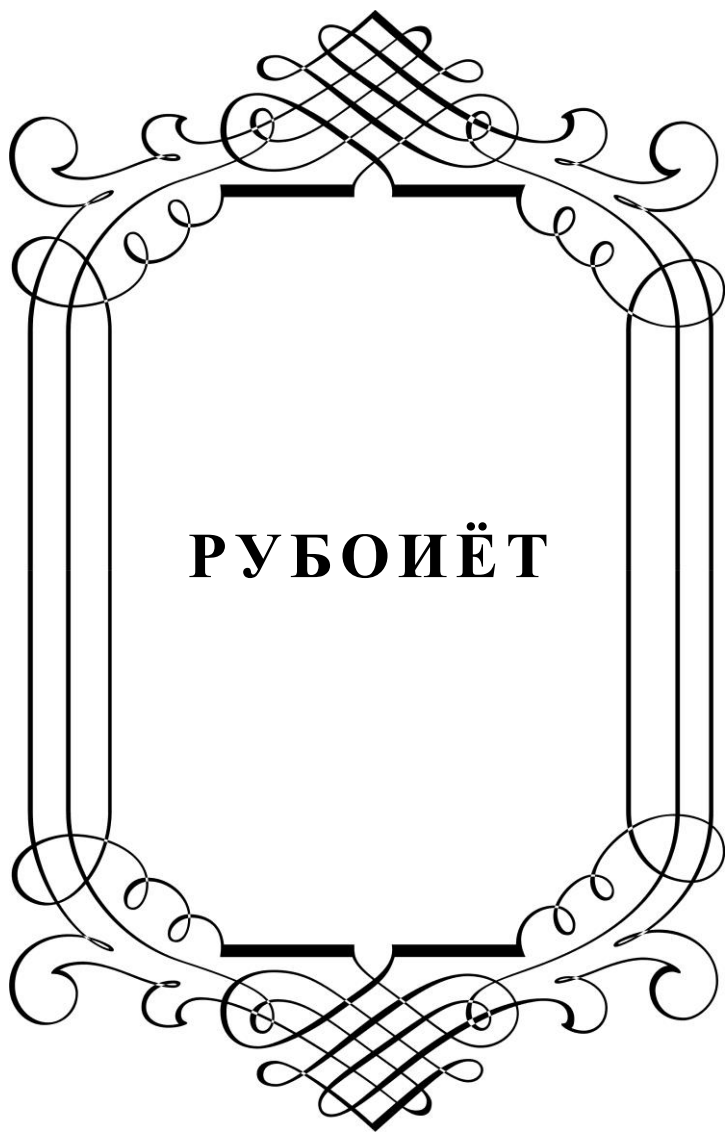
Зибаски бегуноҳӣ ҳам гуноҳ аст,
Зи умри рафта бе ту шармсорам.
Басо гул чида, гул бӯидаам, лек
Таманнои гули рӯи ту дорам.

1977

ЗАҲРИ МУРОСО

Дар ҷаҳон бе ёр, танҳо зистан,
Зиндагонӣ нест, аммо марг нест.
Бо каси ноошно зистан,
Худфиребӣ, рӯсиёҳӣ,
худкушист.

1976

РУБОИЁТ

Дил дар қадамат дубора афтоду шикаст,
Аз хуни дилам шарора афтоду шикаст.
Он шаб, ки зи ҳаҷри ту фиғон мекардам,
Аз чашми фалак ситора афтоду шикаст.

Сӯзе, ки зи охи сарди ман сар мезад,
Дар кулчаи шаб ситорамуғпар мезад.
Дар гирди чароғи сурхи танҳои ман
Парвонаи рӯхи модарам пар мезад.

Рақсидаву варзида чу Варзоб биё,
Рахшандаву бахшанда чу афтоб биё.
Субҳ омаду дидае надидаш серӣ,
Зангӯлаи хуни мардуми хоб биё!

Ман дар нафаси шитоби худ хоҳам зист,
Дар ҳар варақи китоби худ хоҳам зист,
То ҳастаму ҳаст зулму зулмат ба ҷаҳон,
Дар хандаи офтоби худ хоҳам зист.

Бар обу гилам гирифта механдам,
Бар зистаи назиста механдам.
Бо қаҳ-қаҳаи фиғони ноҳандида,
Бар ҳоли худам гирифта механдам.

Он фасл, ки навбахор будаш, ту будӣ,
Он дида, ки интизор будаш, ту будӣ.
Он ёс, ки дар хумори дил коштаам,
Он боғ, ки баргу бор будаш, ту будӣ!

Дар ҳар зарра оғози туро мебӯсам,
Парвонаи парвози туро мебӯсам.
Чун мурдаи зинда кардаат, Исии ман,
Чашмони пурэҷозии туро мебӯсам.

Озодаму аз банди ситам нораства,
 Дилшодаму бо аҳли алам пайваства,
 Донӣ зи чӣ маъдане бувад зевари ман?
 Аз санги Ватан, ки бар сарам бишкаства!

Дар тобу таби итоби худ хоҳам зист,
 Дар шаҳраги инқилоби худ хоҳам зист!
 То дар қафаси гунаҳ чаҳон бенафас аст,
 Ман дар нафаси савоби худ хоҳам зист!

Ку ёр, ки хори чашми ағёр шавад,
 Ку хор, ки хандаи гули нор шавад?
 Ку дидаи неку соҳиби дидаи нек,
 К-аз чашми бадон маро ниғаҳдор шавад?

Бо нози назар бо ту сухан мегӯям,
 Бо сӯзу шарар бо ту сухан мегӯям,
 Бо хуни дилам хуни туро мешунавам,
 Аз номи башар бо ту сухан мегӯям.

Гул дар Ватану Ватан ба Гул зебанда,
 Гул дар чаману чаман ба Гул зебанда.
 Ҳар гул ба чаман ҳусну чамоле дорад,
 Гул бо сухану сухан ба Гул зебанда.

Доғе ба мисоли доғи дил сӯзон нест,
 Ашке ба мисоли ашки ғам арзон нест.
 Бар мурдаи садсола ҳама гиря кунанд,
 Дар мурдани ишқи ман касе гирён нест.

Олам ҳама дар хаёли ман мегунҷад,
 Одам ҳама дар заволи ман мегунҷад.
 «Аз омадану рафтани мо суде ку?»¹
 Гардун ҳама дар суоли ман мегунҷад!

¹ Аз Хайём.

Бодоми сафедчома гуландоз аст,
Бо шахпараки дидаи ман гулбоз аст.
Сардии дилу дидаи ту бегап нест,
Дар пушти дарат пуштаи барфандоз аст.

Бе ахгари дида ахтаронро чӣ кунам?
Бе номаи ишқ косидонро чӣ кунам?
Сардии ҳаво ба фасли худ мегузарад,
Сардии нигоҳи ҳосидонро чӣ кунам?

Афсӯс, ки дар роҳи сафар бо ту наям,
Дар чодаи умри даргузар бо ту наям,
Аз будани ту чӣ суд гар танҳой?
Аз будани ман чӣ суд гар бо ту наям?!

Аз олами интизор меояд ишқ,
Аз дилкадаи шарор меояд ишқ,
Бо гирия зорзор меояд ишқ,
Бо хандаи навбаҳор меояд ишқ.

Ойина ба зиннати чаман гап дорад,
Ширин ба висоли Кӯҳкан гап дорад.
Сар то қадамам зи диданат меларзад,
Сар то қадамат ба чашми ман гап дорад.

Дар чангдилӣ разми ту Доро накунад,
Дар сангдилӣ азми ту хоро накунад.
Девонаи шаҳри мо аз он фалсафиаст,
К-ӯ низ ба чаҳли ту мадуро накунад.

Наврӯз буду ҳавои наврӯз набуд,
Дил буду саодати дилафрӯз набуд.
Як соли умед бе ту навмед гузашт,
Як сол зи умри қимматам буду набуд.

Дар гулшани ёди ман садойи ту шукуфт,
 Дар гулхани гиря хандаҳойи ту шукуфт.
 Дил хаставу афусурда барои ту тапид,
 Чон дар тани мурда аз баройи ту шукуфт.

З-он нур, к-аз ўст, рўй мебояд шуст.
 Бо барфи нахуст¹ рўй мебояд шуст.
 Гам душмани ҳусни туст, бар қасди аду,
 Бо партави дўст рўй мебояд шуст.

Эй кӯҳ, зиёда бод ганчу зари ту,
 Бодо фари офтоб тоҷи сари ту!
 Аз ман ҳамаро рабуд он пастназар,
 Чуз тахти баланди туву чуз минбари ту!

Соле, ки расиданист, соли ману туст,
 Соли ману ту, соли висоли ману туст.
 Бо «Шохи набот»-и азали, Ҳофизии ишқ
 Фоле, ки гушуданист, фоли ману туст!

Дарро бидушо, баҳор дар пушти дар аст,
 Ишқу ҳавасу ҳумор дар пушти дар аст.
 Як зилзилаи ҳисобӣ дар дидаву дил,
 Як ошиқи беқарор дар пушти дар аст.

Гулро бингар, саломи боғ аст ба лаб,
 Пайғоми тараб, паёми боғ аст ба лаб.
 Сад шӯъла чароғ дар дили ҳар ғунча,
 Сад бўсаи хушнакҳату доғ аст ба лаб.

Чашмони сухангӯи маро нашнидӣ,
 Шеърӣ нави абрӯӣи маро нашнидӣ.
 Бо ояи боғ омадам ишқуроғ,
 Лабҳои асалбӯӣи маро нашнидӣ.

¹ Гӯ ё бо барфи аввал рӯ й шӯ стан қасро зебо мекунад.

Эй барф, сияҳ шудӣ зи чиркинии мо,
Эй моҳ ба чаҳ шудӣ, зи пуркинии мо.
Эй мазҳаби ошиқони олам, эй ишқ
Маҳкуми гунаҳ шудӣ, зи бединии мо!

Дар дасти ману баҳор барку қалам аст,
Дар шасти ману баҳор марги адам аст.
Наврӯзи ману баҳор аз лаҳза кам аст,
Пирии ману баҳор пур аз алам аст!

Хоҳам, ки зи неши ишқ нӯшам бидихӣ
Пайгоми Фуруҳари сурӯшам бидихӣ.
Аз тирукамони осмони наврӯз,
Як даста гули сиёҳгӯшам бидихӣ.

Ҳарфи ниғаҳи маро шунидӣ, хуш бош,
Аз оҳи дили ман нараמידӣ, хуш бош.
Дар фасли карахту сарду беафсона,
Дар дидаи ман баҳор дидӣ, хуш бод!

Аз ҳарфи бунафша роз мебояд хонд,
Аз хандаи гунча ноз мебояд хонд,
Аз пушти насим, сӯйи меҳроби баҳор,
Дар домани гул намоз мебояд хонд!

2000-2008

ДУБАЙТИХО

Гулистон аз фари гул-гул фаромад,
Ҳавои накҳати сунбул фаромад,
Ба сони арғавон бебахра, бебар,
Ниҳоли ишқи ман аз гул фаромад.

Намехоҳам бидонам риштаатро,
Ҳаёти то ба ман бигзаштаатро.
Ҳамехоҳам зи чашмонат бихонам,
Хати аз баҳри ман нанвиштаатро.

Ҳамехоҳам туро ҳамкеш бинам,
Ҳама бегонаҳоро хеш бинам.
Ду сад оина мехоҳам зи чашмат,
Ки чашми ишқро аз пеш бинам.

Мане, ки бо дили дил кор дорам,
Сари аз дарди сар даввор дорам.
Барои бефаноии чунунаш,
Дили аз ишқ миннатдор дорам.

Умеди диданаш бахтоварам кард,
Ғами нодиданаш ашқоварам кард.
Нафасро умр гуфтам сода хандид,
Ҳавасро ишқ гуфтам боварам кард.

Маро афсона кард, ин шаҳри беишқ,
Зи худ бегона кард ин шаҳри беишқ.
Ба шаҳристони худ хушёр будам,
Маро девона кард ин шаҳри беишқ.

Ҳаво сарду ба гирди моҳ ҳола,
Биборад бар сарам борону жола.
Ба фасли худ нарӯидаст, чун ман,
Ба рӯи марқади садсола, лола!

Нишони гулхан аз гулшан гузашта,
Забони шўъла аз шеван гузашта.
Фигони ишқ монанди таби хушк,
Зи хуни интизори ман гузашта.

Равонбахшу чаҳонбахшандай ишқ,
Суруди гиря, сози хандай ишқ.
Барои ман зи лутфи осмонҳо,
Ягона ҳадяи арзандай ишқ.

Биё, аз дина то фардо сафар кун,
Ба ишқи мурда эъҷози назар кун.
Ҷалолои охирини шамс дар шамс,
Ҷамоли ишқро оинафар кун!

Чаро сармасту сарафшон наоӣ?
Чаро гулбахшу гулгардон наоӣ?
Чӣ суд аз омади як соли дигар,
Агар бо ҳар гули хандон наоӣ?!

Дилам аз омади ту беҳабар монд,
Гидам аз оташи ту бешарар монд.
Сафири ишқ чун марди мусофир,
Зи раҳ омад, вале дар пушти дар монд.

Баҳорон дилфурӯзи анчуман буд,
Ба рӯи суфра ангури сухан буд,
Китоби охирини ишқи аввал,
Пур аз шеъри сафеди настаран буд.

Дуруд, эй накҳати аз хок часта,
Булӯри мрамари яхро шикаста.
Бимирам дар ҳаёи хандаҳоят,
Гули аз ҳабси хоки тира раста.

Дилафшоном, вале ҳамдил надорам,
Зарафшоном, вале соҳил надорам.
Ба монанди дарахти арғавонам,
Гулафшоном, вале ҳосил надорам.

Дилам додиву дилдорам надодӣ,
Ғамам додиву ғамхорам надодӣ.
Сазоворам, худои ман, сазовор,
Чаро ишқи сазоворам надодӣ?!

Ман он авчам, ки болоям ҳамеша,
Ман он лолам, ки овоям ҳамеша.
Ман он шамъам, ки механдам гирифта,
Ман он чуфтам, ки танҳоям ҳамеша.

Аз он зебову зебобинам имрӯз,
Аз он гулпарвару гулчинам имрӯз,
Ки шояд баъди умре интизорӣ,
Туро охир, туро мебинам имрӯз!

Шабе аз сӯзи дил бедори ман шав,
Аламдори дили бемори ман шав.
Чу ишқатро ба чони чон харидам,
Харидори гули рухсори ман шав!

Чӣ сон омад, чаро омад, чӣ овард,
Қаторе, ки туро бо худ наовард?
Чӣ коре дошт дар ин даҳри бекор,
Баҳоре, ки туро бо худ наовард?

Набошӣ ту, на май ҳасту на мастӣ,
На нози гул, на рози гулпарастӣ.
Ба баҳти ман ту ҳастиву ҳама ҳаст,
Набошӣ ту, на ман ҳастам, на ҳастӣ.

Хазонрезо, баҳори ман кучо шуд,
Шарору баргу бори ман кучо шуд?
Бигӯ, эй тирарӯйи зангхӯрда,
Дили ойинавори ман кучо шуд?!

Ба чои ту баҳорон омаду рафт,
Чу ашки сабзи борон омаду рафт,
Барои як нафас, як лаҳза, як дам,
Баройи ту гулафшон омаду рафт.

Баҳор асту дами аз ғам раҳидан,
Зи чашми деви танҳойӣ рамидан.
Зи нози ғунчае аз худ гузаштан,
Зи рози қатрае то худ расидан.

Умеди мурдаеро ёд овар,
Дили афсурдаеро ёд овар,
Дами бо нози гул бозидан, эй ёр,
Гули пажмурдаеро ёд овар!

Нигоҳи масти занафкан надорӣ,
Шукӯху шасти шерафган надорӣ...
Чӣ дорӣ ту, аё доройи нодор,
Чаҳонеро агар бо ман надорӣ?!

Ту чому соқӣ дорӣ, ман надорам,
Фари офоқӣ дорӣ, ман надорам.
Барои ишки дигар, баҳти дигар,
Ту умри боқӣ дорӣ, ман надорам!

Яке дар зери дори хеш гирияд,
Дигар бар дӯши ори хеш гирияд,
Ба ашки заъфаронии дарахтон,
Хазон бар ҳоли зори хеш гирияд.

Агар сози фари булбул намебуд,
Агар рози тари сунбул намебуд,
Зимистон буд фасли марги умед,
Агар дар пеш фасли гул намебуд.

Ба сар ёди маро, оваҳ, надорӣ,
Дили аз дарду ғам оғаҳ надорӣ,
Магар пойи дилатро хоб бурдаст,
Ки сӯйи манзили ман раҳ надорӣ?

Барои чашми дилбинат ташаккур,
Барои завқи гулчинат ташаккур,
Дар ин дунёи талхосор, эй ёр,
Барои ёди ширинат ташаккур!

Ману шаб роздори ҳам бигирӣем,
Зи ҳам безору зори ҳам бигирӣем.
Канори мо зибас холист, холӣ,
Ду танҳо дар канори ҳам бигирӣем.

Ба ишқи безаволи ту чӣ созам,
Ба ҳаҷри бевисоли ту чӣ созам?
Хаёлат бо мани танҳост, танҳо,
Чӣ созам бо хаёли ту, чӣ созам!

Маху хуршедро ҳамраҳ надидӣ?
Шукӯҳи кӯхро дар қаҳ надидӣ?
Ту ки пир омадӣ то ман пиёда,
Ҷавонии маро дар раҳ надидӣ?

Асире бар ҳисори худ наояд,
Ҳазине ғамгусори худ наояд,
Ба ин дунёи бояд рафт, зинҳор,
Касе бо ихтиёри худ наояд.

Ту – беморам, ба дардам марҳаме нест,
Даме гар ҳаст, бе ту ҳамдаме нест.
Барои ман башар бо ту фузун аст,
Набошӣ ту дар олам одаме нест.

Ману сайёра бедорем имшаб,
Зи розе пардабардорем имшаб,
Ба роҳи он ки рафту барнаомад,
Сиришки ҳарза мекорем имшаб.

Сари дӯши ту болиши дигар буд,
Дар оғӯши ту фарнӯши дигар буд.
Ба тоқи манзили танҳои ман,
Чароғи мурда аз ман зиндатар буд.

Ало, хузни аламфарсойи ишқам,
Ало, сӯзи шарарафзойи ишқам.
Хаёлат бӯйи барфи кӯҳна дорад,
Ало, дирӯзи бефардойи ишқам.

Нигоҳи сарди ту гулхан надорад,
Дили мачрӯҳи ман шеван надорад,
Туву хуршеду шоми тираву ман,
Чароғи бахти ман равған надорад.

Каманди зулфи пурчинам кучо шуд,
Писанди шоҳу фарзинам кучо шуд?
Пиёда меравам аз ҳич то ҳеч,
Саманди бахти гулчинам кучо шуд?

Бирав аз худ, биё бар олами ишқ,
Бишӯ дилро ба оби Зам-зами ишқ,
Ҳақиқатро, ки навъе аз дурӯғ аст,
Биё, бишнос аз чашиами намӣ ишқ.

Ба танҳоёни дунё ҳамнасибам,
Ба маргу зиндагӣ яксон қарибам,
Дар ин олам туи бе ман чӣ сонӣ?
Дар ин олам мани бе ту, ғарибам.

Гаҳе аз сози хушсӯзи тарона,
Гули ишқи маро мечинӣ ё на?
Дами печидани оҳи ману шаб,
Маро дар хоб мебинӣ ва ё на?

Ту қардӣ ишқро рӯётар аз ишқ,
Ту қардӣ созро гӯётар аз ишқ,
Ту қардӣ ашқро дарётар аз ашқ,
Ту қардӣ ишқро волотар аз ишқ.

Дар ин шаҳре, ки чашме сир надорад,
Ки тоҷир дораду шоир надорад,
Чароғи дидаатро, гӯ, бихандад,
Вагарна гиряам охир надорад.

Миёни мо ду қарну сад сафил аст,
Гами ҳичрони мо бори ду фил аст,
Чӣ ҷойи шиква аз кини заминӣ,
Ки гардун ошиқозору бахил аст.

Ба ҳар фасле биёяд ишқ зебост,
Ба ҳар лафзе сарояд ишқ зебост,
Ба сони нур ё дар сурати хур,
Ба ҳар ранге намояд ишқ зебост.

Баҳор омад гули ойна хандид,
Диле дар тангнои сина хандид.
Зи пушти чодари дида надидан,
Арӯси ошиқи дерина хандид.

Саноят дар салойи ман шукуфта,
Хавоят дар фазойи ман шукуфта,
Бунафша дар канори чӯйборон,
Баройи ту, ба чойи ман шукуфта.

Зи сардии диле таб дорам имшаб,
Фигони ишқ бар лаб дорам имшаб,
Зи бераҳмиву бефаҳмии тақдир,
Ба гардун як замин гап дорам имшаб.

Ба қалби реш пеш аз ту расидам,
Ба нӯшу неш беш аз ту расидам.
Канори мардуми беишқ, эй ёр,
Хато кардам, ки пеш аз ту расидам.

Намехоҳам, ки фағфурат бубинам,
Силаҳдору силаҳшӯрат бубинам,
Ҳазорон роҳро кӯтоҳ кардам,
Ба умеде, ки аз дурат бубинам.

Чароғи мардуми шабзиндадорам,
Ҷилое аз шуъои шӯълазорам,
Миёни ин ҳама ториву зулмат,
Зи нури андакам миннатгузорам.

Дигар май дар сабӯйи ман нахандад,
Гуле ҳамрангу бӯйи ман нахандад.
Дигар з-ойина як хушрӯйи дунё,
Зи рӯйи ман ба рӯйи ман нахандад.

Дигар паймона ҳампаймони ман нест,
Дигар наврӯз гулафшони ман нест,
Ҳар он чизе, ки мебинам, ҳамонам,
Дигар ойина гулгардони ман нест.

Ба боғи хандарезу ғамгурезам,
Нишони рангрези тирамоҳ аст.
Худойи ишқро аз ман бигӯед:
«Дили бе ишқи ман ғарқи гуноҳ аст!..»

Баҳор омад, ки мо боҳам биёем,
Баҳам чун ғунчаву шабнам биёем.
Дили бешодии ғамро шикаста,
Ба базми нози гул хуррам биёем.

Ба тири чашми худ оҳу бигирам,
Ба сели хашми худ Ому бигирам.
Мани хушрӯ, ба рағми қисмати дузд,
Туро аз он зани бадрӯ бигирам.

Баҳорон дар қиёми набзи борон,
Расида пар-парафшон, сар-сарафшон.
Агар дасти дилам ҳампойи ман нест,
Равам аз кӯҳ гул чинам ба мижгон.

Дами дам аз дами дам ҳосили мост,
Дами олуда дар ғам ҳосили мост.
Туро гуфтам: – Биё! Гуфтӣ: – Чӣ рӯзе?
Ҳама рӯзи худо рӯзи дили мост!

Шукӯҳи фасли гул чун рӯд бигзашт,
Шукуфа дар лаби падруд бигзашт.
Зи сӯзи дидаи шахинтизорам,
Нигоҳи шӯъла дудолуд бигзашт.

Ҳама афсонаҳо эҷоди ишқанд,
Ҳама сарводаҳо фарёди ишқанд.
Ҳама дилдодаҳо бо ҳам шабиханд,
Зибас аз зоти оташзоди ишқанд.

Дубора офтоби рафта баргашт,
Дубора сӯзу тоби рафта баргашт.
Ба набзи зард хуни сабз бишкуфт,
Ба чӯйи хушк оби рафта баргашт.

Нигоҳе бо нигоҳе ҳамсадо нест,
Дилеро бо диле зикри худо нест,
Зимистон фасли пириву хамӯшист,
Зимистон фасли худсӯзии мо нест.

Дило, бори дигар султонӣ мекун,
Ба рағми оқилон нодонӣ мекун.
Аз ин пас ҳар қадар чоне, ки дорӣ,
Ба пойи ишқи ман қурбонӣ мекун!

Қаламро бо алам танҳо намонед,
Ситамро бо карам танҳо намонед.
Ду душманро ба зери чархи гардун-
Ману шабро – ба ҳам танҳо намонед.

Гули баҳман, гули умедворон,
Паёми роз дар нози баҳорон.
Дареғи хандаҳои нозанинат,
Ба рӯйи қисми бечони зимистон.

Зи чашми ҳасрати гирёни дунё,
Бирезад бар сарам борони дунё,
Харидоре надорам чуз дили худ,
Ба бозори ғами арзони дунё.

Ало, эй заҳри ҳичрон ночашида,
Ало, эй хандаи гирён надида,
Дилам аз ҳашт чояш мезанад сих,
Ба ангуштат магар хори халида?!

Чу гирён омадӣ гириянда рафтӣ,
Чу пар-пар омадӣ парканда рафтӣ,
Баҳоро, омаданҳоят чӣ зебост,
Зимистоно, чӣ нозебанда рафтӣ!

Чаман боли ҳуморо менамояд,
Ватан имони моро менамояд.
Табиат бо чамоли ошиқона,
Бузургии худоро менамояд.

Чамоли фасли гул ойинафар шуд.
Ғами ханҷаркашида бесипар шуд.
Дили аз по фитода пову пар ёфт,
Саре аз кунчи танҳойӣ бадар шуд.

Дуруд, эй фасли сӯри орифона,
Дуруд, эй васли шӯри ошиқона,
Самоӣ ишқро мастона рақсем,
Ки наврӯзи дигар ҳастем ё на.

Паёми нозилатро ёд дорам,
Қиёми кохилатро ёд дорам.
Ба рӯйи дасти ларзони нигоҳат,
Заданҳои дилатро ёд дорам!

Худойи ишқ, таҷдиди назар кун,
Дили сарди варо оташназар кун,
Маро аз марги ҳичронаш амон дех,
Варо дар ишқи ман хуни чигар кун!

Саманди бод бо гулшан чиҳо кард,
Гулу гулгунчаҳоро хоки по кард.
Чаро оне, ки раҳмону раҳим аст,
Туру аз ман, маро аз ту чудо кард?

Шабу шамъу шарори ахгари ишқ,
 Табу сӯзугудози озари ишқ,
 Фигони гиряхои носуруда,
 Ҳаметаркад ба гӯши бистари ишқ.

Дилафшон дар гулафшон диданӣ нест,
 Гули умеди ман кориданӣ нест.
 Чаро охир, чаро дар дашти ҳасрат,
 Само ашки фараҳ бориданӣ нест?

Гули нози маро месанчад ин боғ,
 Зи гул – хори ман меранчад ин боғ.
 Сафеду сабзу зарду арғавонӣ,
 Аламҳои маро механдад ин боғ.

Уболи ман, савоби ман, кучойӣ?
 Суоли бечавоби ман, кучойӣ?
 Зи беҳобӣ, зи беҳобӣ бимирам,
 Ало, доруйи хоби ман, кучойӣ?!

Саҳар шои туро аз ман бипурсад,
 Саранҷои туро аз ман бипурсад.
 Баҳори пуштаи гулпӯши Варзоб,
 Фақат номи туро аз ман бипурсад.

Зи ишқи бечалолат дар азобам,
 Зи ҳаҷри бевисолат дар азобам.
 Мани танҳо миёни бистари шаб,
 Дар оғӯши малолат дар азобам.

Дили озурдаву афсурда дорӣ,
 Нигоҳи чун чароғи мурда дорӣ,
 Ба ҷойи дил, гули «Қалби шикаста»,¹
 Зи ишқе ҳадяи пажмурда дорӣ?!

¹ Навъи гул.

Чӣ гуна дударо партав нависам,
Чӣ гуна рафтaro норов нависам?
Диле ку ҳамчу қоғаз поку тоза,
Ки байти ишқро аз нав нависам?

Бидидам динаро аз ишқ холӣ,
Вучуди кинаро аз ишқ холӣ.
Ба ҳар чашме назар кардам бидидам,
Дили ойинаро аз ишқ холӣ.

Биё, чоно, зи фасли интизорӣ,
Чу пайки сабзу зебой баҳорӣ,
Ки аз дидори гулкорат бихандад,
Гулистони хазони дӯстдорӣ.

Мани огоҳ аз шасту рами гург,
Наметарсам зи дандону дами гург,
Ба ҷойи хешу кешу мешу оху,
Ҳаметарсам зи нафси одами гург.

Ғами ман, ғамгусори ман кучойӣ?
Рақибу дӯстдори ман кучойӣ?
Гулафшону хазонрезат манам, ман,
Зимистону баҳори ман, кучойӣ?

Туро аз рӯйи гул хоҳам бидидан,
Туро аз бӯйи гул хоҳам шамидан.
Ту хомӯшиву фарёди дилатро,
Зи охи хуни худ хоҳам шунидан,

Ғаме дорам, ки хоси ошиқон аст,
Қирони начми ишқи мо гарон аст.
Азизи ман, чудойии ману ту,
Чудойии замини осмон аст.

Шароре муждаи офоқи ман нест,
Нигоҳе миннати ушшоқи ман нест.
Ду оламро нигоҳи интизорам,
Азизи тоқи ман муштоқи ман нест.

Зи тоби зулфи сунбул шармсорам,
Зи авчи сози булбул шармсорам.
Дар ин серӯза дунёи гамистон,
Зи мавчи хандаи гул шармсорам!

Яке ганчина дорад обрӯ на,
Дигар ойина дорад рангурӯ на.
Дареғи ҳастии дорои нодор,
Ки дунё дорад, аммо орзӯ на.

Биё, бо чашми ман ракси шарар кун,
Биё, хуни маро сӯзандатар кун,
Ба рағми зулмату шоми ҷудой,
Диламро офтоби баҳрубар кун!

На ҳар хомӯш лолу безабон аст,
На ҳар пажмурдае фоли хазон аст,
На ҳар кажпушт дорад санг дар мушт,
Асои лӯли аз бими сагон аст.

Дареғи ишқи новарзидаи ман,
Дареғи ашки ноарзидаи ман,
Зи чашми интизори пуршарорат,
Дареғи ахгари ноҷидаи ман!

Биё, ки зиндагӣ аз сар бигирем,
Зи барфи чашми ҳам озар бигирем.
Ба рағми оташи худкуштаи мо,
Шарар аз гарди хокистар бигирем.

Чароғи лола дар кӯху даман ку?
Чаман ку, растахези ёсаман ку?
Ҳисоби чуфту тоқат гар ҳисобист,
Худоё, чуфти ман ку, чуфти ман ку?!

Набудан дар намудан кард пирам,
Намудан дар набудан кард пирам,
Саногӯйи шуури бешуурон,
Шиори ғамсурудан кард пирам.

Зи ашки ман сафо мемонад охир,
Зи рашки ту ғазо мемонад охир.
Зи ишқи ман суруди носуруда,
Зи ишқи ту чазо мемонад охир.

Давиданҳои коҳил беҳатар нест,
Париданҳои чоҳил беҳатар нест.
Қафасхоро, қафасхоро биёред,
Ки озодии қотил беҳатар нест.

Ало, парвардаи беҳосили ман,
Зи нангу ору мардӣ, ғофили ман,
Ту ҳам шояд, ки дар таърих монӣ,
Вале чун котили зан, котили ман!

Чароғи мурдари сӯзи назар бод,
Дили озурдари шӯру шарар бод,
Дарахти хушкро дар боғи мурда,
Умеди сабзҷониву самар бод!

Чӣ наврӯзе, ки наврозе надорад?
Чӣ худсӯзе, ки худсозе надорад?
Чӣ ишқе, ки бимирад дар дили сард,
Чӣ созе, ки ҳамовозе надорад?!

Ало, эй хоб дар бедории ман,
 Ало, афсонаи гулкори ман,
 Ба ҳам охир кай ояд масту хушёр,
 Чавонии туву солории ман?!

Чаро дидӣ маро шодӣ накардӣ,
 Чаро аз хузни ман ёде накардӣ?
 Чаро бо оҳи сарди ҳар нигоҳат
 Маро гунгона фарёде накардӣ?

Дар он чое, ки ҳақ ёри дурӯғ аст,
 Дар он чо дуда инкори фурӯғ аст.
 Дар он чо кӯҳ коҳу пунба оҳан,
 Дар он чо захр қанду шир дӯғ аст.

Зи худхорӣ бувад худбозии ман,
 Зи ночорӣ бувад худсозии ман,
 Зи танҳой бувад гулбозии ман,
 Зи раҳпой бувад гулнозии ман.

Аз ин хуршедкӯрон ман чӣ дидам?
 Аз ин ғамбодасурон ман чӣ дидам?
 Зи чашми сарду рӯйи зарди ин зот,
 Ба чуз марги баҳорон ман чӣ дидам?

Дар ин чо киссаи озодагонро
 Ба сахму фаҳми худ таҳрир карданд.
 Дар ин чо пири Тӯсиरो чу Маҳмуд,
 Ба рашку чаҳли худ таҳқир карданд.

Хурӯши хандаат ғамофарин буд,
 Дилат андар кафи пойи замин буд.
 Ба монанди ғуруби ғарқа дар хун,
 Нигоҳи вопасинат оташин буд.

Баҳорон бо китоби шеър омад,
Бунафша бӯйи чон дар чехр омад.
Гулафшону дилафшону парафшон,
Парасту бо паёми меҳр омад.

Баҳорон ранг андар ранг омад,
Пур аз шеъру пар аз оҳанг омад.
Ту гӯй Монии дар хуни худ ғарқ,
Зи рӯъё дар бағал Аржанг омад.

Дилозоред, гар ошиқ набошед,
Гунаҳгоред, гар ошиқ набошед.
Ҷазои ҳар ду оламро ба як бор,
Сазоворед, гар ошиқ набошед.

Ба коми дил надонам зистан чист,
Зи номи дил надонам зистан чист.
Вале донам, ки дар танҳой бо дил,
Зи ғам хандидану бигристан чист.

Дареғи коғази рӯйи сафедам,
Дареғи ёси хушбӯйи навидам.
Миёни ии ҳасудони сияҳдег,
Дареғи пираҳанҳои сафедам.

Чӣ сон хандам ғами ғамҳои худро?
Кучо созам сари танҳои худро?
Канори ин ҳама сархору бесар,
Чӣ сон аз нав биёбам чойи худро?!

Барои ман хазонро ранг кардӣ,
Баду зишти ҷаҳонро шанг кардӣ.
Барои дигарон дар дидаи ман,
Ҷаҳонро бо вучудат танг кардӣ.

Мани барфинамо таб борам аз худ,
 Табу табхоли бар лаб дорам аз худ.
 Маро бо ман, маро бо ман гузored,
 Ки бо худ як чаҳон гап дорам аз худ!

Дилам хоб аст, бедораш насозед,
 Асиру зору афгораш насозед.
 Зи хачри ёр бемор аст, бемор,
 Дубора ишкбемораш насозед.

Ба неши реша неши теша дорам,
 Дили маҳзуни ҳасратпеша дорам,
 Чу мебинад маро аз хоку афлок,
 Зи чашмони фалак андеша дорам.

Қаламдору қалам наврӯз дорад,
 Аламдору алам наврӯз дорад,
 Чароғи лола худафрӯзу худсӯз,
 Мазори кӯҳна ҳам наврӯз дорад.

Баҳоро, рӯйи хандонат бихиштист,
 Сафои атри боронат бихиштист.
 Арӯси нозанини роз дар ноз,
 Дилафшони гулафшонат бихиштист.

Ватанро бо чаман бўсид борон,
 Зи рӯйи настанан бўсид борон,
 – Маро пайғоми сабзи зистан дод,
 Туро аз номи ман бўсид борон.

Саноят дар салои ман шукуфта,
 Ҳавоят дар фазои ман шукуфта,
 Бунафша дар канори чӯйборон,
 Барои ту, ба ҷои ман шукуфта.

Биё аз барфи тар озар бичинам,
Шарар аз гарди хокистар бичинем,
Ҳама аз боғ гул чинад, ману ту
Гули дидори ҳамдигар бичинем.

Биё аз фасли дури интизорӣ,
Ба лаб шеъри сафеди навбаҳорӣ,
Биё, к-аз шамси дидорат бубинам,
Ҷамоли ҳақ ҷалоли дӯстдорӣ.

Баҳоро, дар паёмат бӯйи ид аст,
Қиёми накҳатат сурхи сафед аст.
Китоби сабзи илҳоми илоҳӣ,
Ба ҳар як саҳфаат як пора шед аст.

Зухури ишқ пайки шӯълазод аст,
Сурури ишқ оҳанги мурод аст,
Китоби барқи чашмони маро хон,
Ки шарҳи ишқ шарҳи тунбод аст.

Чаро, дардо, ба дармонам наоӣ?
Чаро, мардо, ба сомонам наоӣ?
Чаро ҳамчун парасту, дар баҳорон,
Пайи таъмири долонам наоӣ?!

Гули шаб бӯйи фасли ёд дорад,
Ҳаёлам ғуссаи озод дорад.
Зи чашмонам ба сад лаҳну сад оҳанг,
Дили хомӯши ман фарёд дорад.

Баҳоро, модарамро боз овар,
Фари шеърофарамро боз овар.
Ба зебоиву барноиву эъҷоз,
Шукӯҳи кишварамро боз овар.

Баҳор ба сони чоми булӯрин
Дар азои базми хеш шикаст...

5

Имсол гулситони баҳор
Зи накҳати рози илоҳӣ баҳра набурд,
Имсол гули ошиқи печон
Бар тани току сафедор ошиқона напечид,
Ҳаваси гулшукуфт дар қафаси синаи дара
ошиқона напечид,
Ҳич дар ҳеч наҳечид,
Баҳор гузашт!

Имсол баҳорро аз баҳор дуздиданд,
Имсол гунчаро аз ҳазор дуздиданд,
Имсол шӯъларо аз шарор дуздиданд...
Имсол дар набарди пиёдаву савор,
Гуноҳ бегуноҳ, бегуноҳ гуноҳкор гузашт.
Имсол дар шинохти сиришти зишту зебӯй,
Сиёҳ сафед, сафед сиёҳбор гузашт...

Имсол дар чадвали омадану рафтани вақт –
Чакомаи фасли ишқ ноҳон монд,
Имсол фалсафаи асрори офариниш
Дар суоли чистон монд.
Имсол кабӯтари сапедболи қосиди ишқ
Дар таги дандони ришвахорон монд...

Имсол растахези ишқи илоҳӣ,
Дар ҳақорати мурофия гузашт.
Имсол умри кутаҳи баҳор,
Дар шиканчи мудофия гузашт...

* * *

Имсол баҳорро аз барои бегуноҳияш,
Ба додситону додгоҳ кашиданд.
Зи номи адлу адолат рӯсапиёни сиёсат,

МУНДАРИҶА

ШЕЪРҲО

Эҳё.....	4	Наврӯзии кӯханрӯз.....	28
Хоб.....	5	Душанбе.....	29
Салом.....	6	Рози накхат.....	30
Барф.....	6	Шӯъла дар санг.....	30
Ганҷи бодовард.....	7	Марав.....	31
Шоири фардо.....	8	Шаҳрванди Ҷумҳурии ишқ.....	32
Аз дина то фардо.....	9	Сӣ қарн то ба худ.....	33
Ширин.....	10	Баҳорона.....	34
Хонатақонӣ.....	10	Чилваи ранги сароб.....	35
Номаи хазон.....	11	Мушки ёд.....	36
Рафтани бебозгашт.....	12	Боғи мотамдор.....	36
Ҳушёрӣ.....	12	Хумор.....	37
Се нуқта.....	13	Оинадори хуршед.....	38
Тути талх.....	14	Андешаи андеша.....	38
Асои бесоҳиб.....	14	Шишаи нафас.....	39
Хуни баҳру ашки моҳӣ.....	15	Баҳори бе Лоиқ.....	40
Тавсан.....	15	Беҳини бебаҳо.....	41
Субҳи зуҳури ту.....	16	Хазонсӯзӣ.....	42
Парвоз зинда аст.....	16	Гулдастаи алам.....	42
Фарёди мурғи ҳақ.....	17	Ба номи ишқ.....	43
Шарку Ғарб.....	18	Лаҳзаи ҷовид.....	43
Дили аз по монда.....	19	Забонаи нор.....	44
Шеъри бетаҳрир.....	19	Дуруд! Падруд!.....	44
Манзара.....	19	Лолаи ашки хазон.....	45
Парчаи узр.....	21	Кӯчаи хотира.....	45
Хандаҳои ногириста.....	21	Дарбаста.....	46
Байни ману ҳамеша.....	21	Мелоди ишқ.....	46
Раҳна.....	22	Шӯълаву дуд.....	46
Афсонаи ишқ.....	24	Девори фардо.....	47
То ҷовидона.....	24	Ҳизби гули ёс.....	48
Падруди баҳор.....	26	Афсонаи гул.....	49
Қасам.....	27	Дар паноҳи тарона.....	50

Таби шаб	51	Ҷоизаву ҷазо	82
Бепарво	51	Ҳасрати сурур	83
Бепаноҳ	52	Баҳори ҳазон	84
Интизоробод	53	Дар нафаси шитоб	85
Чашми севум	53	Олами роз	86
Панҷаҳои тофта	55	Беватан	86
Инсонӣ танҳо	56	Бехобӣ	87
Зинда дори чанд ҳастӣ ...	56	Ошиқона	88
Шоҳнома	57	Бенишонӣ	88
Ту кучой?	58	Ту чун тарона омадӣ	90
Садои бесадой	58	Зи дурии як қарн	91
Гурги танҳо	60	Гулхани ҳарза	92
Олами асрор	60	Селборон	93
Бӯи гули хору асал	61	Сабзорзу	94
Маънии нигоҳ	61	Ифтихори бедардӣ	94
Миллати хуршед	62	Оғози як анҷом	95
Ситорашукуф	63	Рӯё	96
Занғулаи баҳор	64	Қарни бист	97
Ғубори шафак	65	Шевани лол	98
Сукут	66	Ҷоми булӯр	98
Барои як оми	66	Аттор	99
Хотири хотира	67	Силсила	100
Ваъдаи дидор	68	Хуршеди гирён	100
Қосиди ахурай	69	Бемантик	101
Қафас	69	Ашки тӯфон	102
Ахтари гумном	70	Сарви бесамар	103
Забони безабонӣ	71	Ҳастагӣ	104
Ҳавас	73	Сарнавишт	105
Ориёно	74	Шаҳраги қалам	107
Ойини некон	76	Баъд аз ҳазор сол	107
Бехобӣ	77	Суруши озода	108
Рози ғунча	77	Гулшинос	109
Хуни ситора	78	Қафаси тиллоӣ	110
Ношинос	78	Шайхи Санъон	111
Пажвок	79	Савганд	112
Зухури офтоб	79	Китоби бод	113
Ғамшод	81	Дар паноҳи сояи худ	114
Худкуш	81	Озори шӯҳрат	114

Шохпарак	115	Ҳайкале аз санги партоб .	141
Марги ғурур	115	Ишкнома	142
Пайкари танҳой	116	Рӯзии наврӯзӣ	142
Лолаи рухсори модар ..	117	Шабханд	143
Растаи молҳои арзоншуда	117	Сарҳади ёд	144
Паёми қосид	118	Марги Зарафшон	145
Нуру зулмат	119	Пайкари сангин	145
Дар остини мавҷо	120	Харидор	146
Мактаби танҳой	120	Фигони хазонрез	146
Деги сиёҳу шеъри сафед ..	121	Худшинос	147
Ҳури озодӣ	122	Таронаи хузн	148
То надида	123	Бахшанда	148
Хоби об	123	Меҳргонӣ	149
Баҳор мазор	124	Базми танҳой	150
Интиқоми зан	124	Танҳой	151
Сармо	125	Ало, марде	152
Пайкари фарсуда	125	Марзи ташнасӯзон	154
Исён	126	Бӯи ситора	154
Гузаргоҳи оху	127	Фарёди сукут	155
Таронаи муҳаббат	128	Ворис	157
Видоъ	128	Минбари сабз	159
Шеъри таб	129	Саҳна	160
Кӯҳистонӣ	129	Дуои дида	160
Фарёди ниҳон	130	Барфи кӯҳна	161
Чамъияти танҳо	131	Хоксории ночор	161
Нома ба номи як раҳгузар	132	Дарёӣ	162
Фасли роз	133	Оламе дар одаме	162
Рақси шарар	133	Суруди кӯҳназод	163
Сад барги ёд	133	Истикбол	164
Умеди ноумед	134	Номаҳои норасида	165
Дарди комил	135	Чашмони гӯё	165
Завлона	136	Маликаи сангӣ	166
Хиёбони зани танҳо	136	Озодии мард	167
Фариштаи танҳо	137	Ватандор	168
Сармоя	138	Афсона	170
Дармон	138	Бенасиб	171
Чоду	139	Баҳория	171
Таронаи падруд	140	Сангҳои қар	172

Чорсӯ	173	Шогирди худомӯз.....	200
Бубахш.....	173	Гулшани ёд.....	201
Табли шикоф.....	174	Пазмонӣ.....	201
Сипар.....	175	Дури наздик.....	202
Бахти гирён.....	176	Хонаи ман.....	202
Гусел.....	177	Қаламтир.....	203
Донаву коҳ.....	177	Таронаи таскин.....	203
Таронаи баҳорӣ.....	178	Музтар.....	205
Ғураи норасида.....	178	Таронаи Ватан.....	205
Қадаҳи холӣ.....	179	Узри бадтар аз гуноҳ...	206
Ғамфиреб.....	180	Ишқи ман.....	207
Обу оташ.....	180	Тумор.....	208
Решапайванд.....	181	Ишқи аввал.....	209
Фасли беном.....	182	Яхбандӣ.....	210
Оташниҳод.....	182	Фоли нек.....	210
Шарори сард.....	183	Субҳушом.....	211
Лабҳанде ба худ.....	183	Чашми сӯзан.....	212
Ишқи ман.....	184	Ватанам.....	213
Мабар хуршедро.....	185	Ракс.....	213
Бепаноҳ.....	186	Ҳалқабанд.....	214
Гулбуни поиз.....	187	Ғоҳе ки ошиқ нестам ...	215
Беҳамсафар.....	188	Меҳмон.....	215
Умри гул.....	188	Начот.....	216
Човид монӣ.....	189	Лаҳзае туро ди дам.....	217
Оташгул.....	190	Дарду шодӣ.....	218
Парбаста.....	190	Номаи хичрон.....	218
Ҳамовозӣ бо кӯдаки гирён	191	Панди Занд.....	219
Пайки баҳор.....	192	Ташна.....	220
Ду чароғ.....	192	Сӣ хандаи гулобӣ.....	220
Бегонаи худ.....	193	Тоҷикистон.....	221
Самои ҳаштум.....	194	Фуруд.....	222
Заҳми ниҳон.....	195	Ағба.....	223
Баҳор пир мешавад.....	195	Таронаи беҳобӣ.....	224
Дӯстам медоштӣ гар.....	196	Санги насуфта.....	225
Тазод.....	197	Оҳуи рамида.....	225
Тири нигоҳ.....	198	Қасидаи Кӯҳистон.....	226
Туро эҷод кардам.....	198	Бету мемирам.....	228
Турнаи аз села дур.....	199	Дар назди оина.....	229

Дунё боумед.....	230	Садои ошно	248
Шамоли сард.....	231	Доми бедона	249
Дидор.....	232	Барои ту	250
Муҳаббат.....	233	Суруди чашма.....	251
Селовард.....	233	Дунё ғанимат аст	252
Шайдо.....	234	Нобаробар	252
Оқил бишав	235	Баъди борон.....	254
Рақиби ман	236	Бар об гуфтам.....	255
Бонги хатар	237	Посбони остон.....	256
Асру лаҳза	238	Суруди зани танҳо	257
Кафтари белона	238	То рӯзи дигар.....	257
Чӣ дунёе.....	239		
Мужда.....	240	Ғазалиёт	259
Гулафшон	241	Қитъаҳо.....	313
Хуршеди Ховар.....	242	Рубоӣёт	345
Дар паноҳи ишқ	243	Дубайтиҳо.....	351
Бахт мехоҳам.....	244	Муроғии баҳор (манзума).....	371
Гуреза	245		
Бегона	246		
Интизор.....	247		

ГУЛРУХСОР

ШУЪЛА ДАР САНГ

(Гулчини ашъор)

Мухаррири ороиш *Ромиш Шералӣ*

Мухаррири саҳифабандӣ *Меҳрӣ Саидова*

Ҳуруфчини компютерӣ *Сомон Шералӣ*

Ба матбаа 19.07.2011 супорида шуд.
Чопаш 26.07.2011 ба имзо расид. Андозаи 84x108 1/32.
Ќузъи чопӣ 12,0. Адади нашр 1000 нусха.

Муассисаи нашриявии «Адиб»-и
Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон
734018, ш. Душанбе, кӯчаи Н.Қаробоев 17а

Дар ҶДММ «Матбуот» ба табъ расидааст.
734025, Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ, 37.
www.ravshanfikr.tj